Arsène Lupin
şi comoara regilor Franței

Maurice Leblanc

CAPITOLUL I -DETUNĂTURA

Raymonde trase cu urechea. Din nou, de două ori, se auzi zgomotul; destul de lămurit ca să poată fi deosebit din diversele zgomote tulburi care alcătuiau marea tăcere a nopții şi totuşi atât de slab încât nu s-ar fi putut spune dacă vine de aproape sau de departe, dacă se producea între zidurile vastului castel sau afară, pe aleile întunecate ale parcului.

Raymonde se ridică binişor. Fereastra camerei ei era întredeschisă; Raymonde o deschise de tot. Lumina lunii se revărsa asupra unui calm peisaj de verdeață şi boschete pe care ruinele risipite ale vechii mănăstiri se detaşau în siluete tragice, coloane frânte, ogive neterminate, schițe de portaluri şi frânturi de stâlpi de boltă. Un vântuleț sufla uşor deasupra lucrurilor, strecurându-se printre ramurile despuiate şi mobile ale arborilor, mişcând totuşi frunzele înmugurite ale copacilor.

Şi deodată, acelaşi zgomot...

Era la stânga ei şi cu un etaj mai jos de acela unde locuia, prin urmare în saloanele din aripa dinspre apus a castelului.

Deşi curajoasă şi voinică, tânăra fată simți fiorul spaimei. Îşi puse halatul de noapte şi luă chibriturile.

— Raymonde... Raymonde...

Un glas slab, ca un suflu, o chema din camera vecină a cărei uşă nu fusese închisă. Raymonde se îndreptă tiptil într-acolo, dar în acelaşi moment verişoara ei Suzanne ieşi din această

Arsène Lupin
şi comoara regilor Franţei

Maurice Leblanc

CAPITOLUL I -DETUNĂTURA

Raymonde trase cu urechea. Din nou, de două ori, se auzi zgomotul; destul de lămurit ca să poată fi deosebit din diversele zgomote tulburi care alcătuiau marea tăcere a nopţii şi totuşi atât de slab încât nu s-ar fi putut spune dacă vine de aproape sau de departe, dacă se producea între zidurile vastului castel sau afară, pe aleile întunecate ale parcului.

Raymonde se ridică binişor. Fereastra camerei ei era întredeschisă; Raymonde o deschise de tot. Lumina lunii se revărsa asupra unui calm peisaj de verdeaţă şi boschete pe care ruinele risipite ale vechii mănăstiri se detaşau în siluete tragice, coloane frânte, ogive neterminate, schiţe de portaluri şi frânturi de stâlpi de boltă. Un vântuleţ sufla uşor deasupra lucrurilor, strecurându-se printre ramurile despuiate şi mobile ale arborilor, mişcând totuşi frunzele înmugurite ale copacilor.

Şi deodată, acelaşi zgomot...

Era la stânga ei şi cu un etaj mai jos de acela unde locuia, prin urmare în saloanele din aripa dinspre apus a castelului.

Deşi curajoasă şi voinică, tânăra fată simţi fiorul spaimei. Îşi puse halatul de noapte şi luă chibriturile.

— Raymonde... Raymonde...

Un glas slab, ca un suflu, o chema din camera vecină a cărei uşă nu fusese închisă.

Raymonde se îndreptă tiptil într-acolo, dar în acelaşi moment verişoara ei Suzanne ieşi din această încăpere şi i se aruncă în braţe.

— Raymonde... tu eşti?... Ai auzit?...

— Da... Nici tu nu dormi?

— Cred că m-a deşteptat câinele... Mai de mult... Dar acum nu mai latră. Cât să fie ceasul?

— Trebuie să fie patru.

— Auzi?... Umblă cineva prin salon.

— Nu e nici o primejdie; tatăl tău e acolo, Suzanne.

— Dar e primejdie pentru el. Doarme lângă salonul cel mic.

— Este şi dl. Daval pe acolo...

— La celălalt capăt al castelului... Cum vrei să audă până acolo?

Fetele şovăiră, neştiind la ce să se hotărască. Să strige? Să cheme într-ajutor? Nu îndrăzneau; atât de periculos li se părea însuşi zgomotul glasurilor lor. Însă Suzanne, care se apropiase de fereastră, înăbuşi un strigăt.

— Priveşte... un om lângă bazin. Într-adevăr, un om se îndepărta cu paşi repezi.

Purta sub braţ un obiect de dimensiuni destul de mari, fără să se poată deosebi ce anume era şi care – bătându-se de piciorul său – îi îngreuna mersul.

Cele două femei îl văzură trecând pe lângă vechea capelă şi îndreptându-se spre o portiţă tăiată în zid. Portiţa aceasta era desigur deschisă pentru că omul dispăru subit şi cele două femei nu auziră scârţâitul obişnuit al ţâţânelor.

— Venea din salon, murmură Suzanne.

— Nu, scara şi vestibulul l-ar fi condus mult mai la stânga... Numai doar dacă...

Una şi aceeaşi idee zgudui pe cele două femei. Ele se aplecară. Dedesubtul lor, o scară era rezemată de faţadă şi ducea la etajul întâi. O lumină făcea să se vadă balconul de piatră. Şi alt bărbat, care ducea şi el ceva, încalecă acest balcon,

se lăsă de-a lungul scării în jos şi fugi pe acelaşi drum.

Suzanne, înspăimântată, la capătul puterilor, căzu în genunchi îngăimând:

— Să chemăm... să chemăm într-ajutor...

— Ca să vină cine? Tatăl tău... Dar dacă mai sunt şi alţi oameni şi se vor arunca asupra lui?

Am putea anunţa servitorii... soneria ta răspunde la etajul lor.

— Da... da... poate, asta e o idee... Numai de-ar ajunge la timp!

Raymonde căută soneria electrică de lângă patul ei şi apăsă butonul. Un ţârâit se auzi sus şi cele două femei avură impresia că se auzise ţârâitul şi de jos.

Ele aşteptară. Tăcerea devenea înspăimântătoare, şi nici vântuleţul nu mai agita frunzele copacilor

— Mi-e frică... mi-e frică... repetă Suzanne.

Şi deodată, în noaptea întunecoasă, sub ele, un zgomot de luptă, tumult de mobile răsturnate, strigăte, exclamaţii, apoi – oribil, sinistru – un geamăt răguşit, horcăitul unei fiinţe sugrumate...

Raymonde se repezi la uşă. Suzanne se agăţă cu disperare de braţul ei.

— Nu... nu mă lăsa... mi-e frică.

Raymonde o îndepărtă şi se repezi în coridor, urmată de Suzanne care se clătina de la un perete la celălalt, scoţând strigăte. Ea ajunse până la scară, se rostogoli din treaptă în treaptă, se năpusti la uşa salonului mare şi se opri brusc, pironită în prag, în vreme ce Suzanne se prăbuşea la picioarele ei. În faţa lor, la trei paşi, se afla un om care ţinea o lanternă în mână. Cu un gest, el o îndreptă asupra celor două fete, orbindu-le cu lumina, se uită îndelung la feţele lor palide, apoi fără a se grăbi, cu mişcările cele mai calme din lume, îşi luă şapca, ridică o bucată de hârtie şi două fire de pai, şterse nişte urme pe covor, se

apropie de balcon, se întoarse spre cele două fete, le salută politicos şi dispăru.

Cea dintâi, Suzanne dădu fuga în micul buduar care despărţea salonul cel mare de camera tatălui ei. Dar de cum intră, un spectacol oribil o izbi. La lumina piezişă a lunii, se vedeau pe jos două trupuri neînsufleţite, culcate unul lângă altul. Suzanne se aplecă peste unul din ele.

— Tată!... Tată!... Tu eşti?... Ce ai?... strigă ea înnebunită.

După un mic răstimp, contele de Gesvres se mişcă. Cu glasul frânt, el zise:

— Nu te teme... nu sunt rănit... Dar Daval? El mai trăieşte? Cuţitul?... Cuţitul?...

În acest moment, doi servitori veniră cu luminări. Raymonde se aruncă asupra celuilalt trup şi-l recunoscu pe Georges Daval, secretarul şi omul de încredere al contelui. Faţa sa avea întipărită paloarea morţii.

Atunci ea se ridică, se întoarse în salon, luă dintr-o panoplie agăţată de perete o puşcă pe care o ştia încărcată şi trecu pe balcon. Nu trecuseră, cu siguranţă, mai mult de cincizeci-şaizeci de secunde de când individul pusese piciorul pe prima treaptă a scării. Nu putea fi deci departe, cu atât mai mult cu cât avusese precauţia de a deplasa scara pentru ca nimeni să nu se poată servi de ea. Şi, într-adevăr, Raymonde îl zări îndată, de-a lungul ruinelor vechii biserici. Tânăra fată puse puşca la umăr, ochi liniştit şi trase. Omul căzu.

— Bravo! Bravo! exclamă unul din servitori. Pe ăsta l-am dat gata. Mă duc după el.

— Nu, Victor; se ridică... Dă-te jos pe scară şi fugi spre portiţă. Nu poate scăpa decât pe acolo.

Victor porni în goană, dar, înainte de a fi ajuns în parc, omul căzuse din nou. Raymonde chemă pe celălalt servitor:

— Albert, îl vezi acolo? Lângă arcada cea mare?...

— Da, se târăşte prin iarbă...

— Supraveghează-l de aici.

— Imposibil să scape. La dreapta ruinelor e peluza deschisă...

— Şi Victor păzeşte poarta la stânga, zise Raymonde luând din nou arma.

— Nu vă duceţi, domnişoară!

— Ba da, ba da, zise ea cu glasul hotărât şi gesturile sacadate. Lasă-mă... mi-a mai rămas un glonţ... dacă se mişcă...

Şi Raymonde ieşi. În clipa următoare, Albert o văzu îndreptându-se spre ruine. El îi strigă de la fereastră:

— S-a târât îndărătul arcadei. Nu-l mai văd... Atenţie, domnişoară!...

Raymonde făcu ocolul vechii biserici spre a tăia retragerea individului şi Albert o pierdu din ochi. După câteva minute, nevăzând-o, începu să se neliniştească şi, continuând să supravegheze ruinele, în loc să coboare pe scara casei, încercă s-o facă pe scara lăsată de necunoscuţi. De îndată ce reuşi, dădu fuga spre arcada lângă care zărise pentru ultima oară pe individ. Treizeci de paşi mai departe, o găsi pe Raymonde de vorbă cu Victor.

— Ce se aude? întrebă el.

— Imposibil să pun mâna pe el, răspunse Victor.

— Portiţa?

— Am fost acolo... iată cheia.

— Cu toate acestea... nu se poate...

— O! Despre asta sunt sigur... Peste zece minute tâlharul va fi în mâinile noastre.

Fermierul şi fiul său, treziţi de detunătură, soseau la fermă ale cărei dependinţe se aflau destul de departe pe dreapta, însă dincoace de ziduri; ei nu se întâlniseră cu nimeni.

— Desigur, zise Albert; tâlharul n-a putut părăsi ruinele... O să-l găsim în fundul vreunei scorburi.

Organizară o goană metodică, cercetând fiecare tufiş, îndepărtând grelele beteli de iederă

care se încolăceau în jurul trunchiurilor coloanelor. Se asigurară că bisericuţa era bine închisă şi că nici una din ferestre nu era spartă. Cotrobăiră toate colţurile. Cercetările fură zadarnice.

O singură descoperire: în locul unde se prăbuşise individul rănit de Raymonde, găsiră o şapcă de şofer, de piele roşcată. Afară de asta, nimic.

La orele 6 dimineaţa, jandarmeria din Ouivelle-la-Rivière era prevenită şi se prezentă la faţa locului, după ce trimisese prin curier expres parchetului din Dieppe o mică notă relatând împrejurările crimei, prinderea iminentă a principalului vinovat, "descoperirea şepcii sale şi a pumnalului cu care săvârşise crima". La orele 10. două trăsuri coborau panta uşoară care ducea la castel. Una, o caleaşcă venerabilă, aducea pe adjunctul de procuror şi pe judecătorul de instrucţie, însoţit de grefierul său. În cealaltă, modestă gabrioletă, luaseră loc doi tineri reporteri, reprezentând – unul "Journal de Rouen", iar celălalt un mare ziar parizian.

Vechiul castel apăru. Odinioară locuinţă a stareţilor din Ambrumesy, mutilat de revoluţie, restaurat de contele de Gesvres căruia îi aparţinea de douăzeci de ani, castelul cuprinde un corp de case cu o turlă, în care se află un orologiu, şi două aripi, fiecare având de jur împrejur o platformă de balustradă de piatră. Pe deasupra zidurilor parcului şi dincolo de platoul susţinut de înalte râpe normande, se zăreşte – între satele Sainte-Marguerite şi Varengeville – linia albastră a mării.

Aici locuia contele de Gesvres cu fiica sa Suzanne, fiinţă drăgălaşă şi debilă cu părul blond şi nepoata sa Raymonde de Saint-Verain, pe care o găzduise cu doi ani înainte, când moartea simultană a tatălui şi a mamei ei o lăsase pe Raymonde orfană. Viaţa la castel era calmă şi regulată. Câţiva vecini veneau din când în când. Vara, contele ducea pe cele două fete, aproape în

fiecare zi, la Dieppe. Era un bărbat înalt, cu o faţă frumoasă, gravă şi cu părul cărunţit. Foarte bogat, îşi administra singur averea şi-şi supraveghea proprietăţile cu ajutorul secretarului său Daval.

De cum intră, judecătorul de instrucţie primi întâiele constatări ale caporalului de jandarmi Quévillon. Prinderea vinovatului, mereu iminentă, nu fusese încă efectuată, dar toate ieşirile parcului erau păzite. O evadare era imposibilă.

Micul grup trecu apoi prin sala capitulară şi prin sufrageria aflată la parter, şi urcă spre etajul întâi. Toţi remarcară ordinea desăvârşită. Nici o mobilă, nici un bibelou care să nu fi părut că ocupă locul obişnuit şi nici un gol între aceste mobile şi bibelouri. La dreapta şi la stânga atârnau goblenuri superbe, de origine flamandă, cu personaje. În fund, pe panourile zidului, patru pânze superbe, în ramele epocii, reprezentau scene mitologice. Erau celebrele tablouri de Rubens, lăsate contelui de Gesvres – ca şi goblenurile de Glanda – de către unchiul său, marchizul de Bobadilla, grande de Spania. D. Filleul observă:

— Dacă furtul a fost mobilul crimei, salonul acesta n-a avut de suferit nimic.

— Cine ştie! exclamă substitutul, care vorbea puţin, dar totdeauna în contrazicere cu judecătorul.

— Zău, domnule? Prima grijă a unui hoţ ar fi fost să ia goblenurile şi tablourile acestea.

— Poate că n-a avut timp...

— Vom vedea îndată.

În momentul acesta intră contele de Gesvres, urmat de medic. Contele, care nu părea să se resimtă de agresiunea a cărei victimă fusese, ură bun venit celor doi magistraţi. Apoi deschise uşa buduarului.

Încăperea în care nu pătrunsese nimeni din momentul săvârşirii crimei, în afară de doctor, se prezenta – altfel decât salonul – în cea mai mare dezordine. Două scaune erau răsturnate, una din

mese sfărâmată, iar alte obiecte – o pendulă de voiaj, un clasor, o cutie de papetarii – erau aruncate pe" jos.

Şi pe câteva din foile de hârtii risipite se vedeau urme de sânge.

Medicul ridică pânza care ascundea cadavrul. Jean Daval, îmbrăcat cu hainele sale obişnuite de catifea şi încălţat cu ghete cu ţinte, era întins pe spate, cu un braţ îndoit sub el. I se desfăcuse cămaşa, şi se vedea o rană adâncă care-i găurea pieptul.

— Moartea trebuie să se fi produs instantaneu, declară doctorul... O singură lovitură de cuţit a fost de ajuns.

— Trebuie să fie, zise judecătorul, cuţitul pe care I-am zărit pe căminul din salon, lângă o şapcă de piele, – nu?

— Da, certifică contele de Gesvres; cuţitul a fost ridicat de aici. Se afla în panoplia din salon, din care nepoată-mea, d-ra de Saint-Verain, a luat puşca. Cât despre şapca de şofer, ea trebuie să fie a asasinului.

D. Filleul mai studie câteva detalii din încăpere, adresă câteva întrebări doctorului, apoi îl rugă pe d. de Gesvres să-i povestească ce a văzut şi ce ştie. Iată ce spune contele:

— Jan Daval m-a sculat din somn. Dormeam de altfel prost, cu străfulgerări de luciditate, în care aveam impresia că aud paşi când, deodată, deschizând ochii, îl zării la picioarele patului, cu luminarea în mână. Îmbrăcat cum îl vedeţi acum, căci lucra adeseori foarte târziu noaptea. Părea foarte agitat şi-mi spuse cu glasul coborât: "Sunt oameni în salon". Într-adevăr auzii zgomote. Mă ridicai şi întredeschisei binişor uşa acestui buduar. În aceeaşi clipă, uşa cealaltă, care dă în salonul cel mare se deschise, şi în prag apăru un om care se repezi la mine şi mă ameţi cu un pumn în tâmplă. Vă povestesc toate acestea fără detalii, d-le judecător de instrucţie, pentru simplul

motiv că nu-mi amintesc decât faptele principale şi că aceste fapte s-au petrecut cu o repeziciune extraordinară.

— Apoi?

— Apoi nu mai ştiu... leşinasem... Când mi-am revenit în simţire, Daval era întins, asasinat.

— Nu bănuiţi pe nimeni?

— Pe nimeni.

— N-aveţi nici-un duşman!

— Nu cunosc pe nici unul.

— Nici d. Daval n-avea?

— Daval? Duşmani... Dar bine, Daval era omul cel mai bun care există. De douăzeci de ani, de când Daval e secretarul meu, pot să spun: confidentul meu, n-am văzut în jurul lui decât simpatii.

— Cu toate acestea balconul a fost escaladat şi Daval a fost asasinat, – trebuie să existe un motiv.

— Un motiv?... Dar motivul e furtul.

— Aşadar vi s-a furat ceva?

— Nimic.

— Atunci?

— Atunci, dacă nu s-a furat nimic şi nu lipseşte nimic, s-a luat totuşi ceva.

— Ce?

— Nu ştiu, însă fiica şi nepoata mea vă vor spune cu toată certitudinea că au văzut succesiv doi oameni străbătând parcul şi că aceşti doi oameni duceau pachete destul de voluminoase.

— Duduile...

— Duduile au visat?... Aproape că mi-ar veni şi mie a crede, căci de azi dimineaţă m-am istovit tot căutând şi făcând supoziţii. De altfel, nu e greu să le întrebaţi personal.

Cele două verişore fură chemate în salonul cel mare. Suzanne, palidă ca moartea şi încă tremurând, de abia putea vorbi. Raymonde, mai energică, mai virilă şi mai frumoasă, graţie

strălucirii aurii a ochilor ei castanii, povesti cele întâmplate în cursul nopţii şi atitudinea ei.

— Cu alte cuvinte, duduie, depoziţia dv. este categorică?

— Absolut categorică. Cei doi oameni care au străbătut parcul au avut obiecte asupra lor.

— Dar al treilea?

— Al treilea a plecat de aici cu mâinile goale.

— Aţi putea să ne daţi semnalmentele lui?

— Ne-a orbit toată vremea cu lumina lanternei sale. Tot ce pot să vă spun e că era înalt şi greoi...

— Şi dv. tot astfel vi s-a părut, duduie? întrebă judecătorul pe Suzanne de Gesvres.

— Da... adică nu... răspunse Suzanne pe gânduri. Mie mi s-a părut mai degrabă de talie mijlocie şi slăbuţ.

D. Filleul surâse, deprins cu divergenţele de opinie şi de vedere la martorii aceluiaşi fapt.

— Iată-ne deci în prezenţa, pe de o parte, a unui individ – cel din salon – care e în acelaşi timp înalt şi scurt, gras şi slab şi, pe de alta, a altor doi indivizi – cei din parc – care sunt acuzaţi că au ridicat din salonul acesta obiecte... care se află toate la locul lor.

D. Filleul era judecător "din şcoala ironistă", cum spunea el însuşi. Era totodată şi un judecător care nu detesta galeria şi nici ocaziile de a demonstra publicului abilitatea sa, după cum dovedea numărul crescând al persoanelor care se îngrămădeau în salon. Pe lângă cei doi reporteri se mai aflau fermierul şi fiul său, grădinarul şi nevasta lui şi, în sfârşit, cei doi vizitii care veniseră cu trăsurile din Dieppe. D. Filleul urmă.

— Ar fi locul, de asemenea, să ne punem de acord asupra felului cum a dispărut acest al treilea personaj. Dv., duduie, aţi tras cu arma aceasta şi din fereastra aceasta?

— Da. Individul s-a poticnit de piatra de mormânt, aproape ascunsă de mărăcini de la stânga bisericii.

— Dar s-a ridicat!

— Numai pe jumătate. Victor a coborât imediat ca să păzească portiţa, iar eu l-am urmat, lăsând aici în observaţie pe servitorul nostru Albert.

Albert îşi făcu şi el depoziţia şi judecătorul trase concluzia:

— Prin urmare, după d-ta, rănitul n-a putut să fugă pe la stânga, dat fiind că tovarăşul d-tale păzea poarta şi nici pe la dreapta pentru că ar fi trebuit să-l vezi d-ta străbătând răzorul. Prin urmare, judecând logic, individul se află în acest moment în spaţiul relativ restrâns care se află sub ochii noştri.

— Aceasta e părerea mea.

— E şi a dv., duduie?

— Da.

— Şi a mea, zise Victor. Substitutul exclamă ironic:

— Câmpul de investigaţii e restrâns; nu urmează decât să se continue cercetările începute acum patru ore.

— Poate să fim noi mai norocoşi.

D. Filleul luă de pe cămin şapca de piele, o examină şi chemîndu-l pe caporalul de jandarmi. Îi zise la ureche:

— Trimite imediat pe unul din oamenii d-tale la Dieppe, la pălărierul Maigret, şi d. Maigret să ne spună cui a vândut şapca aceasta.

"Câmpul investigaţiilor"', cum îi spunea substitutul, se limita la spaţiul cuprins între castel, peluza din dreapta şi unghiul format din zidul din dreapta şi zidul castelului; cu alte cuvinte, un patrulater cu latura de circa o sută de metri, patrulat din care răsăreau ici şi colo ruinele bisericii Ambrumesy, atât de celebră în Evul Mediu.

În iarba călcată se putu descoperi îndată trecerea fugarului. În două locuri se observară urme de sânge înnegrit, aproape uscat. Dincolo de rotogoala arcadei, care marca extremitatea mânăstirii, nu se mai vedea nimic, dat fiind că solul, acoperit cu ace de brad, nu lăsa să se imprime într-însul nici o urmă de paşi. Dar atunci, cum putuse rănitul să scape neobservat de tânăra fată, de Victor şi de Albert? Câteva desişuri, cercetate de servitori şi jandarmi, sub care se căutase cu atenţie, atât şi nimic mai mult.

Judecătorul de instrucţie puse pe grădinar, care avea cheia, să-i deschidă paraclisul, adevărată bijuterie de sculptură, raclă de piatră pe care timpul şi revoluţiile o respectaseră şi care a fost considerată totdeauna – graţie finelor cizelări ale porticului şi statuetelor ei – ca una din minunile stilului gotic normand. Capela, foarte simplă înăuntru, fără altă podoabă decât altarul ei de marmură, nu oferea nici un loc de refugiu. De altminteri, fugarul aici ar fi trebuit să intre. Dar cum?

Inspecţia se termină la portiţa care servea de intrare vizitatorilor ruinelor. Ea dădea într-un drum scorburos, strâns între îngrădire şi un crâng în care se vedeau cariere abandonate. D. Filleul se aplecă: în praful de pe drum se vedeau urme de roţi de cauciuc, cu bandaje antiderapante. De fapt, Raymonde şi Victor avuseseră impresia că aud, după detunătură, uruitul unui automobil. Judecătorul de instrucţie insinua:

— Probabil că rănitul şi-a putut ajunge complicii.

— Imposibil! strigă Victor. Eram aici şi ar fi trebuit să-l vadă şi domnişoara şi Albert.

— La naiba! Cu toate astea trebuie să fie undeva! Ori înăuntru, ori afară!

— E aici, repetă servitorul cu încăpăţânare.

Judecătorul dădu din umeri şi se întoarse la castel, destul de plictisit. Hotărât, afacerea începea

prost. Un furt în care nu se furase nimic, un prizonier invizibil, – nu prea erau motive de bucurie.

Se făcuse târziu. D. de Gesvres rugă pe magistraţi să ia dejunul şi făcu aceeaşi rugăminte şi celor doi ziarişti. Masa se luă în tăcere, după care d. Filleul se întoarse în salon, unde continuă interogatoriul servitorilor. Atunci se auzi în curte trapul unor cai şi jandarmul trimis la Dieppe intră.

— Ei bine? Ai fost la pălărier? întrebă judecătorul nerăbdător să aibă în sfârşit o primă informaţie.

— Şapca a fost vândută unui vizitiu.

— Vizitiu?

— Da, unui vizitiu care s-a oprit cu trăsura în faţa magazinului şi care a întrebat dacă i se poate da, pentru unul din clienţii săi, o şapcă de şofer, din piele galbenă. Pălărierul o avea numai pe aceasta. Vizitiul a plătit fără a se interesa măcar de mărimea şepcii şi a plecat. Era foarte grăbit.

— Ce fel de trăsură?

— O caleaşcă.

— Şi în ce zi?

— Ce zi?... Azi dimineaţă.

— Azi dimineaţă? Ce tot vorbeşti!

— Şapca a fost cumpărată azi dimineaţă.

— Dar bine, asta este imposibil, din moment ce şapca a fost găsită astă noapte în parc. Trebuia deci să fie acolo şi în cazul acesta trebuia să fie cumpărată înainte.

— Azi dimineaţă. Aşa mi-a spus pălărierul.

Se produse un moment de spaimă. Judecătorul de instrucţie, încremenit, căuta să înţeleagă. Deodată tresări, fulgerat de o lumină.

— Să vină aici vizitiul care ne-a adus azi dimineaţă! Vizitiul de la caleaşcă!

Caporalul de jandarmi şi inferiorul său dădură fuga la grajd. După câteva minute, caporalul se întoarse singur.

— Ce-i cu vizitiul?

— A cerut să i se dea de mâncare la bucătărie, a mâncat şi apoi...

— Şi apoi?

— A şters-o.

— Cu trăsura lui?

— Nu. Sub pretextul că se duce să vadă o rudă la Ouville, a împrumutat bicicleta rândaşului. Iată pălăria şi pardesiul lui.

— Cum? A plecat cu capul gol?

— A scos din buzunar o şapcă şi şi-a pus-o.

— O şapcă?

— Da, una de piele galbenă, după cât se pare.

— De piele galbenă?... Imposibil! Uite-o aici!

— O văd, d-le judecător de instrucţie, dar şapca lui era ca asta.

Substitutul rânji:

— Foarte nostim! Foarte amuzant! Există două şepci... Una, care era cea adevărată, şi care era singura noastră piesă convingătoare, a plecat pe capul pretinsului vizitiu! Cealaltă, cea falsă, e în mâinile dv.! Ei bravo! Amicul ne-a jucat o straşnică festă.

— După el! Puneţi mâna pe el! strigă d. Filleul. Caporale Quavillon doi din oamenii d-tale să încalece şi galop!

— E departe! zise substitutul.

— Oricât de departe ar fi, trebuie să punem mâna pe el.

— Să sperăm; dar cred, d-le judecător de instrucţie, că străduinţele noastre trebuie să se concentreze în primul rând aici. Binevoiţi a citi hârtia aceasta, pe care am găsit-o în buzunarul pardesiului.

— Care pardesiu?

— Al vizitiului.

Şi substitutul întinse d-lui Filleul o hârtie îndoită în patru, pe care se puteau citi următoarele cuvinte scrise cu creion, neîndemânatic:

"Nenorocire domnişoarei dacă l-a ucis pe şef".

Incidentul pricinui o emoţie puternică.

— Iată-ne preveniţi! murmură substitutul.

— D-le conte, reluă judecătorul de instrucţie, vă rog să nu vă neliniştiţi. Nici dv., duduilor. Ameninţarea aceasta n-are nici o importanţă din moment ce justiţia e la faţa locului. Se vor lua toate precauţiile necesare. Răspund de siguranţa dv. Iar dv., domnilor, adăugă el întorcându-se spre cei doi reporteri, vă rog să fiţi foarte discreţi. Contez pe dv. Graţie bunăvoinţei mele aţi asistat la această anchetă şi ar fi urât să răsplătiţi...

Se întrerupse, ca şi cum o idee i-ar fi străbătut creierul, se uită la cei doi tineri pe rând şi apropiindu-se apoi de unul din ei, îl întrebă:

— La ce ziar lucrezi d-ta?

— La "Journal de Rouen".

— Ai o legitimaţie?

— Iat-o.

Legitimaţia era în regulă. Nu era nimic de zis. D. Filleul se adresă celuilalt reporter:

— Dar d-ta, domnule?

— Eu?

— Da, d-ta; te întreb la ce ziar lucrezi?

— Eu, d-le judecător, sunt la mai multe ziare.

— Legitimaţia d-tale?

— N-am.

— Serios? Cum se face?...

— Păi, ca un ziar să-ţi dea o legitimaţie, trebuie să scrii permanent la el.

— Ei, şi?

— Ei, şi eu nu sunt decât colaborator ocazional. Trimit în dreapta şi în stânga articole care mi se publică... sau mi se refuză, după împrejurări.

— În cazul acesta, numele d-tale? Hârtiile d-tale?

— Numele meu nu vă va spune nimic, iar hârtii n-am.

— N-ai nici o hârtie la d-ta, din care să reiasă ce profesiune ai?

— N-am nici o profesiune!

— Dar bine, domnule, exclamă judecătorul cu oarecare enervare; sper că nu vei înţelege să păstrezi acest incognito, după ce te-ai introdus aici prin viclenie şi ai surprins secretele justiţiei!

— Vă rog să vă amintiţi, d-le judecător de instrucţie, că nu m-aţi întrebat nimic când am venit şi că prin urmare n-aveam să vă spun nimic. De altminteri, nu mi s-a părut că ancheta dv. e secretă, din moment ce toată lumea a asistat la ea... până şi unul din vinovaţi.

Vorbea blajin, cu un ton de o politeţă nesfârşită. Era un om foarte tânăr, foarte înalt şi foarte subţire, îmbrăcat – fără urmă de cochetărie – cu un pantalon prea scurt şi cu o jachetă prea strâmtă. Avea o faţă trandafirie de fată, o frunte înaltă cu părul în perie şi o barbă blondă inegală şi prost tunsă. Ochii săi vii scânteiau de inteligenţă. Nu părea stingherit de fel şi surâdea cu un surâs simpatic în care nu se vedea urmă de ironie.

D. Filleul îl privea cu o neîncredere agresivă. Cei doi jandarmi făcură câţiva paşi înainte. Tânărul exclamă vesel:

— D-le judecător de instrucţie, îmi dau seama că mă bănuiţi a fi unul din complici. Dar dacă ar fi aşa, n-aş fi fugit oare la momentul oportun, aşa cum a făcut-o camaradul meu?

— Puteai să nădăjduieşti că...

— Orice nădejde ar fi fost absurdă. Gândiţi-vă, d-le judecător de instrucţie, şi veţi recunoaşte că din punct de vedere logic...

D. Filleul i se uită în albul ochilor şi ripostă sec:

— Destul cu gluma! Numele d-tale?

— Isidore Beautrelet.

— Profesiunea d-tale?

— Elev de retorică la liceul Janson-de-Sailly.

D. Filleul holbă nişte ochi cât roata:

— Ce tot vorbeşti d-ta, domnule? Elev de retorică...

— La liceul Janson, rue de la Pompe, numărul...

— Dar bine, domnule! exclamă d. Filleul. D-ta îţi baţi joc de mine! Ce sunt farsele astea?

— Vă mărturisesc, d-le judecător de instrucţie, că uimirea dv. mă surprinde. Ce vă face să credeţi că n-aş fi elev la liceul Janson? Faptul că port barbă? Dar asta n-are nici o importanţă: barba mea e falsă.

Isidore Beautrelet scoase cele câteva şuviţe care îi împodobeau bărbia şi faţa lui rasă păru mai tânără încă şi mai trandafirie, un adevărat obraz de licean. Şi în vreme ce un râs de copil descoperi dinţii săi albi:

— Ei, v-aţi convins acum? Vă mai trebuiesc şi alte dovezi? Poftim, citiţi pe aceste scrisori de la tatăl meu, adresa: "D-lui Isidore Beautrelet, intern la liceul Janson-de-Sailly".

Convins ori ba, d. Filleul nu prea avea aerul că găseşte chestia aceasta pe gustul său. El întrebă ursuz:

— Ce cauţi d-ta aici?

— Eu?... Mă instruiesc.

— Păi pentru asta sunt licee... liceul d-tale!

— Uitaţi, d-le judecător de instrucţie, că astăzi, 23 aprilie, suntem în plină vacanţă de Paşte.

— Ei, şi?

— Ei, şi am toată libertatea să-mi folosesc vacanţa după pofta inimii.

— Dar tatăl d-tale?...

— Tatăl meu locuieşte departe, în fundul Savoiei, şi chiar el m-a povăţuit să fac o mică călătorie pe coasta Canalului Mânecii.

— Cu barbă falsă?

— A, asta nu! Ideea asta este a mea. La liceu, vorbim adeseori de aventuri misterioase şi citim romane poliţiste, unde personajele se deghizează. Şi ne imaginăm o mulţime de lucruri complicate şi teribile. Aşa că am vrut să mă amuz şi eu şi mi-am pus o barbă falsă. De altfel, ea îmi dădea avantajul că mă lua lumea mai în serios şi puteam trece drept reporter parizian. Astfel, aseară, după mai bine de o săptămână tâmpită, am avut plăcerea să-l cunosc pe confratele meu din Rouen, iar azi dimineaţă, aflând afacerea din Ambrumesy, mi-a propus foarte amabil să-l însoţesc.

Isidore Beautrelet spunea toate acestea cu o simplitate francă, puţin naivă, al cărei farmec era imposibil să nu-l simţi. Însuşi d. Filleul, continuând să păstreze o rezervă bănuitoare, îl asculta cu plăcere. Apoi îl întrebă pe un ton mai puţin burzuluit:

— Şi eşti mulţumit de expediţia d-tale?

— Încântat! Cu atât mai mult, cu cât n-am asistat niciodată la o afacere de asemenea fel, – şi aceasta nu e lipsită de interes.

— Şi nici de complicaţiile misterioase, pe care le preţuieşti d-ta atât de mult.

— Şi care sunt atât de pasionante! Nu cunosc emoţie mai mare decât aceea de a vedea faptele ieşind din umbră, ca să zic aşa, grupându-se unele contra altora şi formând încet-încet adevărul probabil.

— Adevărul probabil... Merge repede la d-ta, tinere! Vrei să spui, cu alte cuvinte, că d-ta ai şi găsit o mică soluţie?

— O, nu! răspunse Beautrelet râzând... Numai că... mi se pare că sunt câteva puncte unde nu e imposibil să-ţi faci o părere, iar altele atât de precise, încât ajunge... să tragi concluzii.

— Bravo! Asta devine foarte interesant şi mă va face să aflu în sfârşit ceva. Căci, trebuie să-ţi mărturisesc, spre marea mea ruşine, că eu nu ştiu încă nimic.

— Asta e pentru că n-aţi avut încă timpul să reflectaţi, d-le judecător de instrucţie. Totul este să reflectezi. Foarte rar se întâmplă ca faptele să nu cuprindă ele însele explicaţia!

— Aşadar, după d-ta, faptele pe care le-am constatat aici cuprind ele explicaţia?

— Nu sunteţi şi dv. de părere? În tot cazul, eu unul n-am constatat altele, decât cele consemnate în procesul verbal.

— Perfect! Prin urmare, dacă te-aş întreba care sunt obiectele furate din acest salon?

— V-aş răspunde că le cunosc.

— Bravo! Domnul ştie mai multe în privinţa aceasta decât însuşi proprietarul! D-lui de Gesvres nu-i lipseşte nimic: d-lui Isidore Beautrelet îi lipseşte ceva. Îi lipseşte o bibliotecă şi o statuie pe care nu le-a văzut niciodată nimeni. Şi dacă te-aş întreba cum îl cheamă pe asasin?

— V-aş răspunde, de asemenea, că ştiu.

Toţi cei de faţă tresăriră. Substitutul şi reporterul se apropiară. D. de Gesvres şi cele două fete ascultau cu atenţie, cu toţii impresionaţi de siguranţa lui Beautrelet.

— Ştii cum îl cheamă pe asasin?

— Da.

— Poate şi locul unde se află?

— Da.

D. Filleul îşi frecă mâinile:

— Ce noroc! Arestarea aceasta va fi apoteoza carierei mele. Şi d-ta poţi să-mi faci această revelaţie fulgerătoare?

— La moment, da... Sau dacă nu vă supăraţi, peste un ceas sau două după ce voi fi asistat la ancheta dv.

— A nu, a nu, imediat, tinere...

În acest moment, Raymonde de Saint-Verain, care de la începutul acestei scene nu-l lăsase din ochi pe Isidore Beautrelet, se apropie de d. Filleul:

— D-le judecător de instrucţie...

— Ce doriţi, domnişoară?

Două sau trei secunde rămase cu ochii fixaţi asupra lui Beautrelet, apoi se adresă d-lui Filleul.

— V-aş ruga să-l întrebaţi pe domnul, pentru care motiv se plimba ieri pe drumul scorburos care se sfârşeşte la portiţă.

Fu o lovitură de teatru. Isidore Beautrelet păru consternat:

— Eu, domnişoară? Eu?... Pe mine m-aţi văzut ieri?

Raymonde rămase gânditoare, cu ochii necurmat fixaţi asupra lui Beautrelet, ca şi cum ar fi căutat să-şi precizeze bine convingerea, şi răspunse calm:

— La orele 4 după amiază, trecând prin crâng, am întâlnit pe drumul scorburos un tânăr de statura domnului, îmbrăcat ca el şi cu o barbă tunsă ca a lui... şi am avut impresia foarte clară că încearcă să se ascundă.

— Şi acela eram eu?

— Mi-ar fi imposibil s-o afirm cu certitudine, căci amintirea e oarecum vagă... Totuşi... totuşi mi se pare... afară doar dacă asemănarea ar fi atât de mare...

D. Filleul era perplex. Păcălit de unul din complici, să se lase dus de nas şi de acest aşa-zis licean?

— Ce ai de răspuns, domnule?

— Că domnişoara se înşeală şi că-mi va fi foarte uşor să o demonstrez cu un singur cuvânt. Ieri, la ora indicată de domnişoara, mă aflam la Veules.

— Va trebui s-o dovediţi, neapărat. În tot cazul, situaţia nu mai e aceeaşi. Caporale, unul din oamenii d-tale să ţină companie domnului.

Faţa lui Isidore Beautrelet exprima nedumerire.

— Până când?

— Până când vom aduna informaţiile necesare.

— D-le judecător de instrucţie, vă rog să le adunaţi în cea mai mare grabă...

— De ce?

— Tatăl meu e bătrân. Ne iubim foarte mult... şi n-aş vrea să se necăjească din cauza mea.

Tonul puţin cam plângăreţ al glasului îi displăcu d-lui Filleul. Mirosea a scenă de melodramă. Totuşi promisese:

— Diseară... cel mai târziu mâine, voi şti cum stau lucrurile.

După-amiaza înainta. Judecătorul de instrucţie se întoarse la ruinele mânăstirii, având grijă să interzică intrarea tuturor curioşilor şi cu răbdare, metodic, împărţind terenul în parcele pe care le studia succesiv, făcu el însuşi investigaţiile. Dar seara nu fu de fel mai avansat şi el declară în faţa unei armate de reporteri, care năpădiseră castelul:

— Domnilor, toate ne fac să presupunem că rănitul este aici, la îndemâna noastră, – toate, afară de realitatea faptelor. Prin urmare, după umila noastră părere, trebuie să fi scăpat, şi dincolo de zidurile acestui castel va trebui să-l găsim.

Din precauţie totuşi, organiză – de acord cu caporalul de jandarmi – supravegherea parcului, şi după o nouă examinare a celor două saloane şi o vizitare completă a castelului, după ce culese toate informaţiile necesare, reluă drumul spre Dieppe, în tovărăşia substitutului.

Se făcu noapte. Deoarece buduarul trebuia să rămână închis, cadavrul lui Jean Daval fusese transportat într-o altă încăpere. Două femei de la ţară îl vegheau, împreună cu Suzanne şi Raymonde. Jos, sub ochiul atent al paznicului, care fusese ataşat persoanei sale, tânărul Isidore Beautrelet moţăia pe banca vechii camere de rugăciuni. Afară, jandarmii, fermierul şi vreo douăsprezece ţărani se postaseră printre ruine.

Până la orele 11, totul rămase liniştit. Dar la orele 10 şi 10 se auzi o detunătură dincolo de

zidurile castelului.

— Atenţie! răcni caporalul. Doi oameni să rămână aici... Fossier şi Lecanu... ceilalţi pas alergător!

Se repeziră cu toţii şi ocoliră castelul prin stânga. În umbră, o siluetă se pierdu. Apoi, imediat, o a doua detunătură îi atrase mai departe, aproape de capătul fermei. Şi deodată, în momentul când sosiră în grup la gardul care mărgineşte livada, o flacără ţâşni în dreapta casei rezervate fermierului şi alte flăcări se ridicară imediat în coloană groasă. Ardea un hambar.

— Afurisiţii! strigă brigadierul Quevillon. Ei au pus focul. Pe ei, copii! Nu pot să fie departe.

Cum însă vântul apleca flăcările spre corpul clădirii, trebui mai întâi să se înlăture primejdia. Se puseră cu toţi pe lucru, cu atât mai multă ardoare, cu cât d. de Gesvres venit în fugă la locul sinistrului, îi încurajă cu promisiunea unei recompense. Când incendiul fu localizat, era ora 2 dimineaţa. Orice urmărire ar fi fost de prisos.

— Vom vedea noi când s-o face ziuă, zise caporalul. Cu siguranţă că au lăsat urme. Le vom găsi.

— Şi nu mi-ar displace, adăugă d. de Gesvres, să cunosc motivul acestui atac absolut inutil.

— Veniţi cu mine, d-le conte... Poate că vă spun eu motivul.

Sosiră împreună la ruinele mânăstirii. Caporalul strigă:

— Lecanu!... Fossier!...

Alţi jandarmi căutau mai de mult pe cei doi camarazi lăsaţi de gardă. Şi fură găsiţi la portiţă. Erau întinşi pe jos, legaţi, cu căluşe în gură şi cu ochii acoperiţi.

— D-le conte, murmură caporalul în vreme ce jandarmii fuseseră dezlegaţi, şi-au bătut joc de noi ca de nişte copii.

— Detunăturile... atacul... incendiul... toate astea au fost puse la cale, ca să ne atragă acolo... O diversiune... În acest timp, legau pe cei doi jandarmi, şi gata treaba.

— Care treabă?

— Răpirea rănitului, ce naiba!

— Ei nu! Crezi?

— Ba bine că nu! Sunt sigur! De zece minute mi-a venit ideea aceasta. Sunt însă un dobitoc că nu m-am gândit mai curând. Am fi pus mâna pe toţi.

Şi Quevillon izbi cu piciorul în pământ, într-un subit acces de mânie:

— Dar unde, mii şi milioane de draci? Pe unde au trecut? Pe unde I-au luat? Şi el, ticălosul, unde se ascundea? Căci, în definitiv, ce naiba! Am cutreierat locul toată ziua şi un individ nu se poate ascunde într-un tufiş, mai ales când e rănit. E cu scamatorie chestia asta!...

Caporalul Quevillon nu era la capătul uimirilor sale. În zorii zilei, când pătrunseră în sala de rugăciuni care servea de celulă tânărului Beautrelet, constatară că prizonierul dispăruse.

Pe un scaun, încovoiat, dormea paznicul. Lingă dânsul, se afla o sticlă de apă şi două pahare. În fundul unuia din aceste pahare se vedea o urmă de praf alb.

Făcându-se cercetări, se dovedi mai întâi că tânărul Beautrelet dăduse un narcotic paznicului, că nu putuse scăpa decât prin fereastra care se afla la o înălţime de doi metri cincizeci şi, în sfârşit, detalia fermecător, că nu putuse ajunge la această fereastră decât folosindu-se ca treaptă de spinarea gardianului său.

CAPITOLUL II

Crâmpei din "Grand-Journal":

ŞTIRILE NOPŢII: RĂPIREA DOCTORULUI DELATTRE

O lovitură de o îndrăzneală nemaipomenită. "În momentul introducerii ziarului sub presă, ni se aduce o ştire a cărei autenticitate nu îndrăznim s-o garantăm, atât ni se pare de imposibilă. O dăm deci cu toată rezerva".

"Aseară, d. doctor Delattre, celebrul chirurg, asista cu soţia şi fiica sa la reprezentaţia piesei «Hernani» Ia Comedia Franceză. La începutul actului al treilea, adică pe la orele 10, uşa lojii sale se deschise. Un domn, însoţit de alţi doi, se aplecă spre doctor şi-i spuse destul de tare pentru ca d-na Delattre să audă:

«— D-le doctor, am de îndeplinit o misiune din cele mai penibile, şi v-aş fi foarte recunoscător dacă mi-aţi uşura sarcina».

«— Cine sunteţi dv., domnule?»

«— Thezard, comisar de poliţie, şi am ordinul să vă conduc la d. Dudouis, la prefectură».

«— Dar pentru ce...?»

«— Nici o vorbă, d-le doctor, vă rog, nici un gest... E o eroare penibilă şi de aceea trebuie să procedăm în tăcere şi să nu atragem atenţia nimănui. Sunt sigur că până la terminarea reprezentaţiei veţi fi înapoi".

Doctorul se ridică şi îl urmă pe comisar. La sfârşitul reprezentaţiei nu se întorsese.

Foarte neliniştită, d-na Delattre se duse la comisariat. Găsi aici pe adevăratul domn Thezard şi recunoscu spre marea ei spaimă că individul care-l luase pe soţul ei nu era decât un excroc.

Din primele cercetări reiese că doctorul s-a urcat într-un automobil şi că automobilul acesta s-a îndreptat în direcţia pieţei Concorde.

Ediţia noastră următoare va pune pe cititori la curent cu această inexplicabilă aventură".

Oricât de inexplicabilă, aventura era adevărată. De altfel, deznodământul nu întârzie şi "Grand-Journal", după cum anunţase, relată în

ediţia sa de amiază lovitura de teatru care-i pusese capăt.

Sfârşitul aventurii şi începutul supoziţiilor

"Azi dimineaţă, la orele 9, doctorul Delattre a fost readus la uşa casei din rue Duret nr. 78, de un automobil care s-a îndepărtat imediat.

La numărul 78 din rue Duret este însăşi clinica doctorului Delattre, unde în fiecare dimineaţă, d-sa soseşte la aceeaşi oră. Când ne-am prezentat, doctorul, care era în conferinţă cu şeful Siguranţei, a binevoit totuşi să ne primească.

Tot ce pot să vă spun, mi-a răspuns d-sa, este că am fost tratat cu cele mai mari menajamente. Cei trei tovarăşi ai mei sunt oameni încântători, de-o politeţe neîntrecută, spirituali şi interesanţi în conversaţie, ceea ce nu e de dispreţuit, dată fiind durata drumului.

— Cât a ţinut?

— Vreo patru ore.

— Şi scopul acestei călătorii?

— Am fost dus la un bolnav, a cărui stare făcea necesară o intervenţie chirurgicală imediată.

— Şi operaţia a reuşit?

— Da, dar poate avea consecinţe. Aici aş răspunde de bolnav. Acolo... în condiţiile în care se află...

— Condiţiile sunt grele?

— Mizerabile... O încăpere de han şi imposibilitatea, pot spune, absolută, de a primi îngrijiri.

— Atunci, ce-l poate salva?

— O minune... şi, apoi, constituţia sa de o forţă excepţională.

— Şi nu ne puteţi spune altceva despre acest ciudat client?

— Nu. Mai întâi că am jurat, şi apoi am primit suma de douăzeci de mii franci, în folosul clinicii mele populare. Dacă nu voi tăcea, suma aceasta mi se va lua.

— Serios? Credeţi?

— O, da! Cred. Oamenii aceia mi-au făcut impresia că sunt foarte serioşi".

Acestea sunt declaraţiile ce ne-au fost făcute de d. doctor Delattre. Şi mai ştim pe de altă parte că şeful Siguranţei n-a reuşit până acum să obţină de la el informaţii mai precise asupra operaţiei făcute bolnavului pe care l-a îngrijit şi asupra ţinutului prin care a trecut automobilul. Pare deci foarte greu să se afle adevărul adevărat".

Acest "adevăr adevărat", pe care redactorul interviului se declară incapabil să-l descopere, spiritele oarecum agere îl ghiciră printr-o simplă apropiere a faptelor care se petrecuseră în ajun la castelul Ambrumesy şi pe care toate ziarele le relatară în aceeaşi zi în cele mai mici amănunte. Incontestabil că între dispariţia hoţului rănit şi răpirea celebrului chirurg era o coincidenţă de care trebuia să se ţină seama.

Ancheta, de altfel, demonstra justeţea ipotezei. Mergând pe urmele pseudo-vizitiului care fugise pe bicicletă, se stabili că el pătrunsese în pădurea Arques, situată la vreo cincisprezece kilometri, că de acolo – după ce-şi aruncase bicicleta într-un şanţ – se dusese în satul Saint-Nicolas şi că trimisese o telegramă cu următorul conţinut:

"A. L. N., BIROUL 45, PARIS". "Situaţia disperată. Operaţia urgentă. Expediaţi celebritatea prin naţionala patrusprezece".

Dovada era indiscutabilă. Preveniţi, complicii din Paris se grăbesc să ia măsurile de rigoare. La orele 10 seara, ei expediau celebritatea pe şoseaua naţională nr. 14, care merge de-a lungul pădurii Arques şi ajunge la Dieppe. În acest timp, cu ajutorul incendiului pus, banda de hoţi îşi răpeşte şeful şi îl transportă într-un han, unde operaţia are loc imediat după sosirea doctorului, adică pe la orele 2 dimineaţa.

În privinţa aceasta, nici o îndoială. La Pontoise, la Gournay, la Forges, inspectorul

general Ganimard, trimis special de la Paris cu inspectorul Folenfant, constată trecerea unui automobil în cursul nopţii precedente... De asemenea pe şoseaua care duce de la Dieppe la Ambrumesy; şi chiar dacă se pierdea subit urma maşinii la aproximativ o jumătate de kilometru de castel, se puteau totuşi vedea numeroase urme de paşi între portiţa parcului şi ruinele mânăstirii. De altfel, Ganimard constată că broasca porţii fusese forţată.

Aşadar, totul se explica. Rămânea să se stabilească doar hanul de care vorbise doctorul, lucru uşor pentru un Ganimard, cercetător plin de răbdare şi vechi copoi al poliţiei. Numărul hanurilor e limitat şi cel căutat – dată fiind starea rănitului – nu se putea afla decât în apropiere de Ambrumesy. Ganimard şi caporalul de jandarmi porniră în căutare. Vizitară şi cercetară toate hanurile din împrejurimi, dar, împotriva tuturor aşteptărilor, muribundul se încăpăţână să rămână invizibil.

Ganimard se îndârji. În seara de sâmbătă se duse să se culce la castel, cu intenţia de a face duminică ancheta sa personală. Or, duminică dimineaţa află că un rond de jandarmi zărise în aceeaşi noapte o siluetă care se strecura pe drumul scorburos, dincolo de ziduri. Era oare un complice care se întorcea să ia informaţii? Sau se putea presupune că şeful bandei nu părăsise încă mânăstirea sau împrejurimile mânăstirii?

Seara, Ganimard se puse în fruntea secţiei de jandarmi care păzea lângă fermă şi se plasă, împreună cu Folenfant, dincolo de ziduri, lângă portiţă.

Câteva minute înainte de miezul nopţii, un individ ieşi din pădure, se strecură printre cei doi, păşi peste pragul portiţei şi intră în parc. Trei ore în şir, îl văzură rătăcind printre ruine, aplecându-se, încălecând peste mormanele de pietre şi rămânând uneori minute întregi nemişcat. Apoi se

apropie din nou de portiţă şi trecu iar printre cei doi inspectori.

Ganimard îi puse mâna în gât, în vreme ce Folenfant îl apucă de mijloc. Omul nu se împotrivi, şi foarte docil lăsă să i se lege mâinile şi să fie condus la castel. Dar când începură să-l întrebe, el răspunse pur şi simplu că n-are să dea nici o socoteală şi că aşteaptă venirea judecătorului de instrucţie.

Atunci îl legară zdravăn de piciorul unui pat, într-una din camerele învecinate cu acelea ocupate de ei.

Luni dimineaţă, la orele 9, de îndată ce sosi d. Filleul, Ganimard anunţă arestarea operată. Prizonierul fu coborât din odaia lui. Era Isidore Beautrelet.

— D. Isidore Beautrelet! exclamă d. Filleul cu un aer încântat şi întinzând mâinile noului venit. Ce surpriză agreabilă! Excelentul nostru detectiv amator, aici! La dispoziţia noastră!... Dar bine, asta e un adevărat noroc! Dragă d-le inspector general, dă-mi voie să-ţi prezint pe d. Beautrelet, elev de retorică la liceul Janson.

Ganimard părea oarecum consternat. Isidore îl salută foarte respectuos, ca pe un confrate pe care-l stimezi pentru valoarea lui şi întorcându-se spre d. Filleul, zise:

— Se pare, d-le judecător de instrucţie, că aţi primit bune informaţii asupra mea...

— Excelente! în primul rând, te aflai într-adevăr la Veules-les-Roses în momentul când d-ra de Saint Veran a crezut că te vede pe drumul scorburos. Vom stabili, nu mă îndoiesc, identitatea sosiei d-tale. Apoi, eşti realmente Isidore Beautrelet, elev de retorică, şi încă elev admirabil, cu o purtare exemplară. Tatăl d-tale locuind în provincie, te duci o dată pe lună la corespondentul său, d. Bernod, care e plin de elogii la adresa d-tale.

— Astfel că...

— Astfel că eşti liber.

— Absolut liber?

— Absolut. A! Totuşi voi pune o mică, o foarte mică condiţie. Trebuie să înţelegi şi d-ta că nu pot da drumul unui domn care oferă narcotice, care evadează prin ferestre şi care apoi e prins în flagrant delict de vagabondaj pe proprietăţile particulare, – că, repet, nu pot da drumul unui asemenea domn, fără o compensaţie.

— Aştept.

— Ei bine! Ne vom relua convorbirea întreruptă şi vei avea gentileţea să-mi spui unde ai ajuns cu cercetările d-tale. În decursul celor două zile de libertate, trebuie să fi ajuns departe, – nu?

Şi deoarece Ganimard se pregătea să iasă, afectând dispreţ pentru acest fel de exerciţii, judecătorul exclamă:

— Vai de mine. nu, d-le inspector! Locul d-tale e aici. Te asigur că d. Isidore Beautrelet merită să fie ascultat. După informaţiile mele, d. Isidor Beautrelet şi-a creat la liceul Janson-de-Sailly reputaţia de a fi un observator, pe lângă care nimic nu poate trece neobservat, şi conşcolarii săi – mi s-a spus – îl consideră drept emulul d-tale, drept un rival al lui Serlock Holmes.

— Serios? făcu Ganimard ironic.

— Aşa cum îţi spun. Unul din ei mi-a scris: "Dacă Beautrelet declară că ştie, trebuie să-l credeţi si ceea ce vă va spune să nu vă lase pic de îndoială că este expresia exactă a adevărului". D-le Beautrelet, acum ori niciodată a sosit momentul să justifici încrederea camarazilor d-tale. Te conjur să ne dai expresia exactă a adevărului.

Isidore asculta surâzând:

— D-le judecător, sunteţi cam crud. Vă bateţi joc de nişte bieţi liceeni care se amuză şi ei cum pot. Aveţi însă toată dreptatea şi nu vă voi mai da alte motive de batjocură.

— Cu alte cuvinte, nu ştii nimic, d-le Isidore Beautrelet...

— Mărturisesc, în adevăr, foarte smerit, că nu ştiu nimic. Căci nu pot numi "a şti ceva" descoperirea a două sau trei puncte mai precise, care n-au putut, de altminteri, sunt sigur, să vă scape nici dv.

— De exemplu?

— De exemplu, obiectul furtului.

— A! Serios? Cunoşti obiectul furtului?

— Ca şi dv., nu mă îndoiesc. Acesta este de altminteri primul lucru pe care I-am studiat, deoarece mi se părea mai uşor din toate.

— Mai uşor?...

— O, Doamne, bineînţeles. Nu e vorba decât de un raţionament.

— Numai atât?

— Numai atât.

— Şi acest raţionament?

— Iată-l, fără nici un comentariu. Pe de o parte, furt a fost, aşa cum cele două dudui sunt de acord şi au văzut realmente doi oameni fugind cu obiecte.

— Furt a fost.

— Pe de altă parte, nimic n-a dispărut, din moment ce d. de Gesvres o afirmă, şi el este cel mai în măsură s-o ştie.

— Nimic n-a dispărut.

— Din aceste două constatări rezultă inevitabil următoarea consecinţă: din moment ce furt a fost şi nimic n-a dispărut, înseamnă că obiectul luat a fost înlocuit cu un obiect identic. Se prea poate, mă grăbesc să v-o spun, ca raţionamentul acesta să nu fie ratificat de fapte. Pretind însă că este primul care trebuie să ni se prezinte şi că n-avem dreptul să-l îndepărtăm decât după o examinare serioasă.

— Într-adevăr... într-adevăr..., murmură judecătorul de instrucţie, vizibil interesat.

— Or, urmă Isidore, ce se afla în acest salon care să poată atrage lăcomia hoţilor? Două lucruri, în primul rând, goblenul. Dar nu poate fi vorba de

el. Un goblen vechi nu se poate imita şi imitaţia v-ar fi sărit în ochi. Rămâneau cei patru Rubens.

— Ce spui?

— Spun că cei patru Rubens agăţaţi de peretele acesta sunt falşi.

— Imposibil!

— Sunt falşi, a priori, fatalmente.

— Îţi repet că e imposibil.

— Să tot fie un an, d-le judecător de instrucţie. de când un tânăr, care-şi zicea Charpenais, a venit la castelul Ambrumesy şi a cerut permisiunea să copieze tablourile de Rubens. Permisiunea aceasta i-a fost acordată de d. de Gesvres. În fiecare zi, timp de cinci luni, de dimineaţă şi până seara, Charpenais a lucrat în acest salon. Copiile făcute de el, cu rame şi pânze, au luat locul celor patru mari tablouri originale, lăsate moştenire d-lui de Gesvres, de către unchiul său Bodabilla.

— Dovada!

— N-am nici o dovadă de dat. Un tablou e fals pentru că e fals, şi socotesc că nici măcar nu e nevoie să examinăm pe cele de aici.

Filleul şi Ganimard se uitară unul la altul, fără să-şi ascunde uimirea. Inspectorul general nu se mai gândea să plece.

În cele din urmă, judecătorul de instrucţie zise:

— Ar trebui cerut avizul d-lui de Gesvres.

Ganimard fu de aceeaşi părere, şi ei dădură ordin să fie rugat contele să vină în salon.

Fu o adevărată victorie aceea pe care o repurta tânărul retor licean. A constrânge pe doi oameni de meserie, pe doi profesionişti ca d-nii Filleul şi Ganimard, să primească drept bune ipotezele sale, era un omagiu cu care oricare altul s-ar fi fudulit. Însă Beautrelet părea nesimţitor la aceste mici satisfacţii de amor propriu şi, păstrându-şi surâsul pe buze, fără cea mai mică ironie, aştepta. D. de Gesvres intră.

— D-le conte, îi zise judecătorul de instrucţie, urmarea anchetei noastre ne pune în faţa unei eventualităţi cu totul neprevăzute, şi pe care v-o supunem cu toate rezervele. S-ar putea... repet: s-ar putea... ca hoţii, pătrunzând aici, să fi voit să vă fure cei patru Rubens sau în tot cazul să-i înlocuiască cu patru copii... copii ce ar fi fost executate, acum un an, de către un pictor cu numele de Charpenais. Voiţi să aveţi amabilitatea de a examina tablourile acestea şi să ne spuneţi dacă recunoaşteţi în ele pe cele autentice?

Contele păru că înăbuşe o mişcare de nemulţumire, se uită la Beautrelet, apoi la d. Filleul, şi răspunse fără a-şi lua osteneala de a se apropia de tablouri:

— Speram, d-le judecător de instrucţie, că adevărul va rămâne ascuns. Deoarece nu e cazul, nu ezit să vă declar că aceste patru tablouri sunt într-adevăr false.

— Aşadar, ştiaţi?

— Din primul moment.

— De ce n-aţi spus-o?

— Posesorul unui obiect nu se grăbeşte niciodată să spună că obiectul nu este... sau, mai degrabă, nu mai este autentic.

— Cu toate acestea, era singurul mijloc de a le regăsi.

— Există unul mai bun.

— Care?

— Acela de a nu da în vileag secretul, de a nu speria pe hoţi şi de a le propune răscumpărarea tablourilor care, cu siguranţă, îi cam încurcă.

— Dar cum să comunicaţi cu ei?

Deoarece contele nu răspunse imediat, dădu Isidore replica:

— Printr-o notiţă publicată în ziare. Notiţa aceasta, apărută în "Le Journal" şi "Le Matin", e astfel concepută:

"Sunt dispus să răscumpăr tablourile". Contele aprobă din cap. Pentru a doua oară, tânărul era mai

tare decât copoii poliţiei. D. Filleul nu-şi pierdu cumpătul:

— Hotărât, dragă domnule, exclamă el, încep să cred că. colegii d-tale au oarecare dreptate. Drace! Ce agerime! Ce intuiţie! Dacă va merge tot astfel, d. Ganimard şi cu mine nu vom avea nimic de făcut.

— O! Dar toate astea nu erau deloc complicate.

— Pe când restul e mai complicat, vrei să spui? Mi-aduc. Într-adevăr, aminte că la prima noastră întâlnire păreai a şti mai multe. După cât îmi amintesc, parcă afirmai că numele asasinului ţi-e cunoscut...

— Exact.

— Cine a ucis pe Jean Daval? Omul acesta mai trăieşte? Unde se ascunde?

— E o mică neînţelegere între noi d-le judecător, sau mai bine zis: între dv. şi realitatea faptelor, şi asta încă de la început. Asasinul şi fugarul sunt doi indivizi deosebiţi.

— Ce spui! exclamă d. Filleul. Omul pe care d. de Gesvres l-a văzut în buduar şi cu care a luptat, omul pe care domnişoarele I-au văzut în salon, şi asupra căruia d-ra de Saint-Veran a tras, omul care a căzut în parc, pe care-l căutăm, omul acesta nu e asasinul lui Jean Daval?

— Nu.

— Ai descoperit d-ta urmele unui al treilea complice, care să fi dispărut înainte de sosirea domnişoarelor?

— Nu.

— Atunci nu mai înţeleg nimic... Cine e asasinul lui Jean Daval?

— Jean Daval a fost omorât de...

Beautrelet se întrerupse, rămase un moment gânditor şi zise apoi:

— Dar mai înainte trebuie să vă arăt calea pe care am urmat-o spre a ajunge la certitudine şi cauzele însăşi ale crimei... fără de care acuzaţia

mea v-ar părea monstruoasă... şi nu este... nu, nu este... Există un amănunt care n-a fost remarcat şi care totuşi are cea mai mare importanţă: acela că Jean Daval, în momentul când a fost lovit, era îmbrăcat complet, cu ghetele în picioare, într-un cuvânt: îmbrăcat cum este de obicei ziua, cu vestă, cravată şi bretele. Or, crima s-a săvârşit la orele 4 dimineaţa.

— Am remarcat ciudăţenia aceasta, zise judecătorul. Dar d. de Gesvres mi-a răspuns că Daval îşi petrecea o bună parte din noapte lucrând.

— Servitorii afirmă dimpotrivă, că se culca regulat foarte devreme. Dar să admitem că nu era culcat: de ce şi-a desfăcut patul – astfel ca să facă să se creadă că era culcat? Şi dacă era culcat, de ce – auzind zgomot – s-a mai ostenit să se îmbrace din cap până-n picioare, în loc să se îmbrace sumar? Am vizitat camera lui în prima zi, în vreme ce dv. eraţi la masă: papucii lui Daval se aflau în faţa patului. Cine l-a împiedicat să-i pună, în loc să se îmbrace cu ghetele lui grele ou ţinte?

— Până aici, nu văd...

— Până aici, într-adevăr, nu puteţi vedea decât anomalii. Mie însă mi s-au părut cu mult mai suspecte când am aflat că pictorul Charpenais – acela care a copiat tablourile lui Rubens – a fost prezentat contelui de către însuşi Daval...

— Ei, şi?

— Ei, şi de aici până la a conchide că Jean Daval şi Charpenais erau complici nu e decât un pas. Pasul acesta eu I-am făcut în urma convorbirii noastre de atunci.

— Cam repede, mi se pare.

— Oricum, trebuia o probă materială. Or, descoperisem în camera lui Daval, pe una din foile sugative ale mapei pe care scria, următoarea adresă, care se mai găseşte încă acolo, copiată invers pe sugativă: "D-lui A. L. N., Biroul 45, Paris". A doua zi, se descoperi că telegrama trimisă din Saint-Nicolas de către falsul vizitiu avea

aceeaşi adresă: "A. L. N. Biroul 45". Proba materială exista: Jean Daval era în corespondenţă cu banda care organizase furtul tablourilor.

D. Filleul nu făcu nici o obiecţie.

— Bine, fie. Complicitatea e stabilită. Ce concluzie tragi?

— În primul rând că nu fugarul l-a ucis pe Jean Daval. pentru simplul motiv că Jean Daval era complicele său.

— Atunci?

— D-le judecător de instrucţie, aduceţi-vă aminte prima frază pe care a pronunţat-o d. de Gesvres când s-a trezit din leşin. Fraza aceasta, comunicată de d-ra de Gesvres, se află consemnată în procesul verbal: "Nu sunt rănit. Dar Daval...? El mai trăieşte? Cuţitul?..." Şi vă rog s-o puneţi în legătură cu altă parte a povestirii sale, consemnată şi ea în procesul verbal, când d. de Gesvres a povestit agresiunea. "Omul se repezi la mine şi mă ameţi cu un pumn izbit în tâmplă". Cum se poate ca d. de Gesvres, care era leşinat, să poată şti, trezindu-se, că Daval a fost lovit cu un cuţit?

Beautrelet nu aşteptă răspuns la întrebarea sa. Făcea impresia că se grăbeşte să şi-l dea singur şi să taie scurt orice comentariu. El zise deci imediat:

— Aşadar, Jean Daval este acela care conduce pe cei trei hoţi până în acest salon. În vreme ce se află aici cu acela pe care-l numesc şeful lor, se aude un zgomot în buduar. Daval deschide uşa. Recunoscîn-du-l pe d. de Gesvres, se repede la el înarmat cu cuţitul. D. de Gesvres reuşeşte să-i smulgă acest cuţit, îl loveşte cu el şi cade el însuşi izbit de un pumn dat de individul pe care cele două dudui I-au zărit după câteva minute.

Din nou, d. Filleul şi inspectorul se uitară unul la altul. Ganimard clătină din cap, buimac. Judecătorul întrebă:

— D-le conte... pot crede că versiunea aceasta este exactă?...

D. de Gesvres nu răspunse.

— Dar bine, d-le conte, tăcerea dv. ne-ar permite să presupunem...

Categoric, d. de Gesvres rosti:

— Versiunea aceasta este exactă din punct în punct.

Judecătorul sări în sus:

— În cazul acesta, nu înţeleg pentru ce aţi indus în eroare justiţia! Pentru ce aţi ascuns fapta pe care aveaţi dreptul s-o săvârşiţi, aflându-vă în legitimă apărare?

— De douăzeci de ani! răspunse d. de Gesvres, Daval a lucrat lingă mine. Aveam încredere într-însul. Mi-a făcut servicii nepreţuite. Dacă m-a trădat, în urma nu ştiu căror ispite, n-am voit ca, cel puţin în amintirea trecutului, trădarea să fie cunoscută.

— Foarte bine! Trebuia totuşi...

— Nu sunt de părerea dv., d-le judecător de instrucţie. Din moment ce nici un nevinovat nu era acuzat de această crimă, dreptul meu absolut era să nu acuz pe acela care a fost în acelaşi timp şi vinovat şi victimă. E mort. Şi părerea mea e că moartea e o ispăşire destul de grea.

— Dar acum, d-le conte, acum că adevărul ne este cunoscut, puteţi vorbi.

— Da. Iată aici două ciorne de scrisori scrise de el complicilor săi. Le-am scos din portofelul său, câteva minute după moartea lui.

— Dar mobilul furtului?

— Duceţi-vă la Dieppe, la Nr. 18 din rue de la Barre. Acolo locuieşte o oarecare doamnă Verdier. Pentru această femeie, pe care a cunoscut-o acum doi ani, şi pentru a satisface nevoile ei de bani, a furat Daval.

Astfel se lămureau toate. Drama ieşea din beznă şi încetul cu încetul apărea în adevărata ei lumină.

— Să continuăm, zise d. Filleul după ce contele se retrase.

— Dar, domnilor, zise Beautrelet vesel, eu am cam ajuns la capătul mosorului meu.

— Dar fugarul, dar rănitul?

— În privinţa aceasta, d-le judecător de instrucţie, ştiţi cât ştiu şi eu... Aţi urmărit trecerea lui prin iarba mânăstirii... ştiţi...

— Da, ştiu... dar de atunci I-au luat, şi ceea ce aş dori, ar fi să am oarecare indicaţii asupra hanului...

Isidore Beautrelet izbucni într-un hohot de râs:

— Hanul?... Dar hanul nu există! E un truc pentru a induce în eroare justiţia, şi un truc ingenios, din moment ce a reuşit.

— Cu toate acestea, doctorul Delattre afirmă...

— Păi tocmai! exclamă Beautrelet foarte convins. Tocmai pentru că doctorul Delattre afirmă, nu trebuie crezut. Cum! Doctorul Delattre n-a voit să dea asupra întregii aventuri decât detaliile cele mai vagi, n-a voit să spună nimic care să poată compromite siguranţa clientului său... şi iată că deodată atrage atenţia asupra unui han! Vă rog să fiţi siguri că dacă a pronunţat numele de han, lucrul acesta i-a fost impus. Fiţi siguri că povestea ce ne-a servit-o i-a fost dictată sub ameninţare de represalii teribile. Doctorul are o soţie şi o fată. Şi le iubeşte prea mult pentru a nu se supune unor oameni a căror formidabilă putere a resimţit-o. Iată de ce a oferit eforturilor dv. cea mai precisă indicaţie.

— Atât de precisă, încât nu se poate găsi hanul.

— Atât de precisă, că nu încetaţi a-l căuta, împotriva oricărei aparenţe de adevăr, iar ochii dv. s-au îndepărtat din singurul loc unde omul poate să fie, din acel loc misterios pe care nu l-a părăsit, pe care nu l-a putut părăsi, din momentul când, rănit de d-ra de Saint-Veran, a reuşit să se strecoare înăuntru, ca un animal în vizuină.

— Dar unde, pentru numele lui Dumnezeu?...

— În ruinele vechii mânăstiri.

— Dar nu mai există nici un fel de ruină! Câteva ziduri dărăpănate! Câteva coloane!

— Acolo s-a îngropat, d-le judecător de instrucţie! strigă Beautrelet cu toată forţa. Acolo trebuie să vă mărginiţi cercetările! Acolo, şi numai acolo, îl veţi găsi pe Arsène Lupin.

— Arsène Lupin! exclamă d. Filleul, sărind în sus.

Se produse o tăcere solemnă, în care se prelungiră silabele celebrului nume. Arsène Lupin, marele aventurier, regele apaşilor, – să fie oare cu putinţă ca el să fie adversarul învins, şi totuşi invizibil, pe care-l căutau cu îndârjire, zadarnic, de câteva zile, autorităţile? Dar Arsène Lupin prins în capcană, arestat, însemna pentru un judecător de instrucţie avansarea, gloria.

Ganimard nu clipise din ochi; Isidor îi zise:

— Sunteţi de părerea mea, nu este aşa, d-le inspector?

— Vezi bine!

— Şi nu este aşa că nici dv. nu v-aţi îndoit nici un moment că el a organizat întreaga afacere?

— Nici un moment! I-am recunoscut semnătura. O lovitură dată de Lupin se deosebeşte de alta. ca un obraz de alt obraz. Trebuie doar să-ţi deschizi ochii.

— Crezi... crezi...? repetă d. Filleul.

— Desigur! exclamă tânărul. Dacă n-ar fi decât faptul acesta mărunt: sub ce iniţiale corespondează între ei oamenii aceştia? A. L. N., prin urmare prima literă din numele Arsène, prima şi ultima din numele Lupin.

— A! făcu Ganimard. Nimic nu-ţi scapă d-tale! Eşti un om şi jumătate şi însuşi bătrânul Ganimard e dezarmat în faţa d-tale.

Beautrelet se roşi de plăcere şi strânse mâna pe care i-o întinse inspectorul.

Cei trei oameni se apropiaseră de balcon, şi privirea lor rătăcea pe câmpul de ruine. D. Filleul murmură:

— În cazul acesta, trebuie să fie aici.

— Este aici, zise Beautrelet cu vocea surdă. Este aici din clipa când a căzut. Din punct de vedere logic şi practic, nu putea scăpa fără a fi fost observat de d-ra de Saint-Veran şi de cei doi servitori.

— Ce dovadă ai?

— Dovada ne-au dat-o complicii săi. În aceeaşi dimineaţă, unul din ei s-a deghizat în vizitiu şi v-a condus până aici...

— Spre a lua şapca, piesa de identitate.

— Exact, dar mai ales spre a veni la faţa locului, spre a-şi da seama şi a vedea cu proprii lui ochi ce s-a întâmplat cu şeful.

— Şi şi-a dat seama?

— Presupun, pentru că el cunoştea ascunzătoarea. Şi presupun că starea disperată a şefului său i-a ajuns la cunoştinţă dacă – în tulburarea sa – a putut comite imprudenţa să scrie acest cuvânt de ameninţare: "Nenorocite domnişoarei dacă l-a ucis pe şef".

— Dar amicii săi l-au putut lua de acolo mai târziu...

— Când asta? Oamenii dv. n-au părăsit un moment ruinele. Şi apoi, unde să-l fi transportat? Cel mult la o distanţă de câteva sute de metri, căci un muribund nu poate fi dus la distanţe mari... şi atunci l-aţi fi găsit. Nu, vă repet, este aici. Nici gând ca amicii săi să-l fi îndepărtat din cea mai sigură ascunzătoare care există. Acolo l-au dus şi pe doctor, în vreme ce jandarmii dădeau fuga la foc, ca nişte copii.

— Dar cum o fi trăind? Ca să trăieşti, îţi trebuiesc alimente, apă...

— Nu pot spune nimic... nu ştiu nimic... dar este aici, asta pot să v-o jur. Este aici, pentru că nu

poate să nu fie aici. Sunt sigur, ca şi cum l-aş vedea, ca şi cum I-aş pipăi. Este aici.

Cu degetul întins spre ruine, desemna în aer un mic cerc care se micşora din ce în ce, până ce rămase doar un punct. Şi punctul acesta, cei doi tovarăşi îl căutau cu disperare, amândoi aplecaţi înainte asupra spaţiului, amândoi covârşiţi de aceeaşi credinţă ca şi Beautrelet şi cutremuraţi de ferma convingere pe care el le-o impusese. Da, Arsène Lupin era aici. În teorie ca şi în fapt, era aici; nici unul, nici celălalt, nu se puteau îndoi de aceasta. Era ceva impresionant şi tragic în acelaşi timp să ştii că într-o ascunzătoare întunecoasă, pe jos, fără ajutor, cuprins de friguri, sleit de puteri, zace celebrul aventurier.

— Şi dacă moare? pronunţă d. Filleul cu glasul coborât.

— Dacă moare, zise Beautrelet, şi dacă tovarăşii săi capătă certitudinea morţii sale, vegheaţi asupra soartei d-rei de Saint-Verait, d-le judecător, căci răzbunarea va fi teribilă.

Câteva minute mai târziu, şi cu toate insistenţele d-lui Filleul, care s-ar fi acomodat bucuros cu acest prestigios auxiliar, Beautrelet, a cărui vacanţă expira în aceeaşi zi – se întoarse la Dieppe. El ajunse la Paris pe la orele 5, iar la orele 8 intra, împreună cu camarazii săi, pe poarta liceului.

După o explorare pe cât de minuţioasă pe atât de inutilă a ruinelor din Ambrumesy, Ganimard se întoarse şi el la Paris cu rapidul de seara. Sosit acasă, găsi următoarea scrisoare:

"D-le inspector general,

Având puţin timp astăzi spre seară, am putut aduna câteva informaţii complementare care vă vor interesa cu siguranţă.

De un an Arsène Lupin locuieşte la Paris sub numele de Etienne de Vaudreix. Este un nume pe care l-aţi citit desigur adeseori în cronicile

mondene şi în ecourile sportive. Mare călător, lipseşte răstimpuri îndelungate în decursul cărora se duce – după spusa lui – să vâneze tigri în Bengal sau vulpi albastre în Siberia. Se spune că se ocupă de afaceri, fără însă ca cineva să poată preciza ce anume afaceri.

Domiciliul său actual: 36, rue Marbeuf. (Vă rog să remarcaţi că rue Marbeuf este în apropiere de oficiul poştal, nr. 45). De joi 23 aprilie, ajunul zilei în care a avut loc agresiunea de la Ambrumesy, nu se mai ştie nimic de Etienne de Vaudreix.

Primiţi, vă rog, d-le inspector general, împreună cu recunoştinţa mea pentru bunăvoinţa ce mi-aţi arătat-o, asigurarea sentimentelor mele deosebite.

ISIDORE BEAUTRELET".

"Post-scriptum. – Cea ce vă rog, este să nu credeţi că mi-am dat prea mare osteneală ca să obţin aceste informaţii. În dimineaţa crimei, în vreme ce d. Filleul făcea ancheta în faţa câtorva privilegiaţi, am avut fericita inspiraţie să examinez şapca fugarului, înainte ca pseudo-vizitiul să vină s-o schimbe. Numele pălărierului mi-a ajuns, după cum prea bine vă daţi seama, să găsesc filiera care să-mi dea putinţa să aflu numele cumpărătorului şi domiciliul său".

În dimineaţa următoare, Ganimard se prezentă la nr. 36 din rue Marbeuf. După ce luă informaţii de la portăreasă, puse să i se deschidă apartamentul din dreapta, de la parter, apartament confortabil, elegant, unde de altminteri nu descoperi decât cenuşă în sobă. Cu patru zile înainte, doi prieteni veniseră să ardă toate hârtiile compromiţătoare.

Dar în momentul când să iasă, Ganimard se lovi de factorul care aducea o scrisoare pentru d. de Vaudreix. Era francată din America şi cuprindea următoarele rânduri, scrise în limba engleză:

"Domnule,

Vă confirm răspunsul pe care I-am dat agentului dv. De îndată ce veţi avea în posesia dv. cele patru tablouri ale d-lui de Gesvres, expediaţi-le astfel cum am convenit. Puteţi adăuga şi restul dacă veţi reuşi, lucru de care mă îndoiesc.

Deoarece o afacere neprevăzută mă obligă să plec, voi sosi în acelaşi timp cu această scrisoare. Mă veţi găsi la Grand Hotel.

HARLINGTON".

În aceeaşi zi, Ganimard, prevăzut cu un mandat de arestare, ducea la penitenciar pe d. Harlington, cetăţean american, inculpat ca tăinuitor şi pentru complicitate la furt.

Astfel, în decurs de douăzeci şi patru de ore, graţie indicaţiilor cu adevărat neaşteptate ale unui băieţandru de 17 ani, toate nodurile intrigii se dezlegau. În douăzeci şi patru de ceasuri, tot ce era inexplicabil devenea simplu şi luminos. În douăzeci şi patru de ore, planul complicilor de a-şi salva şeful era dejucat, prinderea lui Arsène Lupin, rănit, muribund, nu mai dădea loc la nici o îndoială, banda sa era dezorganizată, se cunoştea locuinţa sa de la Paris, masca pe care şi-o pusese, şi se cunoştea în detalii, pentru prima oară, mai înainte ca el s-o fi putut săvârşi până la capăt, una din loviturile sale cele mai meşteşugite şi mai îndelung studiate.

În public se produse o imensă zarvă de uimire, de admiraţie şi de curiozitate. Reporterul din Rouen, într-un foarte reuşit articol, relatase primul interogatoriu al tânărului retoricean, punând în lumină graţia sa deosebită, farmecul lui naiv şi siguranţa lui calmă. Indiscreţiile lui Ganimard şi ale d-lui Gilleul – indiscreţii pe care le făcură împotriva voinţei lor, antrenaţi de un elan mai puternic decât orgoliul lor profesional – lămuriră publicul asupra rolului lui Beautrelet în

decursul micilor evenimente. El singur făcuse totul. Lui singur îi revenea întregul merit al victoriei.

Toată lumea se pasiona. Peste noapte. Isidore Beautrelet deveni un erou şi mulţimea, subit entuziasmată, ceru cele mai ample detalii asupra noului ei favorit. Pentru asta erau reporterii. Ei luară cu asalt liceul Janson-de-Sailly, pândiră pe externi la terminarea cursurilor şi aflară tot ce era, apropiat sau depărtat, în legătură cu numitul Beautrelet; şi se află în felul acesta reputaţia de care se bucura, printre camarazii săi, acela pe care ei îl numeau rivalul lui Sherlock Holmes. Prin raţionamente, prin logică şi fără alte informaţii decât cele citite în ziare, el anunţase în mai multe rânduri soluţia unor afaceri foarte complicate, pe care justiţia nu le descurcase decât multă vreme după dânsul.

Dar cea mai curioasă era cărţulia care fu găsită circulând printre elevii liceului, cărţulie semnată de el, scrisă la maşina de scris şi trasă în zece exemplare. Titlul: "ARSENE LUPIN. METODA SA. DE CE E CLASIC şi ÎN CE E ORIGINAL". Era un studiu aprofundat al fiecăreia din aventurile lui Lupin, în care procedeele ilustrului apaş apăreau într-un relief extraordinar, în care se arăta însuşi mecanismul felului său de a proceda, tactica lui specială, scrisorile adresate ziarelor, ameninţările lui, anunţarea furturilor sale, într-un cuvânt: totalitatea trucurilor întrebuinţate de el pentru "prepararea" victimei alese şi punerea ei într-o asemenea stare de spirit încât aproape să se ofere singură loviturii îndreptate contra ei, astfel ca totul să se întâmple aproape cu consimţământul victimei.

Şi cele expuse în această carte erau atât de juste din punct de vedere critic, atât de pătrunzătoare, atât de vii şi străbătut de o ironie pe cit de ingenioasă pe atât de crudă, că imediat oamenii de spirit luară partea lui şi simpatia

mulţimii trecu fără tranziţie de la Lupin la Isidore Beautrelet, astfel că în lupta care se angaja între ei, se proclama cu anticipaţie victoria tânărului retorician.

În tot cazul, atât d. Filleul cât şi parchetul din Paris păreau decişi să-i stânjenească posibilitatea acestei victorii. Pe de o parte, nu se putea stabili identitatea d-lui Harlington şi nici nu se puteţi găsi o probă decisivă din care să reiasă că face parte din banda lui Lupin. Tovarăş ori ba, Harlington tăcea cu încăpăţânare. Ceva mai mult: examinându-i-se scrisul, nu se putu afirma cu certitudine că el era autorul scrisorii interceptate. Un domn Harlington, prevăzut cu o valiză şi cu un portcart plin de bancnote, trăsese la Grand-Hotel, – asta era tot ce se putea afirma.

Pe de altă parte, la Dieppe, d. Filleul se odihnea pe poziţiile ce i le cucerise Beautrelet. Nu mai făcea nici un pas înainte. În jurul individului, pe care d-ra de Saint-Veran îl luase drept Beautrelet în ajunul crimei, acelaşi mister. Aceleaşi neguri de asemenea în legătură cu tot ce privea furtul celor patru Rubens. Ce se întâmplase cu tablourile acestea? Dar automobilul care le dusese în aceea noapte ce drum apucase?

La Luneray, la Yerville, la Yvetot, se putuse stabili cu siguranţă trecerea sa şi tot astfel la Caude-bec-en-Caux, unde trebuise să treacă Sena, în faptul zilei, pe un vaporaş. Dar când ancheta merse mai adânc, se constată că respectivul automobil era descoperit şi că ar fi fost imposibil să se îngrămădească într-însul patru tablouri mari, fără ca oamenii de pe vaporaş să nu bage de seamă. Era fără doar şi poate acelaşi automobil, dar atunci se punea din nou întrebarea: "Ce se întâmplase cu cei patru Rubens?"

Tot atâtea probleme pe care d. Fileul le lăsa fără răspuns. În fiece zi, subalternii săi răscoleau patrulaterul ruinelor. Aproape zilnic, d. Filleul venea în persoană să supravegheze săpăturile. Dar

de aici şi până a descoperi azilul în care agoniza Lupin – admiţând că părerea lui Beautrelet era justă, – de aici şi până a descoperi acest azil, era o prăpastie pe care excelentul magistrat nu părea de fel dispus s-o treacă.

Era deci foarte natural ca atenţia tuturora să se întoarcă spre Isidore Beautrelet, din moment ce el singur reuşise să risipească întunericul care – în lipsa lui – devenea mai intens şi mai nepătruns. De ce nu ţinea el să lămurească mai departe această afacere? La punctul unde o adusese, nu-i mai trebuia decât un mic efort ca s-o ducă până la capăt, întrebarea aceasta îi fu pusă de un redactor al lui "Grand-Journal", care se introdusese în liceul Janson sub numele fals de Bernod, corespondentul lui Beautrelet. Şi Isidore răspunse foarte cuminte:

— Dragă domnule, nu există numai Lupin în lume, nu există numai poveşti cu hoţi şi detectivi; mai există şi acea realitate care se numeşte bacalaureatul. Or, trebuie să mă prezint în luna iulie. Suntem acum în mai. Şi nu vreau să cad. Ce va spune tatăl meu?

— Dar şi ce-ar spune dacă I-ai da pe Arsène Lupin pe mina justiţiei?

— O doamne! E timp pentru toate. În vacanţa viitoare...

— Vacanţa de Rusalii?

— Da. Voi pleca sâmbătă 6 iunie, cu primul tren. Şi în aceeaşi seară Arsène Lupin va fi arestat.

Încrederea aceasta inexplicabilă, născută de ieri şi acum atât de puternică, fu resimţită de toată lumea în privinţa tânărului, deşi în realitate evenimentele n-o justificau decât până la un anumit punct. Dar ce are a face? Lumea credea. Din partea lui nimic nu părea dificil. Ea aştepta de la dânsul ceea ce se putea aştepta cel mult de la un fenomen de clarviziune şi intuiţie, de experienţă şi abilitate. 6 iunie! data aceasta apărea în toate ziarele. La 6 iunie, Isidore Beautrelet va lua

rapidul de Dieppe şi în seara aceleiaşi zile Arsène Lupin va fi arestat.

— Numai dacă până atunci nu va evada... obiectară ultimii partizani ai aventurierului.

— Imposibil! Toate ieşirile sunt păzite.

— Numai dacă n-a murit din cauza rănilor! obiectau din nou partizanii care preferau moartea decât arestarea eroului lor.

Şi replica era imediată:

— Aida de! Dacă Lupin ar fi mort, complicii săi ar şti şi Lupin ar fi răzbunat. Aşa a spuse Beautrelet.

Şi ziua de 6 iunie sosi. O jumătate de duzină de ziarişti îl pândeau pe Isidore la gara Saint-Lazare. Doi dintr-înşii voiră să-l însoţească în călătoria sa. El îi rugă să renunţe.

Plecă deci singur. Compartimentul său era gol. Foarte obosit de mai multe nopţi de muncă, Beautrelet fu doborât îndată de un somn greu. În vis, avu impresia că trenul se oprea în diferite staţii şi că pasagerii se suiau şi coborau. Când se trezi, în apropiere de Rouen, era tot singur. Dar pe rezemătoarea canapelei din faţa lui, o foaie mare de hârtie, fixată cu un ac pe stofa cenuşie, îi atrase atenţia. Ea cuprindea următoarele cuvinte:

"Fiecare cu treburile lui. D-ta ocupă-te de ale dumitale. Altminteri, cu atât mai rău pentru dumneata".

— Perfect! exclamă el, frecându-şi mâinile. Asta înseamnă că merge prost în tabăra adversă. Ameninţarea aceasta este tot atât de stupidă şi de grosolană ca a pseudo-vizitiului. Şi ce stil! Se vede bine că n-a fost redactată de Lupin.

Trenul intră în tunelul care precede vechiul oraş normand. La gară, Isidore se plimbă de două-trei ori pe peron, spre a-şi dezmorţi picioarele. Tocmai se pregătea să se urce din nou în compartimentul său, când un strigăt îi scăpă. Trecând pe lingă chioşcul de ziare, citise în fugă, pe prima pagină a unei ediţii speciale a lui "Journal

de Rouen", următoarele rânduri, de a căror înspăimântătoare semnificaţie îşi dădu imediat seama:

"ULTIMA ORA. – Ni se telefonează din Dieppe că astă noapte răufăcători au pătruns în castelul Ambrumesy, au legat-o pe d-ra de Gesvres şi au răpit-o pe d-ra de Saint-Veran. Urme de sânge au fost găsite la cinci sute de metri de castel şi lângă ele o eşarfă pătată şi ea cu sânge. Sunt temeri că nenorocita fată a fost asasinată".

Până la Dieppe, Isidore Beautrelet rămase nemişcat, încovoiat, cu coatele pe genunchi şi mâinile lipite de obraz, cugeta. La Dieppe, luă o trăsură. La Ambrumesy, dădu peste judecătorul de instrucţie care-i confirmă oribila ştire.

— Mai mult nu ştiţi? întrebă Bemutrelet.

— Nimic. Acum am venit şi eu. În acelaşi moment, caporalul de jandarmi se apropie de d. Filleul şi-i înmână o bucată de hârtie, mototolită, sfâşiată, îngălbenită, pe care o găsise nu departe de locul unde se descoperise eşarfa. D. Filleul o examină, apoi o întinse lui Isidore Beautrelet, cu cuvintele:

— Iată ceva care nu ne va ajuta prea mult în cercetările noastre.

Isidore suci şi învârti bucata de hârtie. Acoperită cu cifre, cu puncte şi semne, avea exact desenul pe care-l dăm mai jos.

. 1.. 4.. 22.. 2. 1.
.1.2.1 , 4.. 3. 41. 2. 4.
. 5.. 4..5... 2. 4.. 2
DD + □ 19 + +44 V 357 A
13. 53.. 2 .. 25. 2

CAPITOLUL III
CADAVRUL

Pe la orele 6 seara, după ce-şi termină operaţiile, d. Filleul aştepta, împreună cu grefierul său, d. Bredoux, trăsura care urma să-l aducă înapoi la Dieppe. Părea agitat şi nervos. De două ori întrebă:

— Nu l-ai văzut pe Beautrelet?

— Nu, d-le judecător.

— Unde naiba o fi? Toată ziua nu l-am văzut. Deodată, fu străbătut de o idee, îi lăsă lui Bredoux servieta sa, făcu în goană înconjurul castelului şi se îndreptă spre ruine.

Lângă arcada cea mare, întins pe burtă pe pământul acoperit cu ace de brad, cu un braţ sub cap, Isidore părea adormit.

— Ei! Ce e cu d-ta, tinere? Dormi?

— Nu dorm. Meditez.

— Ce rost are să meditezi? În primul rând trebuie să vezi. Trebuie să studiezi faptele, să cauţi indiciile, să stabileşti punctele de reper.

— Da, ştiu... asta este metoda obişnuită... cea bună, fără îndoială. Dar eu am alta... Eu mai întâi meditez şi caut înainte de toate să găsesc ideea generală a afacerii, dacă mă pot exprima astfel. Apoi îmi imaginez o ipoteză rezonabilă, logică, în acord cu această idee generală. Şi abia după aceea cercetez dacă faptele se adaptează ipotezei mele.

— Ciudată metodă!

— Metodă sigură, d-le Filleul, pe cită vreme a d-v. nu este.

— Aida de! Faptele sunt fapte.

— Cu nişte adversari oarecare, poate. Dar de îndată ce inamicul are cât de puţină viclenie, faptele sunt acelea pe care le-a ales el. De faimoasele indicii pe care vă întemeiaţi d-v. ancheta, el a fost liber să dispună după cum l-a tăiat capul. Şi vă daţi seama, atunci când e vorba de un om ca Lup în, unde vă poate duce aceasta, la

ce greşeli şi la ce inepţii? Însuşi Holmes a căzut în capcană.

— Arsène Lupin e mort.

— Fie. Dar rămâne banda sa şi elevii unui asemenea maestru sunt ei înşişi maeştri.

D-l Filleul îl luă pe Isidore de braţ şi-l trase cu dânsul:

— Astea sunt vorbe, tinere. Să-ţi spun eu ceva important. Ascultă bine. Ganimard, reţinut la Paris în momentul acesta, nu va sosi decât peste câteva zile. Pe de altă parte, contele de Gesvres a telegrafiat lui Sherlock Holmes, care a făgăduit concursul său pentru săptămâna viitoare. Nu crezi, tinere, că ar fi o adevărată glorie pentru d-ta să spui acestor două celebrităţi, în ziua sosirii lor: "Îmi pare foarte rău, domnilor, dar n-am putut aştepta atât. Am făcut treaba singur"?

Cu neputinţă ca cineva să-şi mărturisească incapacitatea cu mai multă ingeniozitate decât o făcea bunul domn Filleul. Beatrelet îşi reţinu un surâs şi, prefăcându-se că nu-şi dă seama, răspunse:

— Trebuie să vă declar, d-le judecător de instrucţie, că dacă n-am asistat la ancheta dv., este pentru că nădăjduiam că-mi veţi comunica rezultatele obţinute. Ei bine: ce-aţi aflat?

— Ascultă. Aseară, la orele 11, cei trei jandarmi lăsaţi de pază în castel de către caporalul Quevilion, au primit din partea zisului caporal un bileţele care-i chema de urgenţă la Ouville, unde se afla corpul lor. Ei încălecară imediat şi când sosiră...

— Constatară că fuseseră păcăliţi, că ordinul era fals şi că nu le rămânea decât să se întoarcă la Ambrumesy.

— Ceea ce şi făcură, sub conducerea caporalului. Dar lipsa lor durase o oră şi jumătate şi în acest timp s-a săvârşit crima.

— În ce condiţii?

— În condiţiile cele mai simple. O scară luată de la dependinţele fermei fu rezemată de etajul al doilea al castelului. Un geam fu tăiat şi o fereastră fu deschisă. Doi oameni, cu o lanternă oarbă, pătrunseră în camera d-rei de Gesvres şi o legară cobză, mai înainte ca ea să fi avut timpul să strige. "Apoi deschiseră binişor uşa camerei unde dormea d-ra de Saint-Veran. D-ra de Gesvres auzi un geamăt înăbuşit şi apoi zgomotul unei persoane care se zbate. Un minut după aceea, zări pe cei doi oameni ducând-o pe verişoara ei, legată şi ea, şi cu căluş în gură ca şi dânsa. Oamenii trecură prin faţa ei şi ieşiră pe fereastră. Istovită, d-ra de Gesvres leşină.

— Dar câinii? D. de Gesvres a cumpărat parcă doi dulăi...

— Au fost găsiţi morţi, otrăviţi.

— Dar de cine? Nimeni nu se putea apropia de ei.

— Mister! Fapt este că cei doi oameni au trecut printre ruine, fără a fi împiedicaţi, şi au ieşit prin faimoasa portiţă. Au străbătut crângul, ocolind vechile cariere... Abia la cinci sute de metri de castel, la rădăcina copacului numit Stejarul-cel-mare, s-au oprit... Şi acolo şi-au tradus proiectul în fapt.

— De ce, dacă au venit cu intenţia de a o ucide de d-ra de Saint-Veran, n-au omorât-o în camera ei?

— Asta nu ştiu. Poate că incidentul care i-a determinat s-o fi produs după ieşirea lor din castel. Poate că tânăra fată a reuşit să se descătuşeze. Astfel, după părerea mea, eşarfa găsită a fost aceea cu care i s-au legat mâinile. În tot cazul, e cert că la rădăcina Stejarului-cel-mare au lovit-o. Dovezile pe care le am, sunt indiscutabile...

— Dar corpul?

— Corpul n-a fost găsit, ceea ce de altminteri nu trebuie să ne surprindă prea mult. Urmele rămase m-au dus, într-adevăr, până la

biserica din Varengeville, la vechiul cimitir de pe creasta râpei. Acolo e un abis... o prăpastie de mai bine de o sută de metri. Iar jos, stâncile şi marea. Peste o zi sau două, valurile vor arunca corpul pe stânci.

— Toate astea sunt foarte simple.

— Da, toate astea sunt foarte simple şi nu mi se pare deloc încurcate. Lupin a murit, complicii săi au aflat-o şi spre a se răzbuna exact cum au anunţat – au asasinat pe d-na de Saint-Veran... Toate acestea sunt faptele care n-aveau nici măcar nevoia să fie controlate.

— Dar Lupin?

— Lupin?

— Da, ce s-a întâmplat cu el?

— Probabil că tovarăşii săi au ridicat cadavrul său în acelaşi timp în care transportau şi pe tânăra fată, dar ce dovadă avem despre această răpire? Nici una. Tot atât de puţin ca şi despre şederea sa printre ruine, tot aşa de puţin ca despre moartea sau despre viaţa sa. Şi în asta e tot misterul, dragă Beautrelet. Asasinarea d-rei Raymonde nu e un deznodământ. Din contră, e o complicaţie. Ce s-a întâmplat de două luni încoace în castelul Ambrumesy? Dacă nu vom descifra enigma aceasta, vor veni alţii care ne-o vor lua înainte.

— În ce zi vor veni aceşti alţii?

— Miercuri... Marţi poate...

Beautrelet păru a face un calcul, după care declară:

— D-le judecător de instrucţie, astăzi e sâmbătă. Luni seara trebuie să mă întorc la liceu. Ei bine! Luni dimineaţa, dacă binevoiţi să fiţi aici, exact la orele 10, voi căuta să vă expun cheia enigmei.

— Serios, d-le Beautrelet... Crezi? Eşti sigur?

— Aşa sper.

— Şi acum unde te duci?

— Mă duc să văd dacă faptele se acomodează cu ideea generală pe care am început s-o discern.

— Şi dacă nu se acomodează?

— Ei bine, d-le judecător de instrucţie, cu atât mai rău pentru ele! zise Beantrelet râzând. Voi căuta atunci altele mai docile. Aşa dar pe luni, da?

— Pe luni?

După câteva minute, d. Filleul era pe drum spre Dieppe, în vreme ce Isidore încăleca pe o bicicletă împrumutată de contele de Gesvres şi pedală pe şoseaua spre Yerville şi Caudebec-en-Caux.

Era un punct asupra căruia tânărul ţinea să-şi facă înainte de toate o părere precisă, dat fiind că punctul acesta i se părea punctul slab al inamicului. Nu se pot ascunde obiecte de dimensiunea celor patru Rubens. Tablourile trebuiesc deci să fie undeva. Dacă era imposibil pentru moment să fie regăsite, nu se putea cel puţin cunoaşte drumul pe unde dispăruseră?

Ipoteza lui Beautrelet era următoarea: automobilul încărcase, ce e drept cele patru tablouri, dar, înainte de a ajunge la Caudebec, le descărcase într-alt automobil care trecu Sena mai sus sau mai jos pe Caudebec.

Mai jos de Caudebec, prima barcă de trecere era aceea de la Quillebeuf, trecere frecventată şi prin urmare primejdioasă. Mai sus de Caudebec, era bacul de la Mailleraie, târg mare, izolat, despărţit de orice comunicaţie.

Pe la miezul nopţii, Isidore străbătuse cei optsprezece kilometri care îl despărţeau de Mailleraie, situat pe malul apei. Se culcă acolo, şi dimineaţa se interesă la oamenii bacului. Aceştia consultară lista pasagerilor. Nici un automobil nu trecuse joi 23 aprilie.

— Atunci o trăsură cu cai, insinua Beautrelet; o căruţă? un furgon?

— Nici asta.

Toată dimineaţa, Isidore cercetă. Era gata să plece la Quillebeuf, când argatul hanului, unde dormise, îi zise:

— În dimineaţa aceea, tocmai mă întorceam din concentrare şi am văzut o căruţă, dar n-a trecut Sena.

— Cum?

— Nu. A fost descărcată pe un fel de barcă caic. cum se spune pe aici – şi care era ancorată la chei.

— Şi căruţa aceea de unde venea?

— Oh! am recunoscut-o numai decât. Era a căruţaşului Vatinel.

— Şi unde sade căruţaşul Vatinel?

— În cătunul Louvetot.

Beautrelet îşi aruncă ochii pe harta sa de stat-major. Cătunul Lovetot se afla situat la încrucişarea şoselei Yvetot-Caudebec cu un mic drum întortocheat care ducea prin pădure până la Mailleraie.

Abia pe la ora 6 seara Isidore reuşi să găsească, într-o circiumă, pe căruţaşul Vatinel, unul din acei bătrâni normanzi şmecheri, care stau veşnic cu ochii în patru, care nu prea au încredere în străini, dar care nu ştiu să reziste ispitei unei monede de aur sau influenţei câtorva păhăruţe.

— Ei bine, da, domnule, în dimineaţa aceea oamenii din automobil mi-au spus să fiu la ora 5 la răspântie. Mi-au pus patru pachete în căruţă, uite atâta de mari. Unul din ei a mers cu mine. Şi împreună ne-am dus până la caic.

— Vorbeşti de ei ca şi cum i-ai cunoaşte.

— Păi cum să nu-i cunosc! E a şasea oară că am lucrat pentru dânşii.

Isidore tresări:

— Pentru a şasea oară spui?... De când asta?

— Păi în toate zilele înainte de ziua de care vorbim! Atât doar că atunci erau alte dihănii. Nişte bolovani mari de piatră., sau alţii mai mititei şi

lungăreţi, pe care îi ţineau înfăşuraţi şi-i duceau de parcă era sfânta cuminecătura. A! nu era voie să te atingi de alea... Dar ce e cu d-ta? Te-ai făcut alb ca varul!

— Nu e nimic... căldura...

Beautrelet ieşi clătinându-se. Bucuria, şi neprevăzutul descoperirii îl ameţiseră.

Se întoarse foarte liniştit, dormi noaptea în satul Varengeville, stătu a doua zi dimineaţă de vorbă o oră la primărie, cu învăţătorul, şi se înapoie la castel. Acolo îl aştepta o scrisoare "prin bunăvoinţa d-lui conte de Gesvres".

Ea cuprinde următoarele rânduri:

"Al doilea avertisment. Să taci. De nu..."

— Hm! murmură el. Va trebui să iau oarecare precauţii pentru siguranţa mea personală, de nu, vorba lor...

— Era ora 9, Beautrelet se plimbă printre ruine, apoi se lungi lingă arcada cea mare şi închise ochii.

— Ei bine, tinere, eşti mulţumit de excursia dumitale?

Era d. Filleul care sosise la ora fixată.

— Încântat, d-le judecător de instrucţie.

— Cu alte cuvinte?

— Cu alte cuvinte, sunt gata să-mi ţin făgăduiala... cu toate cele scrise în scrisoarea aceasta care nu mă obligă la nimic.

Şi-i arătă d-lui Filleul scrisoarea.

— A! fleacuri! exclamă acesta. Sper că asta n-o să te împiedice...

— Să vă spun ceea ce ştiu? Nu, d-le judecător de instrucţie. Am făgăduit şi mă voi ţine de cuvânt. În decurs de zece minute, vom afla... o parte din adevăr.

— O parte?

— Da, pentru că după părerea mea ascunzătoarea lui Lupin nu constituie întreaga

problemă. Dar după aceea vom vedea.

— D-le Beautrelet, din partea d-tale nimic nu mă mai miră. Dar cum ai putut descoperi!...

— O, foarte simplu. În scrisoarea adresată de d. Harlington d-lui Etienne de Vaudreix sau mai bine zis lui Lupin.

— Scrisoarea interceptată?

— Da. E în scrisoarea aceasta o frază care m-a intrigat foarte mult. Următoarea: "La expediere, puteţi adăuga şi restul dacă veţi reuşi, lucru de care mă îndoiesc".

— Aşa e, mi-aduc aminte.

— Despre ce rest era vorba? Un obiect de artă, o curiozitate? Castelul nu oferea nimic preţios afară de cei patru Rubens şi de goblenuri. Atunci ce? Şi, pe de altă parte, se putea oare admite că nişte oameni ca Lupin, de o îndemânare atât de prodigioasă, să nu fi reuşit să adauge şi acel rest, pe care evident îl propuseseră? întreprindere dificilă, probabil, excepţională, se poate, dar posibilă, deci sigură, din moment ce Lupin o voia.

— Cu toate acestea, a dat greş; n-a dispărut nimic.

— N-a dat greş: ceva a dispărut.

— Da, Rubens... însă...

— Rubens şi încă ceva... ceva ce-a fost înlocuit cu un obiect identic cum s-a făcut şi pentru Rubens, ceva mult mai extraordinar, ceva mai rar şi mai preţios decât Rubens.

— Ei, ce? Mă pui la tortură.

Tot umblând printre ruine cei doi oameni se îndreptaseră spre portiţă şi mergeau pe lângă capelă. Beatrelet se opri.

— Vreţi să ştiţi, d-le judecător de instrucţie?

— Sigur că vreau!

Beautrelet avea în mână un baston, mai degrabă un ciomag zdravăn şi noduros. Brusc, o izbitură a acestei bâte făcu să sară în ţăndări una din statuetele care împodobeau portalul capelei.

— D-ta trebuie să fii nebun exclamă d. Filleul scos din fire şi repezindu-se la ţăndările statuetei, îţi lipseşte o doagă! Sfântul acesta era admirabil...

— Admirabil! strigă Isidore, rotindu-şi din nou bastonul şi răsturnând statuia Fecioarei Măria...

D. Filleul îl luă în braţe

— Tinere! Nu te las să comiţi...

Un rege mag se clătină şi el, apoi un leagăn al Mântuitorului.

— Încă o mişcare, şi trag.

Apăruse contele de Gesvres care ţinea revolverul întins.

Beautrelet izbucni în râs.

— Trageţi într-astea, d-le conte... trageţi într-astea, ca la Moşi. Ochiţi-l pe sfântul acesta care-şi poartă capul în mâini.

Şi sfântul Ioan Botezătorul se rostogoli la pământ.

— A! răcni contele, ochindu-l cu revolverul. O asemenea profanare a unor atari capodopere!

— Imitaţii, d-le conte.

— Ce? Ce spui? urlă d. Filleul, dezarmîndu-l pe conte.

— Imitaţii, surogate!

— A! Să fie cu putinţă?

— Vânt! Gol! Neant!

Contele se aplecă şi ridică o ţandăra de statuie.

— Uitaţi-vă bine, d-le conte... e gips! Gips patinat, înverzit ca piatra veche... iată ce-au făcut în decurs de câteva zile!... Iată ce d. Charpenais, pictorul care a copiat Rubens, a pregătit acum un an.

Şi la rândul lui, Beautrelet îl apucă pe d. Filleul de braţ:

— Ce spuneţi de asta, d-le judecător de instrucţie. Nu e frumos? nu e enorm? gigantic?

Biserica mutată din loc! o întreagă biserică gotică ridicată piatră cu piatră! o legiune întreagă de statui în captivitate! şi înlocuite cu figuri de gips! Unul din cele mai superbe exemplare ale unei epoci de artă incomparabilă, confiscat... O capelă! Nu e formidabil? A, d-le judecător de instrucţie, e un geniu omul acesta!

— Te aprinzi repede, d-le Beautrelet.

— Nu ne putem aprinde de ajuns, domnule, când e vorba de asemenea oameni. Toţi care depăşesc mijlocia, trebuie admiraţi. Dar aceasta se ridică mai presus de toţi. În furtul acesta e o bogăţie de concepţie, o forţă, o îndemânare care îmi dau fiori.

— Păcat că a murit, rânji d. Filleul, căci altfel ar fi sfârşit prin a fura turnurile catedralei Notre-Dame.

Isidore dădu din umeri:

— Nu râdeţi, domnule. Chiar mort, omul acesta vă aiureşte.

— Nu te contrazic, d-le Beautrelet, şi mărturisesc că nu fără oarecare emoţie mă pregătesc să-l contemplu, dacă tovarăşii săi n-au făcut să dispară cadavrul lui.

— Şi admiţând mai ales, observă contele de Gesvres, că el e acela pe care l-a rănit biata mea nepoată.

— El e, d-le conte, afirmă Beautrelet; el e acela care a căzut printre ruine, izbit de glonţul tras de d-ra de Saint-Veran; pe el l-a văzut d-ra ridicându-se, şi el a căzut din nou şi s-a târât până la arcada cea mare, spre a se ridica o ultimă oară – asta printr-un miracol, pe care vi-l voi explica imediat – şi spre a ajunge până la acest refugiu de piatră... care avea să fie mormântul său.

Şi cu bastonul său, Beautrelet izbi în pragul capelei.

— Cum? Ce spui? exclamă d. Filleul încremenit. Mormântul său?... D-ta crezi că impenetrabila ascunzătoare...

— Se află aici... aici..., repetă Beautrelet.

— Dar am scotocit-o...

— Prost.

— Nu există nici o ascunzătoare aici, protestă d. de Gesvres. Eu cunosc capela.

— Ba da, d-le conte, există una. Duceţi-vă la primăria din Varengeville, unde se află toate hârtiile ce se găseau în vechea parohie din Ambrumesy, şi veţi afla, datorită acestor hârtii care datează din veacul al optsprezecelea că sub capelă există o criptă. Cripta aceasta există, fără îndoială, de pe vremea capelei romane, în locul căreia a fost construită aceasta.

— Dar de unde să fi cunoscut Lupin detaliul acesta? întrebă d. Filleul.

— Foarte simplu... Cu ocazia lucrărilor pe care a trebuit să le efectueze la îndepărtarea capelei.

— Haide, haide, d-le Beautrelet! Exagerezi. Lupin n-a îndepărtat toată capela. Convinge-te şi d-ta că nici una din aceste pietre fundamentale n-a fost atinsă.

— Evident! Lupin n-a imitat şi n-a luat decât ce avea valoare artistică, pietrele cioplite, sculpturile, statuetele, comorile micilor coloane şi ale ogivelor cizelate. Lupin nu s-a ocupat de temelia bisericii. Fundamentele rămân.

— Prin urmare, d-le Beautrelet, Lupin n-a putut pătrunde până la criptă.

În acest moment, d. de Gesvres, care chemase un servitor, se întoarse cu cheia capelei. Descuie uşa, şi cei trei bărbaţi intrară.

După o scurtă examinare, Beautrelet zise:

— Lespezile de jos, cum era firesc, au fost respectate. Este însă uşor să ne dăm seama că pristolul este doar o imitaţie. Or, de obicei, scara care duce în cripte, începe în faţa pristolului şi trece sub el.

— Şi de aici tragi concluzia...

— De aici trag concluzia că lucrând în acest loc, Lupin a descoperit cripta.

Cu ajutorul unui hârleţ pe care contele trimise să i-l aducă, Beautrelet izbi în pristol. Bucăţile de gips săriră în dreapta şi în stânga.

— Drace! murmură d. Filleul. Nerăbdător mai sunt să ştiu...

— Şi eu, zise Beautrelet a cărui faţă era palidă de nerăbdare.

El iuţi izbiturile. Şi deodată, hârleţul său – care până atunci nu întâlnise nici o rezistenţă – se lovi de o materie mai dură şi sări îndărăt. Se auzi un zgomot ca de prăbuşire, şi ceea ce mai rămase din pristol, se prăvăli în gol în urma unui bloc de piatră, în care izbise hârleţul. Beautrelet se plecă. Un val de aer proaspăt izbi faţa. El aprinse un chibrit şi-l plimbă deasupra golului:

— Scara începe mai în faţă decât mi-aş fi închipuit; sub lespezile de la intrare. Văd aici ultimele trepte.

— E adânc?

— Trei sau patru metri... Treptele sunt foarte înalte... şi lipsesc câteva din ele.

— Nu e admisibil, zise d. Filleul, ca în timpul scurtei absenţe a celor trei jandarmi, atunci când era răpită d-ra de Saint-Veran, nu e admisibil ca atunci complicii să fi avut timpul să scoată cadavrul din hruba aceasta... Şi apoi, de ce ar fi făcut-o în definitiv? Nu, după părerea mea, Lupin e aici.

Un servitor le aduse o scară pe care Beautrelet o introduse în gaură şi pe care o înfipse, dibuind, printre sfărâmăturile căzute. Apoi ţinu cu putere cele două stinghii:

— Vreţi să coborâţi, d-le Filleul?

Judecătorul de instrucţie, ţinând în mână o luminare, se aventură. Contele de Gesvres îl urmă.

La rândul lui, Beautrelet puse piciorul pe prima treaptă.

Erau în total optsprezece pe care Beautrelet le numără maşinal, în vreme ce ochii săi examinau cripta în care flacăra luminării lupta cu bezna adâncă. Jos, un miros violent, infect, îl izbi, unul din acele mirosuri de putreziciune, a căror amintire te obsedează ulterior.

O, mirosul acesta făcu să-l cuprindă ameţeala...

Şi deodată, o mână tremurătoare i se încleştă pe umăr.

— Ei bine? Ce este?

— Beautrelet, bolborosi d. Filleul.

Judecătorul nu putea vorbi, sugrumat de groază.

— Ce este, d-le judecător de instrucţie? Veniţi-vă în fire...

— Beautrelet... este aici...

— Cum?

— Da... era ceva sub piatra cea mare care s-a desprins din pristol... Am împins piatra... şi am atins... O! Nu voi uita niciodată...

— Unde e?

— În partea aceasta... Simţi mirosul?... Şi apoi... priveşte...

Ridică în sus luminarea şi lăsă lumina ei să cadă pe un trup întins pe jos.

— O! exclamă Beautrelet cu un accent de groază.

Cei trei bărbaţi se aplecară dintr-odată. Pe jumătate gol, cadavrul se întindea slab, înfricoşător. Carnea verzuie, cu tonuri de ceară moale, apărea ici-colo, între vestmintele zdrenţuite. Dar ce era mai grozav, ceea ce smulsese tânărului strigătul de oroare, era capul pe care blocul de piatră îl strivise, capul diform, masă oribilă, din care nimic nu se mai putea distinge... şi când ochii lor se obişnuiră cu întunericul, văzură milioane de viermi mişunând pe carnea în descompunere...

În patru salturi, Beautrelet sui scara şi fugi afară, la aer liber. D. Filleul îl regăsi din nou culcat

pe burtă, cu mâinile lipite de obraz. El îi zise:

— Complimentele mele, Beautrelet. Afară de descoperirea ascunzătoarei, mai sunt două puncte în care am putut controla exactitatea afirmaţiilor d-tale. În primul rând, omul asupra căruia a tras d-ra de Saint-Veran era într-adevăr Arsène Lupin, astfel cum ai spus-o de la început. În al doilea rând, e adevărat că sub numele de Etienne de Vaudreix a trăit la Paris. Rufele poartă în monogramă iniţialele E şi V. Şi cred că dovada aceasta este suficientă...

Isidore nu se mişca.

— D. conte s-a dus să poruncească să se pună caii la trăsură. Va pleca cineva după doctorul Jouet, care va face constatările de rigoare. După mine moartea a intervenit acum cel puţin opt zile. Starea de descompunere a cadavrului... Dar îmi face impresia că nu mă asculţi...

— Ba da, ba da.

— Ceea ce-ţi spun, se sprijină pe motive peremptorii. Aşa, de pildă...

D. Filleul îşi continuă demonstraţia, fără a obţine însă dovezi mai precise de atenţie din partea lui Beautrelet. Întoarcerea d-lui de Gesvres întrerupse monologul său.

Contele venea cu două scrisori. Una din ele îi anunţa sosirea lui Serlock Holmes pentru a doua zi...

— De minune! exclamă d. Filleul bine dispus. Inspectorul Ganimard va sosi şi el. O să fie delicios.

— Scrisoarea cealaltă este pentru dv., d-le judecător de instrucţie, zise contele.

— Şi mai bine! zise d. Filleul după ce citi... Domnii aceştia nu vor mai avea nimic de făcut. Dragă Beautrelet, mi se anunţă din Dieppe că pescarii au găsit azi dimineaţă, pe stânci, cadavrul unei tinere femei.

Beautrelet tresări:

— Ce spuneţi? Cadavrul...

— Unei tinere femei... un cadavru mutilat oribil, mi se precizează, şi a cărui identitate n-ar fi cu putinţă de stabilit, dacă la braţul drept n-ar fi rămas o mică brăţară de aur, foarte fină, care s-a încrustat în pielea putrezită. Or, d-ara de Saint-Veran purta la braţul drept o brăţară de aur. E vorba deci, fără doar şi poate, de nefericita dv. nepoată, pe care marea a târât-o până acolo. D-ta ce spui, Beautrelet?

— Nimic... nimic... adică ba da... toate se înlănţuie, după cum vedeţi; nu mai lipseşte nimic argumentării mele. Toate faptele, unul după altul, chiar şi cele mai contradictorii, chiar şi cele mai uimitoare, sprijină ipoteza pe care am imaginat-o din primul moment.

— Nu înţeleg bine.

— Veţi înţelege îndată. Aduceţi-vă aminte că v-am făgăduit adevărul întreg.

— Dar mi se pare...

— Puţintică răbdare. până acum n-aţi avut să vă plângeţi de mine. Vremea e frumoasă. Plimbaţi-vă, luaţi masa la castel, fumaţi-vă pipa. Eu mă voi întoarce pe la orele 4 sau 5. Cit priveşte liceul meu, n-am ce-i face: voi lua trenul de noapte.

Ajunseseră la dependinţe, îndărătul castelului. Beautrelet încălecă pe o bicicletă şi se depărtă.

La Dieppe, se opri la redacţia ziarului "La Vigie", unde ceru să i se arate numerele din ultimele două săptămâni. Apoi plecă la Envermeu, târg situat la vreo zece kilometri. La Envermeu avu câte o convorbire cu primarul, cu preotul, cu paznicul. La biserica orăşelului ceasul bătu ora 3. Beautrelet îşi terminase ancheta. Se întoarse la Ambrumesy, cântând de bucurie. Picioarele sale apăsau unul după altul, în ritm egal şi puternic, pe cele două pedale, iar pieptul său se deschidea cu poftă, aspirând aerul proaspăt care sufla dinspre mare. Şi uneori, Beautrelet, se uita atât de mult,

încât scotea strigăte de triumf, gândindu-se la ţinta urmărită şi la eforturile sale încoronate de succes.

Ambrumesy îi apăru. Beautrelet porni cu toată viteza pe povârnişul care precede castelul. Copacii care mărginesc drumul, în patru rânduri, păreau că vin întru întâmpinarea lui şi că dispar imediat după el. Şi deodată, Beautrelet dădu un strigăt. Subit, el văzu o funie întinsă de la un copac la celălalt, de-a curmezişul şoselei.

Bicicleta, izbită, se opri brusc. Beautrelet fusese aruncat înainte, cu o violenţă nemaipomenită, şi el avu impresia că numai întâmplarea îl făcuse să evite un maldăr de pietre, de care capul său ar fi trebuit să se spargă.

Rămase câteva secunde fără cunoştinţă. Apoi, plin de vânătăi, cu genunchii zdreliţi, el examină locul. O pădurice se întindea la dreapta, şi pe acolo – fără îndoială – agresorul fugise de frică. Beautrelet deznodă funia. Pe copacul din stingă, de trunchiul căruia fusese legată, era fixată o hârtiuţă. El o desfăcu şi citi:

"Al treilea şi ultimul avertisment".

Beautrelet se întoarse la castel, puse câteva întrebări servitorilor şi-l găsi apoi pe judecătorul de instrucţie într-o cameră de la parter, la capătul aripii din dreapta, unde d. Filleul avea obiceiul să stea în timpul anchetelor sale. D. Filleul scria şi grefierul şedea în faţa lui. La un semn, grefierul ieşi şi judecătorul strigă:

— Dar ce e cu d-ta, d-le Beautrelet? Ai mâinile pline de sânge.

— Nu e nimic, nu e nimic, răspunse tânărul... O simplă cădere, provocată de funia aceasta, ce mi s-a întins în faţa bicicletei. Vă rog doar să băgaţi de seamă că funia este din castel. Acum douăzeci de minute, a servit la uscatul rufelor lângă spălătorie.

— Să fie cu putinţă?

— Domnule, este precis că de aici sunt supravegheat, de către cineva care se găseşte în

mijlocul castelului, care mă vede, care mă aude, şi care, minut de minut, asistă la faptele mele şi-mi cunoaşte intenţiile.

— Crezi?

— Sunt sigur. Datoria dv. este să-l descoperiţi, şi cred că nu vă va veni greu. În ce mă priveşte, ţin să sfârşesc şi să vă dau explicaţiile făgăduite. Am mers mai repede decât se aşteptau adversarii noştri, şi sunt convins că, la rândul lor, vor proceda acum cu toată tăria. Cercul se strânge în jurul meu. Primejdia se apropie, presimt aceasta precis.

— Haide, haide, Beautrelet...

— Bine, bine, o să vedeţi! Pentru moment, să ne grăbim! Şi mai întâi, o întrebare asupra unui punct pe care vreau să-l înlătur imediat. N-aţi vorbit cu nimeni despre documentul pe care l-a găsit caporalul, şi pe care vi l-a înmânat în prezenţa mea?

— Nu, cu nimeni. D-ta acorzi o valoare oarecare acelui document?

— O foarte mare valoare. E o idee de a mea, o idee care – mărturisesc – nu se întemeiază pe nici o dovadă... căci până acum n-am reuşit să descifrez acel document. De aceea vă şi vorbesc de el... ca să nu mai revenim niciodată asupra lui.

Beautrelet puse mâna pe aceea a d-lui Filleul şi-i şopti cu glasul coborât:

— Tăceţi... suntem spionaţi... afară...

Nisipul scrâşni. Beautrelet dădu fuga la fereastră şi se aplecă.

— Nu mai e nimeni... dar iarba e călcată în picioare... se va putea lua cu uşurinţă amprenta încălţămintei.

Închise fereastra şi se aşeză din nou:

— După cum vedeţi, inamicul nu mai ia nici măcar precauţii... nu mai are vreme pentru asta... simte şi el că nu mai e timp de pierdut... Să ne grăbim deci şi să vorbim, din moment ce ei nu vor să vorbesc.

Beautrelet puse pe masă documentul şi-l desfăcu:

— Înainte de toate, o observaţie. Pe hârtia aceasta, afară de puncte, nu sunt decât cifre. Şi în primele trei rânduri, precum şi în al cincilea – singurele de care trebuie să ne ocupăm, căci al patrulea pare de natură cu totul diferită – nici una din aceste cifre nu e mai mare de 5. Avem deci toate şansele ca fiecare din aceste litere să reprezinte una din cele cinci vocale, în ordinea alfabetică. Să notăm rezultatul.

Şi Beautrelet scrise pe o hârtie separată:

.a..o..ee..e.a
.a.e.a.o..i.oa.e.o.
.n..o..n...e.o.e
ai.uL.e..eu.e

Apoi Beautrelet vorbi din nou:

— După cum vedeţi, asta nu prea dă mare lucru. Cheia e foarte uşoară – din moment ce autorul s-a mulţumit să înlocuiască vocalele cu cifre şi consoanele cu puncte, – dar şi foarte dificilă, ba se poate spune chiar: imposibilă, pentru că autorul nu s-a străduit să complice mai mult problema.

— Mărturisesc că şi aşa e destul de obscură.

— Să căutăm s-o lămurim. Rândul al doilea e împărţit în două părţi, şi a doua parte se prezintă în aşa fel încât e foarte probabil să reprezinte un singur cuvânt. Dacă încercăm acum să înlocuim punctele intermediare cu consoane, vom ajunge la concluzia – după oarecare dibuiri – că singurele consoane care pot servi în mod logic ca reazem vocalelor existente, nu pot da în mod logic decât un singur cuvânt, cuvântul "domnişoarelor".

— Ar fi vorba în cazul acesta de d-ra de Gesvres şi de d-ra de Saint-Veran.

— Fără doar şi poate.

— Altceva n-ai mai descoperit?

— Ba da. Notez încă o soluţie de continuitate în mijlocul ultimului rând şi. dacă efectuez aceeaşi lucrare la începutul rândului, văd numaidecât că între cei doi diftongi ai şi ui, singura consoană care poate înlocui punctul este un g, şi că, formând începutul acestui cuvânt: aigui, este natural şi indiscutabil că, cu ajutorul celor două puncte următoare şi al e-ului final, ajung la cuvântul aiguille.

— Într-adevăr... cuvântul "aiguille" se impune.

— În sfârşit, pentru ultimul cuvânt, am trei vocale şi trei consoane. Dibuiesc încă, încerc toate literele unele după altele, şi pornind de la principiul că primele două litere sunt consoane, constat că în limba franceză numai patru cuvinte se pot adapta acestui aranjament: cuvintele fleuve, preuve, pleure şi creuse. Înlătur cuvintele fleuve, preuve şi pleure, pentru că nu le văd în nici o legătură cu cuvântul aiguille, şi opresc cuvântul creuse.

— Ceea ce dă: aiguille creuse. Drace! Admit că soluţia d-tale este justă, şi admit pentru că nu văd cum n-ar fi, dar întrucât soluţia aceasta ne avansează cu ceva?

— Nu ne avansează deloc, răspunse Beautrelet gânditor. Deloc... pentru moment... Mai târziu, vom vedea... După părerea mea, o mulţime de lucruri poate fi cuprinsă în alăturarea enigmatică a acestor două cuvinte: aiguille creuse. Ceea ce mă preocupă mai mult, este materia documentului, hârtia de care s-a servit autorul acestei enigme... Se mai fabrică oare în zilele noastre hârtie pergament de felul acesta? Şi apoi, culoarea aceasta de ivoriu... şi culele acestea... cele patru cute uzate... şi apoi uitaţi-vă şi dv., urmele acestea de ceară roşie pe dos...

În momentul acesta, Beautrelet fu întrerupt. Era grefierul Bredoux care deschise uşa, anunţând sosirea subită a procurorului general.

D. Filleul se ridică:

— D. procuror general este jos?

— Nu, d-le judecător de instrucţie. D. procuror general nu s-a dat jos din trăsură. A trecut doar pe aici, şi vă roagă să binevoiţi a vă duce la dânsul, la poartă. Spune că vrea să vă comunice doar două vorbe.

— Foarte ciudat! murmură d. Filleul. În sfârşit... vom vedea. Scuză-mă te rog, Beautrelet; mă duc şi mă întorc.

Şi d. Filleul se duse. Se auziră paşii săi îndepărtându-se. În clipa aceasta, grefierul încuie uşa, scoase cheia şi-o băgă în buzunar.

— Ce este asta? exclamă Beautrelet foarte surprins. Ce faci acolo?

— Cred că în felul acesta vom fi mai în voie pentru cele ce avem să discutăm, ripostă Bredoux.

Beautrelet se repezi la o altă uşă care dădea în camera vecină. Înţelesese. Complicele era Bredoux, însuşi grefierul judecătorului de instrucţie.

Bredoux hohoti:

— Nu-ţi mai zdreli degetele, amice! Am şi cheia acestei uşi în buzunar.

— Mai rămâne fereastra! strigă Beautrelet.

— Prea târziu! ripostă Bredoux, înfigându-se în faţa geamului, cu revolverul în mână.

Retragerea era tăiată. Lui Beautrelet nu-i mai rămânea nimic de făcut, nimic altceva decât să se apere împotriva inamicului, care se demasca cu o îndrăzneală atât de brutală. Isidore, pe care-l sugruma un simţământ de teamă necunoscut până atunci, îşi încrucişa braţele.

— Aşa! glăsui grefierul. Şi acum să fim scurţi.

Îşi scoase ceasul:

— Excelentul domn Filleul se va duce până la poartă. La poartă nimeni, bineînţeles, nici urmă de procuror. Atunci se va întoarce. Asta ne dă patru

minute. Un minut îmi trebuie ca să scap prin fereastra aceasta, s-o tulesc pe portiţa de lângă ruine şi să sar pe motocicleta care mă aşteaptă. Ne rămân deci trei minute. E de ajuns.

Era un om cu o înfăţişare ciudată, slut, care ţinea în echilibru, pe picioarele sale foarte lungi şi foarte subţiri, un bust enorm, bombat ca un torace de păianjen şi prevăzut cu nişte braţe imense. O faţă osoasă, o frunte joasă şi încăpăţînată, indicau îndărătnicia dârză a personajului.

Beautrelet se clătină pe picioarele care i se muiaseră brusc. Trebui să se aşeze:

— Vorbeşte. Ce doreşti?

— Hârtia. De trei zile o caut.

— N-o am.

— Minţi. Când am intrat, te-am văzut băgând-o în portofel.

— Şi apoi?

— Apoi? Te voi obliga să stai cuminte. Ne cam plictiseşti, băieţaş. Lasă-ne în pace şi ocupă-te de treburile tale. Am ajuns la capătul răbdării.

Cu aceste cuvinte înaintase ţinând revolverul mereu aţintit asupra tânărului, vorbind cu glasul surd, sacadând silabele, cu un accent de o nemaipomenită energie. Ochiul îi era aspru, iar surâsul crud.

Beautrelet se cutremură. Pentru prima oară avea senzaţia primejdiei. Şi încă ce primejdie! Se simţea în faţa unui inamic ireductibil, a unei forţe oarbe şi irezistibile.

— Şi apoi? întrebă el cu glasul stins.

— Apoi? Nimic... Vei fi liber.

După o pauză, Bredoux vorbi din nou:

— Nu mai avem decât un minut. Trebuie să te hotărăşti. Haide, băieţaş, nu face prostii... Noi suntem cei mai tari, totdeauna şi pretutindeni... Repede, hârtia!...

Isidore nu se clintea, livid, încremenit, stăpân totuşi pe-el însuşi şi cu creierul lucid, deşi nervii îl părăsiseră. La douăzeci de centimetri în

faţa ochilor săi se afla ţeava neagră a revolverului. Degetul, îndoit, stătea gata să apese trăgaciul. Nu era nevoie decât de un mic efort...

— Hârtia, repetă Bredoux... De nu...

— Iat-o! zise Beautrelet.

Scoase din buzunar portofelul şi-l întinse grefierului, care-l luă.

— Perfect! Eşti un băiat de înţeles. Hotărât, e treabă de făcut cu tine... Cam fricos, dar cu destul bun simţ. Voi vorbi despre tine cu camarazii mei. Şi acum o şterg. Adio.

Băgă revolverul în buzunar şi întoarse cârligul ferestrei. În momentul acesta se auzi zgomot pe culoar.

— Adio. repetă el... Nu mai am o clipă de pierdut.

Dar o idee îl opri. Cu un gest, verifică conţinutul portofelului.

— Mii şi milioane de draci! scrâşni el. Hârtia nu e înăuntru... Ţi-ai bătut joc de mine.

Şi sări înapoi în odaie.

Se auziră două detunături. Isidore, la rândul lui, pusese mâna pe revolverul său şi trăsese.

— N-ai nimerit, iubitule! urlă Bredoux. Îţi tremură mâna... ţi-e frică!...

Se încăierară şi se rostogoliră pe parchet.

În uşă, se auziră bătăi violente.

Isidore îşi pierdu cumpătul, dominat imediat de adversarul său. I se apropia sfârşitul. O mină se ridică deasupra capului său, înarmată cu un cuţit, şi se năpusti asupră-i. O durere violentă îi fripse umărul. Beautrelet dădu drumul adversarului.

Avu impresia că era scotocit în buzunarul dinăuntru al hainei şi că i se lua documentul. Apoi, prin vălul coborât al pleoapelor, ghici că omul sărea peste balustrada ferestrei...

Aceleaşi ziare care, a doua zi dimineaţă, relatau ultimele episoade survenite la castelul Ambrumesy, schimbarea obiectelor de valoare din

biserică, descoperirea cadavrului lui Arsène Lupin şi a cadavrului Raymondei, precum şi asasinarea lui Beautrelet de către Bredoux, grefier al judecătorului de instrucţie, aceleaşi ziare dădeau următoarele două ştiri:

Dispariţia lui Ganimard şi răpirea, ziua în amiaza mare, în plin centru al Londrei, în momentul când se ducea să ia trenul spre Dover, răpirea lui Serlock Holmes.

Astfel, banda lui Lupin – dezorganizată un moment, graţie extraordinarei ingeniozităţi a unui băieţandru de şaptesprezece ani – relua ofensiva, şi din primul moment, pretutindeni şi în toate punctele, înregistra victorii. Cei doi mari adversari ai lui Lupin, Holmes şi Ganimard, îndepărtaţi. Beautrelet, scos din luptă. Justiţia, neputincioasă. Nu mai rămânea nimeni care să aibă posibilitatea să lupte cu inamici de asemenea talie.

CAPITOLUL IV
FAŢA IN FAŢA

Şase săptămâni după aceste evenimente, într-o seară, dădusem servitorului meu voie să iasă în oraş. Era în ajunul zilei de 14 iulie. Se lăsase o căldură apăsătoare, ameninţând cu furtună şi ideea de a ieşi nu-mi surâdea deloc. Cu ferestrele balconului deschise, cu lampa de masă aprinsă, mă instalai într-un fotoliu şi – cum nu citisem încă ziarele – începui să le parcurg cu ochii.

Bineînţeles că ele vorbeau de Arsène Lupin. Din ziua încercării de asasinat, a cărei victimă fusese bietul Isidore Beautrelet, nu trecuse o zi fără ca ziarele să nu discute afacerea de la Ambrumesy. O rubrică zilnică îi era consacrată. Niciodată, opinia publică nu fusese surescitată în asemenea măsură de o serie atât de mare de evenimente precipitate şi de lovituri de teatru

neaşteptate. D. Filleul care, hotărât, accepta cu o meritorie bună-credinţă rolul său subaltern, destăinui reporterilor cele realizate de tânărul său sfetnic, în cursul celor trei memorabile zile, astfel că lumea se putea deda celor mai temerare supoziţii.

Şi într-adevăr, lumea excela în acestea. Specialişti şi tehnicieni ai crimei, romancieri şi dramaturgi, magistraţi şi foşti şefi ai Siguranţei, poliţişti în retragere şi detectivi în perspectivă, fiecare avea teoria sa şi o expunea în articole copioase. Fiecare reîncepea şi completa instrucţia.

Toate acestea pe baza celor descoperite de Isidore Beautrelet, elev de retorică.

Căci într-adevăr, toată lumea era de acord asupra acestui punct – existau toate elementele adevărului. Misterul... În ce consta el? Se cunoştea ascunzătoarea unde se refugiase Arsène Lupin şi unde agonizase, şi asupra acestui punct nici o îndoială: doctorul Delattre, care se ascundea încă îndărătul secretului profesional şi care refuza să facă orice depoziţie, mărturisi totuşi intimilor săi – a căror primă grijă fusese să vorbească – că realmente într-o criptă fusese dus, la un rănit pe care complicii săi i-l prezentaseră sub numele de Arsène Lupin. Şi acum, în aceeaşi criptă, se găsise cadavrul lui Etienne de Vaudreix – care Etienne de Vaudreix nu era altul decât Arsène Lupin, după cum o dovedise instrucţia – identitatea dintre Arsène Lupin şi rănit primea în felul acesta un supliment de. demonstraţie.

Aşadar, Lupin fiind mort şi cadavrul d-rei de Saint-Veran recunoscut graţie brăţării ce-o purta, drama se sfârşise.

Totuşi, nu se sfârşise. Nu se ştia de ce nu se sfârşise, dar datorită aserţiunii tânărului, misterul rămânea întreg. Mărturia realităţii nu valora cât afirmaţia unui Beautrelet. Exista desigur ceva ce nu se cunoştea şi acest ceva toată lumea era convinsă că Beautrelet va fi capabil să-l explice.

De aceea, toată lumea aştepta cu o îngrijorare nespusă, la început, buletinele medicale pe care le publicau doctorii din Dieppe, cărora contele le încredinţase pe bolnav. Ce dezolare în primele zile, când se crezu că viaţa sa e în primejdie! Şi ce entuziasm în dimineaţa când ziarele anunţară că orice pericol era înlăturat!

Cele mai mici amănunte pasionau opinia publică. Lumea se înduioşa aflând că Beautrelet era îngrijit de bătrânul său tată, pe care o telegramă îl chemase de urgenţă şi se admira de asemenea devotamentul d-rei de Gesvres care petrecu nopţi întregi la căpătâiul rănitului.

După aceea veni convalescenţa rapidă şi voioasă, în sfârşit, lumea avea să afle ce o pasiona! Se va şti ceea ce Beautrelet promisese să-i destăinuiască d-lui Filleul şi soluţiile definitive pe care cuţitul criminalului îl împiedicase să le pronunţe! Şi se va şti de asemenea tot ceea ce – în afară de drama însăşi – rămânea nepătruns sau inaccesibil eforturilor justiţiei.

Beautrelet fiind liber şi vindecat de rana sa va da certitudini cu privire la d. Harlington, enigmaticul complice al lui Arsène Lupin, care urma să fie reţinut la închisoarea Sânte. Se va afla ce s-a întâmplat după crimă cu grefierul Bredoux, acest alt complice, a cărui îndrăzneală fusese într-adevăr înfricoşătoare.

Beautrelet fiind liber, lumea îşi va putea face o idee precisă cu privire la dispariţia lui Ganimard şi la răpirea lui Holmes. Cum de se putuseră produce două atentate de acest fel? Detectivii englezi, ca şi colegii lor din Franţa, n-aveau nici un indiciu în legătură cu aceasta. În duminica Rusaliilor, Ganimard nu se întorsese acasă, şi nici luni, şi nici şase săptămâni după aceea.

La Londra, în lunea Rusaliilor, la orele 4 seara, Serlock Holmes lua o trăsură ca să se ducă la gară. De abia se suise, că se şi grăbi să coboare,

dându-şi probabil seama de primejdie. Dar în aceeaşi clipă doi indivizi escaladaseră trăsura din dreapta şi din stânga, îl răsturnară şi-l ţinură între ei, mai degrabă sub ei, dată fiind îngustimea trăsurii. Şi asta faţă de zece martori care n-avusese timpul să intervină. Trăsura se depărtă în galop. După aceea? După aceea nimic. Nu se ştia nimic. Şi poate, de asemenea, graţie lui Beautrelet, se va avea explicaţia completă a documentului, a acelei hârtii misterioase, căreia grefierul Bredoux îi acorda atâta importanţă, incit ţinea să pună mâna pe ea, cu riscul de a asasina pe posesorul ei. Problema "Aiguille creuse", cum o numeau nenumăraţii Edipi care, aplecaţi deasupra cifrelor şi punctelor, încercau să extragă din ele o semnificaţie... Aiguille creuse! Ce puteau însemna aceste două cuvinte? Să fie doar o expresie fără sens, rebusul unui şcolar care mâzgăleşte un colţ de hârtie? Sau aceste două cuvinte erau magice şi prin ele se putea lămuri întreaga mare aventură a marelui aventurier Arsène Lupin. Nimeni nu putea răspunde la aceasta.

Dar răspunsul avea să vină. De câteva zile, ziarele anunţau sosirea iminentă a lui Beautrelet. Lupta era gata să reîncepă, şi de astă dată fără milă din partea tânărului care ardea să se revanşeze.

Şi tocmai numele său, imprimat ou litere mari, îmi atrase atenţia. "Grand-Journal" publica în fruntea coloanelor sale notiţa următoare: "Am obţinut din partea d-lui Isidore Beautrelet asigurarea că va rezerva ziarului nostru întâietatea revelaţiilor sale. Mâine, miercuri, mai înainte ca justiţia să fie informată, "Grand Journal" va publica adevărul integral asupra dramei din Ambrumesy".

— Interesant, nu? Ce zici, dragul meu? Nu-i aşa?

Mă cutremurai în fotoliul meu. Lângă mine pe un scaun, şedea cineva, cineva pe care nu-l cunoşteam.

Mă ridicai şi căutai eu ochii o armă. Dar cum atitudinea necunoscutului părea cu totul inofensivă, mă abţinui şi mă apropiai de el.

Era un tânăr cu faţa energică, cu părul lung şi blond şi a cărui barbă de nuanţă roşcată se răsfira în două. Îmbrăcămintea sa amintea costumul sobru al unui preot englez, şi întreaga sa fiinţă de altminteri avea ceva auster şi grav care inspira respect.

— Cine eşti d-ta? îl întrebai.

Şi cum străinul nu răspunse, repetai:

— Cine eşti? Cum ai intrat aici? Ce cauţi aici? El mă privi şi zise:

— Nu mă recunoşti?

— Nu...

— Hm! Foarte ciudat!... Caută bine... unul din amicii d-tale... un amic care nu prea seamănă cu ceilalţi... cam special, ca să zic aşa... totuşi

Îl apucai de braţ cu vioiciune:

— Minţi!... Nu eşti cel care pretinzi că eşti Nu e adevărat!...

— Atunci de ce te gândeşti la acela mai mult decât la altul? zise el râzând.

A! Râsul acesta! Râsul acesta tânăr şi limpede a cărui ironie amuzantă mă înveselise de atâtea ori! Simţii cum mă trec fiori. Să fie cu putinţă?

— Nu, nu! protestai eu cuprins ca de teamă Nu se poate...

— Nu se poate să fiu eu, pentru că sunt mort nu este aşa, şi pentru că d-ta nu crezi în strigoi?..

Şi râse din nou:

— Crezi că eu sunt dintre aceia care mor, dragul meu?... Să mor aşa, de un glonţ tras pe la spate de către o fată?... Ce Dumnezeu, atât de puţin mă preţuieşti?... Adică cum! Mă crezi pe mine capabil să consimt la un asemenea sfârşit?

— Aşadar, d-ta eşti! bolborosii eu, încă neîncrezător şi totuşi foarte emoţionat... Nu

reuşesc să te identific...

— În cazul acesta, glăsui el voios, sunt liniştit. Dacă singurul om căruia m-am arătat sub adevăratul meu aspect nu mă recunoaşte astăzi, oricare altă persoană care mă va vedea de aici înainte, astfel cum mă prezint azi, nu mă va putea recunoaşte când mă va vedea sub înfăţişarea mea reală... dacă de o înfăţişare reală poate fi măcar vorba la mine...

Îi recunoscui glasul, acum că nu-i mai schimba timbrul, şi îi recunoscui ochii şi expresia feţii şi întreaga sa atitudine şi însăşi fiinţa sa sub învelişul care-l transforma complet.

— Arsène Lupin... murmurai eu.

— Da, Arsène Lupin! exclamă el ridicându-se. Singurul şi unicul Arsène Lupin, întors din împărăţia umbrelor, pentru că se pare că am agonizat şi murit într-o criptă. Arsène Lupin trăind cu toate forţele vieţii sale, acţionând cu toată voinţa sa, fericit şi liber şi hotărât mai mult ca oricând să se bucure de această fericită libertate într-o lume în care n-a întâlnit până acum decât favoruri şi privilegii.

Râsei şi eu:

— Da, da, d-ta eşti, şi mai voios de astă dată decât în ziua când am avut plăcerea să te văd anul trecut...

Făceam aluzie la ultima sa vizită – vizită cu care mă onorase după faimoasa aventură cu diadema – la căsătoria sa desfăcută, la fuga sa cu Sonia Krisnow şi la moartea oribilă a tinerei rusoaice, în ziua aceea, văzusem un Arsène Lupin pe care nu-l cunoşteam, slab, abătut, cu ochii obosiţi de plâns, căutând un pic de simpatie şi de tandreţe...

— Taci! zise el. Trecutul e depărtat.

— A fost abia acum un an. observai eu...

— A fost acum zece ani, insistă el. Anii lui Arsène Lupin contează de zece ori mai mult decât ai celorlalţi oameni.

Nu mai stărui, ci schimbai vorba:

— Dar, cum ai intrat?

— O, Doamne! Ca toată lumea: pe uşă. Şi cum n-am văzut pe nimeni, am trecut prin salon şi am luat-o pe balcon.

— Bine, dar cheia uşii?

— Nu există uşi pentru mine, după cum prea bine ştii. Aveam nevoie de apartamentul d-tale şi am intrat.

— La ordinele d-tale. Vrei să te las singur?

— O nu! Prezenţa d-tale nu e de prisos. Pot chiar să-ţi spun că seara va fi foarte interesantă..

— Aştepţi pe cineva?

— Da, am dat o întâlnire aici...

Îşi scoase ceasornicul:

— Zece. Dacă telegrama a sosit, persoana nu va întârzia...

În vestibul se auzi soneria.

— Ce ţi-am spus? Nu, nu te deranja... mă duc singur.

Cui naiba îi putuse da întâlnire? Şi la ce scenă dramatică sau burlească aveam să asist? Pentru ca Lupin însuşi să o considere vrednică de interes, nu încăpea îndoială că situaţia era excepţională.

După câtva timp, se întoarse şi lăsă să treacă înainte un tânăr slab, înalt şi foarte palid.

Fără a rosti o vorbă, cu o anumită solemnitate în gesturi, care mă tulbura, Lupin aprinse toate lămpile electrice. Odaia fusese inundată de lumină. Atunci cei doi oameni se priviră, profund, ca şi cum – cu întreg efortul ochilor lor arzători – ar fi încercat să se pătrundă unul pe celălalt.

Era un spectacol impresionant să-i vezi astfel, gravi şi tăcuţi. Dar cine oare putea fi acest nou venit?

Însă chiar în momentul când eram pe punctul de a o ghici, graţie asemănării pe care o

avea cu o fotografie publicată recent, Lupin se întoarse spre mine, şi-mi zise:

— Dragă prietene, dă-mi voie să-ţi prezint pe d. Isidore Beautrelet.

Şi îndată după aceea, adresându-se tânărului:

— Ţin să-ţi mulţumesc, d-le Beautrelet, în primul rând pentru că ai binevoit, în urma scrisorii mele, să amâni revelaţiile d-tale până după această întrevedere, şi în al doilea rând pentru gentileţea ce ai avut-o de a-mi acorda această întrevedere.

Beautrelet zâmbi:

— Te rog să notezi că gentileţea mea constă doar în a mă supune ordinelor d-tale. Ameninţarea pe care mi-o adresai în scrisoarea cu pricina, era cu atât mai peremtorie, cu cât nu mi se adresa mie, ci privea pe tatăl meu.

— De, răspunse Lupin râzând, procedează omul cum poate şi trebuie să ne servim de mijloacele de acţiune care ne stau la îndemână. Ştiam din experienţă că propria d-tale siguranţă ţi-este indiferentă, din moment ce ai rezistat la argumentele lui Brédoux. Rămânea deci tatăl d-tale... tatăl d-tale, la care ţii atât de mult... A trebuit să cânt pe coarda aceasta.

— Şi iată-mă! zise Beautrelet.

Le făcui semn să se aşeze. Ei consimţiră şi Lupin zise cu acel ton de imperceptibilă ironie care-i este caracteristică:

— În orice caz, d-le Beautrelet, dacă nu accepţi mulţumirile mele, sper că nu vei refuza cel puţin scuzele mele.

— Scuze?... Dar pentru ce, Doamne?

— Pentru brutalitatea pe care a dat-o la iveală Brédoux faţă de d-ta.

— Mărturisesc că gestul său m-a surprins. Aceasta nu era maniera obişnuită a lui Lupin. O lovitură de cuţit...

— Nici nu sunt amestecat în gestul acesta. Brédoux este un recrut proaspăt. Amicii mei, în

timpul când dirijau afacerile noastre, au crezut că ne poate fi util.

— Amicii d-tale au avut dreptate.

— Într-adevăr, Brédoux care fusese ataşat special la persoana d-tale, mi-a fost preţios. Dar cu acea ardoare caracteristică oricărui începător care vrea să se distingă, Brédoux a împins zelul său ceva prea departe şi mi-a încrucişat planurile, permiţându-şi din proprie iniţiativă să te lovească.

— O! Nu e cine ştie ce nenorocire.

— Ba da, ba da, şi l-am admonestat sever. Trebuie totuşi să spun în favoarea lui că a fost surprins de repeziciunea realmente neaşteptată a anchetei d-tale. Dacă ne-ai fi lăsat câteva ceasuri mai mult, ai fi scăpat de acest atentat de neiertat...

— Şi aş fi avut marele avantaj, fără îndoială, de a împărţi soarta d-lor Ganimard şi Serlock Holmes?

— Exact! exclamă Lupin izbucnind în râs. Iar eu n-aş fi suferit torturile grozave pe care mi le-a pricinuit rănirea d-tale. Am trecut, ţi-o jur, prin ceasuri cumplite, şi astăzi încă paloarea d-tale îmi dă remuşcări...

— Dovada de încredere, răspunse Beautrelet, pe care mi-o dai prezentându-mi-te aşa – mi-ar fi fost doar atât de uşor să aduc cu mine câţiva prieteni de-ai lui Ganimard! – această dovadă de încredere şterge tot.

Vorbea serios? Mărturisesc că nu mai înţelegeam nimic. Lupta între cei doi oameni începea în chip cu totul ciudat. Eu care asistasem la prima întâlnire dintre Lupin şi Holmes, în restaurantul de lângă gara Saint-Lazare, nu mă puteam împiedica de a-mi aminti atitudinea dârză a celor doi combatanţi, izbirea înspăimântătoare a orgoliilor lor, sub atitudinea politicoasă a manierelor, gravele lovituri ce şi le dădeau, trucurile lor de prefăcătorie, aroganţa.

Aici, nimic de felul acesta. Lupin nu se schimbase. Aceeaşi tactică şi aceeaşi afabilitate

ironică. Dar de ce ciudat adversar se izbea acum! Era oare măcar un-adversar? Beautrelet n-avea nici tonul, nici aparenţa unui adversar vrednic de Arsène Lupin. Foarte calm, dar de un calm real, care nu masca necumpătarea unui om care se stăpâneşte, foarte politicos, însă fără exagerare, surâzător, dar fără ironie. Beautrelet se afla în cel mai perfect contrast cu Arsène Lupin, atât de perfect, încât însuşi Lupin părea tot atât de uluit ca şi mine.

Nu, hotărât, în faţa acestui adolescent slăbuţ, cu obrazul roz de fată, cu ochii candizi şi senini, Lupin n-avea siguranţa sa obişnuită. De mai multe ori observai la dânsul trăsături de jenă. Şovăia, nu ataca pe faţă şi pierdea vremea cu fraze dulcegăioase.

Îţi făcea impresia că-i lipseşte ceva. Părea că aşteaptă, că ar căuta ceva. Ce? Ce ajutor?

Se auzi din nou sunând. Fără să stea un moment şi foarte repede, Lupin se duse să deschidă. Se întoarse cu o scrisoare.

— Îmi permiteţi, domnilor? ne întreabă el. Desfăcu plicul. Înăuntru se afla o telegramă. Lupin o citi.

Imediat se produse o transformare într-însul. Faţa i se lumină, trupul i se înălţă şi văzui vinele frunţii sale umflându-se. Regăseam pe atlet, pe dominator, sigur pe el, stăpân pe evenimente şi pe oameni.

Puse telegrama pe masă şi izbind-o cu pumnul, strigă:

— Şi acum, între noi doi!

Beautrelet luă atitudinea omului care ascultă, şi Lupin începu, cu glasul măsurat, însă sec şi poruncitor:

— Să aruncăm măştile, nu este aşa? Şi să lăsăm ipocriziile! Suntem doi inamici care ştim perfect ce trebuie să credem unul despre celălalt; ca inamici luptăm unul împotriva celuilalt şi, prin

urmare, ca inamici se cade să tratăm unul cu celălalt.

— Să tratăm? făcu Beautrelet surprins.

— Da, să tratăm. N-am pronunţat cuvântul la întâmplare, şi-l repet, oricât m-ar costa. Şi te asigur că mă costă destul. E prima oară că-l întrebuinţez de faţă cu un adversar. Dar ţin să-ţi spun imediat că este şi ultima oară. Profită de ocazie. Nu voi pleca de aici decât cu o promisiune din partea d-tale. De nu, începem războiul.

Beautrelet părea din ce în ce mai surprins. El zise blajin:

— Nu mă aşteptam la aceasta... Îmi vorbeşti foarte ciudat! E cu totul altfel de cum m-am aşteptat!... Da, mi te-am închipuit cu totul altfel...

De ce mânia, ameninţările astea? Suntem oare inamici pentru că împrejurările ne fac să ne ciocnim? Inamici... de ce?

Lupin păru că se cam fâstâceşte, dar aplecându-se asupra tânărului, zise:

— Ascultă, tinere, nu stăm acum să ne alegem expresiile. E un fapt, un fapt cert şi indiscutabil. Anume: de zece ani, nu m-am lovit încă de un adversar cu forţa d-tale; cu Ganimard, cu Serlock Holmes, m-am jucat cum te joci ou nişte copii. Faţă de d-ta, sunt silit să mă apăr, trebuie să spun chiar: să dau îndărăt. Da, în momentul acesta, d-ta şi cu mine ştim foarte bine că eu, Arsène Lupin, trebuie să mă consider învins. Isidore Beautrelet l-a biruit pe Arsène Lupin. Planurile mele sunt răsturnate. Tot ce-am încercat să las în penumbră, d-ta ai scos la lumina zilei. D-ta mă stinghereşti, îmi astupi drumul. Ei bine! m-am săturat... Brédoux ţi-a spus-o fără nici un folos. Eu ţi-o spun din nou, şi insist să ţii socoteală. M-am săturat!

Beautrelet îşi înălţă capul:

— Bine, dar ce vrei d-ta?

— Pace! Fiecare la treburile sale, pe tărâmul lui.

— Cu alte cuvinte, d-ta liber să jefuieşti după pofta inimii, şi eu liber să mă întorc la învăţătura mea.

— La învăţătură... la tot ce pofteşti... nu mă priveşte... Pe mine însă să mă laşi în pace...

— Dar cu ce te tulbur?

Lupin îi apucă mâna cu violenţă:

— Ştii foarte bine! Nu te face că nu ştii. Eşti actualmente posesorul unui secret pe care-l consider de cea mai mare importanţă. Secretul acesta erai în drept să-l ghiceşti, dar n-ai nici un drept să-l răspândeşti în public.

— Eşti sigur că-l cunosc?

— Îl cunoşti, sunt foarte sigur: zi cu zi, ceas cu ceas, am urmărit mersul gândirii şi progresele anchetei d-tale. Chiar în momentul când Bredoux te-a lovit, erai gata să-l destăinuieşti. De dragul tatălui d-tale, ai amânat apoi revelaţiile făgăduite. Dar astăzi sunt -promise ziarului acesta. Articolul e gata. Peste o oră va fi cules. Mâine va apare.

— Exact.

Lupin se ridică şi spintecând aerul cu un gest al mâinii:

— Nu va apare! strigă el.

— Va apare! zise Beautrelet, ridicându-se în acelaşi moment.

În sfârşit, cei doi oameni se aflau unul în faţa celuilalt. Avusei impresia unei izbiri, ca şi cum s-ar fi încăierat corp la corp. O energie subită îl înflăcăra pe Beautrelet. Era ca şi cum o scânteie ar fi aprins în el simţăminte noi, îndrăzneală, amor propriu, voluptatea luptei, beţia primejdiei.

Cât despre Lupin, simţii în fulgerarea privirii sale, bucuria lui de spadasin care întâlneşte în sfârşit sabia rivalului detestat.

— Articolul e dat?

— Încă nu.

— Îl ai aici... la d-ta?

— Nu sunt atât de nerod! De mult nu I-aş mai fi avut.

— Atunci?

— Unul din redactori îl are, în două plicuri. Dacă la miezul nopţii nu voi fi la redacţie, articolul va fi dat la cules.

— A! păcătosul, murmură Lupin. La toate s-a gândit.

Furia sa clocotea, vădit, înspăimântător.

Beautrelet hohoti, ironic la rândul lui şi îmbătat de triumf.

— Taci odată, ţâncule! urlă Lupin. Nu ştii cine sunt eu? Şi că dacă aş vrea... Pe cuvântul meu, îndrăzneşte să râdă!

Se făcu o mare tăcere. Apoi Lupin înaintă şi cu glasul surd, cu ochii în ochii lui Beautrelet, zise:

— Te vei duce imediat la "Grand Journal"...

— Nu.

— Vei rupe articolul.

— Nu.

— Îl vei căuta pe redactorul şef.

— Nu.

— Îi vei spune că te-ai înşelat.

— Nu.

— Şi vei scrie alt articol, în care vei da versiunea oficială a afacerii, aceia pe care a acceptat-o toată lumea.

— Nu.

Lupin apucă o linie de fier care se afla pe biroul meu şi fără efort o sparse în două.

Paloarea lui era înspăimântătoare. Îşi şterse picături de sudoare care-i periau fruntea. El care nu cunoscuse niciodată o opunere la voinţa sa, simţea că înnebuneşte în faţa încăpăţânării acestui copil.

Îşi puse mâinile pe umărul lui Beautrelet şi sacadă:

— Vei face toate acestea, Beautrelet! Vei spune că ultimele tale descoperiri te-au convins că sunt mort şi că nu există nici o îndoială asupra acestui punct. Vei spune asta pentru că o voiesc şi

pentru că lumea trebuie să creadă că sunt mort. Vei spune-o mai ales pentru că dacă nu o vei spune...

— Pentru că dacă n-o voi spune...?

— Tatăl tău va fi răpit în noaptea aceasta, întocmai cum au fost Ganimard şi Serlock Holmes.

Beautrelet zâmbi.

— Nu râde... răspunde!

— Răspund că mi-e foarte dezagreabil să te contrazic, dar am făgăduit să vorbesc şi voi vorbi.

— Vorbeşte în sensul indicat de mine.

— Voi vorbi în sensul adevărului! strigă Beautrelet cu patimă. Există un lucru pe care d-ta nu-l poţi înţelege: plăcerea, nevoia mai degrabă, de a spune ceea ce este şi de a o spune cu glas tare. Adevărul este aici, în creierul acesta, care l-a ghicit şi l-a descoperit, şi va ţâşni de aici, în toată goliciunea lui, vibrând. Articolul se va publica deci aşa cum I-am scris eu. Se va afla că Lupin trăieşte şi se va afla şi motivul pentru care a voit să se creadă că e mort.

Şi Beautrelet adăugă calm:

— Şi tatăl meu nu va fi răpit.

Tăcură din nou amândoi, cu privirile aţintite unul asupra celuilalt. Se supravegheau. Spadele erau încrucişate până la mâner. Şi tăcerea era grea ca aceea care procedează o lovitură de moarte. Care din amândoi avea s-o dea?

Lupin murmură:

— În noaptea asta, la orele 3 dimineaţa, afară de un contraordin din partea mea, doi din amicii mei au porunca să pătrundă în camera tatălui tău, să pună mâna pe el cu voie sau fără voie, să-l ia şi să-l ducă acolo unde se află Ganimard şi Serlock Holmes.

Un hohot de râs strident îi răspunse.

— Dar bine, tălharule, nu înţelegi, strigă Beautrelet, că mi-am luat şi eu precauţiile mele? Îţi închipui că sunt atât de naiv ca să-l trimit prosteşte, stupid, pe tatăl meu acasă la el, în căsuţa izolată pe care o ocupă în plin câmp?

O! Ce frumos râs ironic însufleţea în clipa aceasta faţa tânărului! Râs nou pe buzele sale, râs în care se simţea influenţa lui Lupin... Şi tutuirea insolentă care-l punea deodată la nivelul adversarului său!... El reluă:

— Vezi tu, Lupin? Marea ta greşeală este că-ţi creezi combinaţiile infailibile. Te declari învins? Ce glumă! Eşti convins că în cele din urmă, şi totdeauna, tu vei fi învingător... şi uiţi că şi ceilalţi pot avea combinaţii ca şi tine! A mea e foarte simplă.

Era un deliciu să-l auzi vorbind. Umbla de colo până colo, cu mâinile în buzunare, cu obrăznicia şi dezinvoltura unui băieţandru care chinuieşte fiara sălbatică închisă în cuşcă. Realmente, în clipa aceasta, Beautrelet răzbuna, cu cea mai teribilă din răzbunări, pe toate victimele marelui aventurier.

Şi el încheie:

— Lupin, tatăl meu nu e în Savoia. Este la celălalt capăt al Franţei, în centrul unui mare oraş, păzit de douăzeci din amicii noştri care au ordin să nu-l lase din ochi până la terminarea bătăliei noastre. Vrei şi amănunte? Este la Cherbourg, în casa unuia din funcţionarii arsenalului – arsenal care este închis noaptea şi unde nu se poate pătrunde ziua decât cu autorizaţie şi în tovărăşia unei călăuze.

Beautrelet se oprise în faţa lud Lupin şi-l sâcâia ca un copil care se schimonoseşte la un camarad:

— Ce mai zici, maestre?

Şi câteva minute, Lupin rămăsese nemişcat. Nici un muşchi al feţii sale nu se mişcase. La ce se gândea? Ce avea să hotărască? Pentru oricine cunoştea violenţa sălbatică a orgoliului său, numai un singur deznodământ era posibil: zdrobirea totală, imediată şi definitivă a inamicului său. Degetele mi se crispară. Avusei o clipă senzaţia că se va repezi la el şi că-l va sugruma.

— Ce mai zici, maestre? repetă Beautrelet. Lupin luă telegrama care se afla pe masă, o întinse şi zise, foarte stăpân pe sine:

— Ţine asta, băieţaş, şi citeşte!

Beautrelet se întunecă subit, impresionat de blândeţea gestului. El desfăcu hârtia şi în clipa următoare, ridicându-şi ochii, murmură:

— Ce-nseamnă...? Nu înţeleg...

— Înţelegi totdeauna foarte bine primul cuvânt, zise Lupin... primul cuvânt al telegramei... adică numele locului de unde a fost expediată... Priveşte... Cherbourg.

— Da... da... bolborosi Beautrelet. Da... Cherbourg... şi apoi?

— Şi apoi?... Mi se pare că urmarea nu e mai puţin lămurită: "Ridicarea coletului terminată... Camarazii plecat cu el aşteaptă instrucţiuni până la 8 dimineaţa. Totul merge bine". Ce ţi se pare obscur în toate astea? Cuvântul colet? Ce Dumnezeu! Nu se putea scrie "D. Beautrelet tatăl". Atunci ce? Felul cum s-a săvârşit operaţia? Minunea graţie căreia tatăl tău a fost luat din arsenalul de la Cherbourg, cu toate că era păzit de douăzeci de inşi? O Doamne! Astea sunt fleacuri! Fapt precis este că a fost expediat coletul. Ce mai zici, băieţaş?

Cu întreaga sa fiinţă încordată, cu toate eforturile de voinţă de care era capabil, Isidore se străduia să nu-şi piardă cumpătul. Dar i se vedea tremurul buzelor, fălcile contractate, ochii care încercau zadarnic să se fixeze asupra unui punct. El bolborosi câteva cuvinte, tăcu, şi deodată, pierzându-şi cumpătul îşi duse mâinile la faţă şi izbucni în hohote de plâns:

— O tată... tată...

Deznodământ neprevăzut, care era tocmai zdrobirea de care avea nevoie amorul propriu al lui Lupin, dar care mai era şi altceva, ceva nesfârşit de înduioşător şi nesfârşit de naiv. Lupin avu un gest de enervare şi-şi luă pălăria, ca şi cum criza

aceasta neobişnuită de sensibilitate I-ar fi plictisit. Dar în pragul uşii se opri, se întoarse, pas cu pas, încet.

Zgomotul duios al plânsului se auzea ca un vaiet trist de copil pe care durerea îl covârşeşte. Umerii lui Beautrelet erau scuturaţi de ritmul plânsului. Lacrimi apăreau între degetele încrucişate. Lupin se aplecă, şi fără a-l atinge pe Beautrelet, îi zise cu un glas în care nu era nici cel mai mic accent de batjocură, nici măcar acea milă ofensatoare a învingătorului:

— Nu plânge, puiule. Aceasta este una din loviturile la care trebuie să te aştepţi când te arunci într-o bătălie cu capul plecat, astfel cum ai făcut-o tu. Dezastrele cele mai cumplite te pândesc... Acesta este destinul nostru de luptători şi trebuie să-l suportăm cu curaj.

Apoi, cu blândeţe, continuă:

— Ai avut dreptate, vezi tu... noi nu suntem inamici. Ştiu asta de multă vreme... Din primul moment, am simţit pentru tine, pentru fiinţa inteligentă care eşti, o simpatie involuntară... admiraţie... Şi iată de ce aş vrea să-ţi spun următoarele... Nu te supăra mai ales... aş fi dezolat dacă te-ai supăra... dar trebuie să-ţi spun... Ei bine! renunţă de a mai lupta împotriva mea... Nu din vanitate ţi-o spun... şi nici pentru că te dispreţuiesc... dar vezi tu, lupta e prea inegală... Tu nu cunoşti... nimeni nu cunoaşte toate resursele de care dispun eu... Aşa, secretul cu Aiguille creuse, pe care cauţi de atâta vreme să-l descifrezi..., admite un moment că este o comoară formidabilă, inepuizabilă... sau un refugiu invizibil, prodigios, fantastic... sau chiar amândouă la rigoare... Gândeşte-te la forţele supraomeneşti ce le pot obţine de acolo! Şi, afară de asta, nu cunoşti nici măcar toate resursele din mine, tot ceea ce voinţa şi imaginaţia mea îmi permit să întreprind şi să reuşesc. Gândeşte-te că viaţa mea întreagă e îndreptată spre acelaşi ţel, că am muncit ca un

ocnaş înainte de a fi ceea ce sunt şi spre a realiza în toată perfecţiunea tipul pe care am voit să-l creez..., pe care am reuşit să-l creez. Atunci... ce vrei tu să faci? în momentul chiar când vei crede că obţii victoria, ea îţi va scăpa... va fi totdeauna ceva la care nu te vei fi gândit... o nimica toată... grăuntele de nisip pe care eu îl voi fi plasat unde trebuie, fără ştirea ta... Te rog să renunţi... voi fi nevoit să-ţi fac rău şi asta mă întristează... Şi punându-i mâna pe frunte, repetă:

— Pentru a doua oară, puiule, renunţă! Iţi voi face rău. Cine ştie dacă capcana în care vei cădea inevitabil, nu s-a deschis înaintea ta!

Beautrelet îşi luă mâinile de pe faţă. Nu mai plângea. Ascultase el oare cuvintele lui Lupin? Judecind după aerul său distrat, te puteai îndoi. Două sau trei minute, rămase tăcut. Părea că pune la cântar hotărârea ce are de gând s-o ia, că examinează pro şi contra chestiunea şi calculând şansele favorabile şi pe cele nefavorabile.

În sfârşit, îi zise lui Lupin:

— Dacă schimb sensul articolului meu, dacă confirm versiunea morţii d-tale şi dacă mă oblig să nu dezmint niciodată versiunea falsă pe care o voi acredita, juri că tatăl meu va fi liber?

— Ţi-o jur. Amicii mei au dus cu automobilul pe tatăl tău într-alt oraş de provincie. Mâine dimineaţă la orele 7, dacă articolul din "Grand Journal" va fi aşa cum ţi-l cer, le telefonez, şi ei îl vor pune pe tatăl tău în libertate.

— Bine, zise Beautrelet, mă supun.

Şi repede, ca şi cum ar fi găsit inutil, după acceptarea înfrângerii sale, să mai prelungească convorbirea, Beautrelet se ridică, îşi luă pălăria, mă salută, îl salută pe Lupin şi ieşi.

Lupin se uită după dânsul, ascultă zgomotul uşii care se închidea, şi murmură:

— Bietul băiat...

A doua zi dimineaţă, la orele 8, trimisei pe servitorul meu să-mi aducă un "Grand Journal".

Mi-l aduse abia după douăzeci de minute, deoarece majoritatea chioşcarilor nu mai aveau exemplare.

Desfăcui ziarul cu înfrigurare. În frunte, era articolul Iui Beautrelet. Iată-l, astfel cum fusese reprodus de ziarele din toată lumea:

DRAMA DIN AMBRUMESY

"Scopul acestor rânduri nu este să explice în detaliu activitatea de meditări şi de cercetări, graţie căreia am reuşit să reconstitui drama sau mai bine zis îndoita dramă din Ambrumesy. După părerea mea, felul acesta de lucru şi comentariile pe care le comportă, deducţii, inducţii, analize etc., toate acestea nu oferă decât un interes relativ şi în tot cazul foarte banal. Nu, eu mă voi mulţumi să expun cele două idei care au fost ideile conducătoare ale eforturilor mele, şi prin aceasta chiar se va vedea că, expunându-le şi rezolvând cele două probleme ridicate de ele, voi fi povestit afacerea aceasta în toată simplicitatea, urmând însăşi ordinea faptelor care o constituie.

Se va observa poate că unele din aceste fapte nu sunt dovedite şi că las o parte destul de însemnată ipotezei. E adevărat. Dar socotesc că ipoteza mea e întemeiată pe un număr destul de mare de certitudini, pentru ca înlănţuirea faptelor, chiar a celor nedovedite, să se impună cu o rigoare inflexibilă. Apa se pierde uneori sub nisip, dar asta nu ne împiedică ca aceeaşi apă s-o revedem la intervale şi ca în ea să se resfrângă albastrul cerului...

Enunţ dar prima enigmă care m-a preocupat: cum se face că Lupin – rănit de moarte se poate spune – a trăit cel puţin patruzeci de zile, fără îngrijire, fără medicamente, fără alimente, în fundul unei pivniţe întunecate?

S-o luăm de la început. Joi 16 aprilie, la orele 4 dimineaţa, Arsène Lupin, surprins în mijlocul uneia din cele mai îndrăzneţe furturi ale sale, se refugie pe drumul ruinelor şi căzu rănit de

un glonţ. El se târăşte anevoie, cade şi se ridică, în speranţa îndârjită de a ajunge până la capelă. Acolo se află cripta pe care întâmplarea i-a relevat-o. Dacă se va putea cuibări acolo, poate să scape. Cu toată energia, se apropie de ea, e la câţiva metri de dânsa, când un zgomot de paşi se apropie. Hărţuit, pierdut, el se lăsă în voia soartei. Inamicul soseşte. Este d-ra Raymonde de Saint-Veran.

Acesta este prologul dramei.

Ce s-a întâmplat între ei? Este cu atât mai uşor de ghicit, cu cât urmarea aventurii ne dă toate indicaţiile. La picioarele tinerei fete se află un om rănit, pe care suferinţa îl istoveşte şi care în două minute va fi prins. Pe omul acesta ea l-a rănit. Îl va preda ea justiţiei?

Dacă el este asasinul lui Jean Daval, da, ea nu-l va cruţa. Dar în câteva fraze repezi, el îi comunică adevărul asupra acestui asasinat legitim, săvârşit de unchiul ei, d. de Gesvres. Ea îl crede. Ce va face? Nimeni nu-i poate vedea. Servitorul Victor păzeşte portiţa. Celălalt, Albert, postat la fereastra din salon, i-a pierdut din vedere pe amândoi. Va preda ea justiţiei pe omul pe care l-a rănit?

Un irezistibil simţământ de milă pe care toate femeile îl vor înţelege cuprinde pe tânăra fată. Condusă de Lupin, cu câteva mişcări, ea pansează rana cu batista ei, spre a evita urmele lăsate de sânge. Apoi, servindu-se de cheia dată de el, d-ra de Saint-Veran deschide uşa capelei. El intră, susţinut de tânăra fată. Ea încuie la loc şi se depărtează. Albert soseşte.

Dacă s-ar fi cercetat capela în acel moment sau, în tot cazul, în minutele următoare, Lupin, care nu avusese timpul să-şi revină în puteri, să ridice lespedea şi să dispară pe scara criptei, Lupin ar fi fost prins... Dar cercetarea aceasta nu se produse decât şapte ore mai târziu şi în chip cât se poate de superficial. Lupin e salvat, şi salvat de

către cine? De către aceea care era cât pe aici să-l omoare.

De acum încolo, cu voia sau fără voia ei, d-ra de Saint-Veran e complicea lui. Nu numai că ea nu-l mai poate preda justiţiei, dar trebuie să-şi continue opera începută, fără de care rănitul va pieri în adăpostul unde ea l-a ajutat să se ascundă. Şi ea continuă.

De altminteri, dacă instinctul ei de femeie îi face sarcina aceasta obligatorie, el i-o uşurează. D-ra de Saint-Veran are toate delicateţele şi prevede tot. Ea dă judecătorului de instrucţie semnalmente false asupra lui Arsène Lupin (amintiţi-vă divergenţa de opinie dintre cele două verişore în privinţa aceasta). Tot ea este aceea, evident, care după anumite indicii pe care nu le cunosc, ghiceşte sub deghizarea sa de vizitiu pe complicele lui Lupin. Şi ea îl pune la curent. Ea îi semnalează urgenţa unei operaţii. Tot ea, fără îndoială, înlocuieşte o şapcă cu alta. Şi tot ea pune să se scrie faimosul bilet, în care e desemnată şi ameninţată personal; – cum ar mai fi putut fi, după aceea, bănuită?

Ea este aceea care, în momentul când mă pregăteam să-i comunic judecătorului de instrucţie primele mele impresii, pretinde că m-a văzut în ajun, în crâng, neliniştindu-l pe d. Filleul asupra mea şi reducându-mă la tăcere. Manevră periculoasă, neapărat, pentru că îmi atrage atenţia şi mi-o îndreaptă asupra aceleia care mi-aruncă o acuzaţie pe care o ştiu falsă, însă totodată manevră eficace, căci e vorba în primul rând să se câştige timp şi să mi se închidă gura.

Şi tot ea este aceea care, patruzeci de zile în şir, al hrăneşte pe Lupin, îi aduce medicamente (să fie întrebat farmacistul din Ourville; el va arăta reţetele făcute pentru d-ra Saint-Veran); ea, în sfârşit, îngrijeşte pe bolnav, îl pansează, îl veghează şi-î vindecă.

Iată aşadar rezolvată prima din cele două probleme, şi totodată expunerea dramei. Arsène Lupin a găsit, lângă ea, chiar în castel, ajutorul care-i era indispensabil, în primul rând spre a nu fi descoperit şi apoi spre a trăi.

Acum trăieşte. Ori, aici se pune a doua problemă a cărei soluţionare mi-a servit drept fir conducător şi care corespunde la a doua dramă din Ambrumesy. De ce oare Lupin, trăind, liber, din nou în capul bandei sale, atotputernic ca înainte, de se oare Lupin face eforturi atât de disperate, eforturi de care mă izbesc în continuu, spre a impune justiţiei şi publicului ideea că e mort?

Trebuie să ne amintim că d-ra de Saint-Veran e foarte frumoasă. Fotografiile reproduse de ziare după dispariţia ei, nu dau decât o idee vagă a frumuseţii acestei eroine a dramei. Se întâmplă deci ceva ce era inevitabil să se întâmple. Lupin care, patruzeci de zile în şir, vede pe această frumoasă fată, care doreşte prezenţa ei când nu e de faţă, şi care, când e lângă dânsul, se află sub farmecul nurilor şi graţiei ei, Lupin se îndrăgosteşte de îngrijitoarea sa. Recunoştinţa se transformă în dragoste, admiraţia în pasiune. Fata aceasta este salvatoarea, dar e şi bucuria ochilor săi. Visul ceasurilor lui de singurătate, speranţa, lumina, viaţa sa însăşi.

Lupin o respectă atât de mult încât nu îndrăzneşte să exploateze devotamentul tinerei fete şi să se slujească de dânsa pentru conducerea complicilor săi. Şi într-adevăr, în clipele acestea se remarcă o oarecare nesiguranţă în actele săvârşite de bandă. Însă Lupin o iubeşte şi, încetul cu încetul, scrupulele sale se micşorează, şi cum d-ra de Saint-Veran nu se lasă tulburată de o dragoste care o jigneşte, cum ea îşi distanţează vizitele pe măsură ce ele devin mai puţin necesare şi cum încetează de a-l mai vedea pe Lupin în ziua în care acesta e vindecat... deznădăjduit, înnebunit de durere, Lupin ia o hotărâre teribilă. Iese din

ascunzătoarea lui, pregăteşte lovitura şi sâmbătă 6 iunie, ajutat de complicii săi, răpeşte pe d-ra de Saint-Veran.

Dar asta nu e tot. Răpirea aceasta nu trebuie să fie cunoscută. E necesar ca toate cercetările să dea greş, toate supoziţiile şi speranţele să fie risipite: prin urmare, d-ra de Saint-Veran trebuie să treacă drept moartă. Se simulează un asasinat şi se oferă astfel probe investigaţiilor. Crima e certă. Crimă prevăzută de altfel, crimă anunţată de complici, crimă pusă la cale pentru răzbunarea morţii şefului, şi prin aceasta chiar – vedeţi ingeniozitatea concepţiei! – prin aceasta chiar se statorniceşte credinţa în moartea ei.

Dar nu e suficient să se suscite doar o credinţă; trebuie impusă o certitudine. Lupin prevedea intervenţia mea. El ştie că voi ghici trucarea capelei. Ştie că voi descoperi cripta. Şi când voi găsi cripta goală, întreaga înscenare va da greş.

Prin urmare, cripta nu va fi goală.

De asemenea, moartea d-rei de Saint-Veran nu va fi definitivă, decât dacă marea va arunca la mal cadavrul ei.

Marea va arunca deci la mal cadavrul d-rei de Saint-Veran!

Dificultatea e imensă? Îndoitul obstacol e dificil? Da, pentru oricare altul decât Lupin, nu însă pentru Lupin...

Tocmai aşa cum prevăzuse, eu ghicesc trucarea capelei, descopăr cripta şi cobor în vizuina în care s-a refugiat Lupin. Cadavrul său e acolo!

Oricine ar fi admis posibilitatea morţii lui Lupin, ar fi fost derutat. Eu însă n-am admis nici o secundă o asemenea eventualitate. Subterfugiul devenea deci inutil şi toate combinaţiile zadarnice. Eu îmi spusesem numaidecât că blocul de piatră, deplasat de hârleţ, fusese pus acolo cu o precizie foarte ciudată, că cea mai mică izbitură trebuia să-l

facă să cadă, şi că, rostogolindu-se, trebuia să facă, inevitabil, piftie capul falsului Arsène Lupin, astfel ca el să nu mai poată fi recunoscut.

Altă descoperire. O jumătate de oră după aceea, aflu că trupul neînsufleţit al d-rei de Saint-Veran a fost găsit pe stâncile din Dieppe... sau mai bine zis un cadavru, despre care se crede că ar fi al d-rei de Saint-Veran, pentru simplul motiv că are o brăţară asemănătoare cu aceea a tinerei fete. Este de altfel singurul semn de identitate, căci cadavrul e de nerecunoscut.

În faţa acestor fapte, încep să-mi amintesc şi să înţeleg. Cu câteva zile înainte, într-un număr din "La Vigie de Dieppe", am citit că doi tineri americani, soţ şi soţie, aflători la Envermeu, s-au otrăvit şi că în noaptea sinuciderii cadavrele lor au dispărut. Dau fuga la Envermeu. Povestea e adevărată, mi se confirmă acolo, afară de dispariţia cadavrelor, deoarece înşişi fraţii celor două victime au venit să ceară cadavrele şi au plecat cu ele, după constatările de uzanţă.

Nu încape îndoială că aceşti fraţi se cheamă Arsène Lupin & Co.

Prin urmare, dovada e făcută. Cunoaştem motivul pentru care Lupin a simulat asasinarea tinerei fete, şi a acreditat zvonul propriei sale morţi. Arsène Lupin iubeşte, şi nu vrea să se ştie acest lucru. Şi pentru c,a să nu se ştie, nu se dă îndărăt de la nimic, merge atât de departe, încât comite furtul acesta de necrezut al celor două cadavre, de care are nevoie spre a juca rolul său şi pe acela al d-rei de Saint-Veran. În felul acesta, va avea linişte. Nimeni nu-l mai poate deranja. Nimeni nu va mai bănui vreodată adevărul pe care Arsène Lupin ţine să-l înăbuşe.

Nimeni? Ba da... Trei adversari, la nevoie, ar putea nutri oarecare bănuieli: Ganimard, a cărui venire e aşteptată, Serlock Holmes care urmează să străbată canalul Minerii, şi eu care mă aflu la faţa locului. Există deci o întreită primejdie.

Arsène Lupin o suprimă. Îl răpeşte pe Ganimard. Îl răpeşte pe Serlock Holmes. Îl pune pe Bredoux să-mi administreze o lovitură de cuţit mie.

Un singur punct rămâne obscur. De ce Lupin a pus atâta încăpăţânare ca să-mi ia documentul privitor la Aiguille creuse. Nu putea avea pretenţia, luîndu-mi-l, să şteargă din memoria mea textul celor cinci rânduri care îl alcătuiesc. Atunci de ce? S-a temut oare că însăşi calitatea hârtiei sau orice alt indiciu mi-ar putea servi ca material de informaţii?

Oricum ar fi, acesta este adevărul asupra afacerii din Ambrumesy. Repet că ipoteza joacă un anumit rol în explicaţia pe care o dau, după cum un mare rol a jucat în ancheta mea personală. Dar dacă am aştepta dovezi şi fapte spre a-l combate pe Lupin, am risca mult, sau să le aşteptăm până în pânzele albe sau să descoperim dovezi şi fapte care aranjate de Lupin ar duce exact la capătul opus.

Sunt încredinţat că faptele, îndată ce vor fi cunoscute toate, vor confirma ipoteza mea în toate punctele".

Aşadar, Beautrelet, dominat o clipă de Arsène Lupin, tulburat de răpirea tatălui său şi resemnat la înfrângere, Beautrelet nu putuse până la urmă să se decidă a păstra tăcerea. Adevărul era prea frumos şi prea straniu, dovezile pe care le putea da, prea logice şi prea concludente, pentru ca el să accepte să le modifice. O lume întreagă aştepta revelaţiile sale. Beautrelet se simţi dator să vorbească.

În seara zilei când articolul său apăru, ziarele anunţară răpirea d-lui Beautrelet tatăl. Isidore fusese înştiinţat despre aceasta printr-o telegramă din Cherbourg, primită la orele 8.

CAPITOLUL V

URMĂRIREA

Violenţa loviturii îl zăpăci pe tânărul Beautrelet. În fond, deşi – publicându-şi articolul – el se lăsase dus de una din acele mişcări irezistibile care te fac să dispreţuieşti orice prudenţă, în fond el nu crezuse că o asemenea răpire este cu putinţă. Precauţiile sale fuseseră luate cu prea multă seriozitate. Prietenii din Cherbourg n-aveau numai consemnul să-l păzească pe Beautrelet tatăl, ci trebuiau să-l supravegheze pas cu pas, să nu-l lase să iasă niciodată singur şi chiar să nu-i înmâneze nici o scrisoare, înainte de a o fi deschis ei. Nu, nu era nici o primejdie. Lupin se fudulea, Lupin – dornic să câştige timp – căuta să-şi intimideze adversarul.

Lovitura fusese deci aproape neprevăzută, şi toată seara, în neputinţa în care se afla de a face ceva, Beautrelet simţea cu atât mai dureroasă lovitura. Un singur gând îl susţinea: să plece, să se ducă acolo, să vadă cu ochii lui ce se întâmplase şi să reia ofensiva.

Trimise o telegramă la Cherbourg. Pe la orele 8, sosi la gara Saint-Lazare. După câteva minute, plecă cu expresul.

Abia după o oră, desfăcând maşinal un ziar de seară, cumpărat pe peron, luă cunoştinţă de faimoasa scrisoare, prin care Lupin răspundea la articolul său de dimineaţă:

"D-le director,

Nu tăgăduiesc că modesta mea persoană care, hotărât, în vremuri mai eroice, ar fi trecut cu desăvârşire nebăgată în seamă, a putut căpăta oarecare relief în epoca noastră de mediocritate şi lipsită de vlagă. Există însă o limită pe care curiozitatea nesănătoasă a mulţimii nu trebuie s-o treacă, dacă nu vrea să se facă vinovată de cea mai necinstită indiscreţie. Dacă nu se mai respectă

zidul vieţii particulare, care rămâne scutul cetăţeanului?

Se va invoca poate interesul superior al adevărului? Slab pretext în ce mă priveşte, din moment ce adevărul e cunoscut şi că eu nu fac nici o dificultate, subscriind oficial la afirmarea lui. Da, d-ra de Saint-Veran e în viaţă. Da, o iubesc. Da, sufăr că nu sunt iubit de ea. Da, ancheta tânărului Beautrelet e admirabilă ca precizie. Da, suntem de acord în toate punctele. Nu mai există nici o enigmă. Ei bine, şi dacă?...

Atins în străfundurile sufletului meu, sângerând încă de rănile morale cele mai crude, cer să nu se mai dea pradă răutăţii publice sentimentele mele cele mai intime şi speranţele mele cele mai secrete. Cer să fiu lăsat în pace, în pacea care mi-este necesară spre a cuceri afecţiunea d-rei de Saint-Veran şi spre a şterge din amintirea ei miile de mici necazuri pe care avea să le sufere din partea unchiului şi verişoarei ei – lucru care n-a fost spus până acum – datorită situaţiei ei de rudă săracă. D-ra de Saint-Veran va uita acest trecut detestabil. Tot ce va putea dori, fie cel mai frumos giuvaer din lume, fie comoara cea mai inaccesibilă, eu i le voi pune la picioare. D-ra de Saint-Veran va fi fericită. D-ra de Saint-Veran mă va iubi.

Dar spre a reuşi, încă o dată, am nevoie de linişte, în acest scop depun armele şi în acest scop vin la duşmanii mei cu ramura de măslin, – prevenindu-i totodată, cu toată generozitatea, că un refuz din partea lor ar putea atrage pentru dânşii cele mai grave consecinţe.

Încă un cuvânt, în privinţa d-lui Harlington. Sub acest nume se ascunde un băiat excelent, secretarul miliardarului american Cooley, însărcinat de el să pună mâna în Europa pe toate obiectele de artă antică, pe care va fi în stare să le descopere. Neşansa a voit ca d. Harlington să dea peste amicul meu Lupin, alias eu. În felul acesta el

a aflat – ceea ce de altfel era inexact – că un oarecare domn de Gesvres ţine să se dezbare de patru Rubens, cu condiţia ca ei să fie înlocuiţi prin copii şi ca nimeni să nu afle târgul la care consimţea. Amicul meu Vaudreix se făcea forte să-l convingă pe d. de Gesvres să vândă tezaurele capelei. Tratativele urmară cu cea mai deplină bună credinţă din partea amicului meu Vaudreix şi cu o încântătoare ingenuitate din partea d-lui Harlington, până în ziua când Rubens-urile şi sculpturile din capelă se aflară la loc sigur... iar d. Harlington la închisoare. Ar fi deci drept ca nefericitul american să fie eliberat, din moment ce s-a mulţumit doar cu modestul rol de păcălit; ca miliardarul Cooley să fie vestejit, din moment ce – de teama şicanelor posibile – n-a protestat contra arestării secretarului său şi ca amicul meu Etienne de Vaudreix, alias eu, să fie felicitat, din moment ce a răzbunat morala publică, păstrând cei o sută de mii de franci, pe care i-a primit ca avans din partea puţin simpaticului Cooley.

Vă rog să iertaţi lungimea acestei scrisori, stimate d-le director, şi să primiţi expresia sentimentelor mele de consideraţie.

ARSENE LUPIN".

E foarte probabil că Isidore a cântărit cele cuprinse în această scrisoare cu aceeaşi minuţiozitate cu care a studiat documentul "Aiguille creuse". El plecă de la principiul – a cărui justeţe era uşor de demonstrat – că niciodată Lupin nu-şi dăduse osteneala să trimită măcar una singură din amuzantele sale scrisori adresate ziarelor, fără o nevoie absolută, fără un motiv pe care evenimentele să-l pună în lumină într-o zi sau alta. Care putea fi motivul acesteia? Pentru care motiv ascuns îşi mărturisea el dragostea şi insuccesul în acest amor? Aici se cădea să caute sau mai degrabă în explicaţiile cu privire la d. Harlington sau şi mai curând între rânduri,

îndărătul tuturor acestor cuvinte a căror semnificaţie aparentă n-avea poate alt scop decât de a sugera acea mică idee rea, perfidă, derutantă?...

Ceasuri întregi, tânărul Beautrelet medită, neliniştit. Scrisoarea aceasta îi inspira neîncredere ca şi cum ar fi fost scrisă numai pentru el, ca şi cum ar fi fost sortită să-l inducă în eroare numai pe el. Pentru prima oară, şi asta pentru că se afla în faţa nu unui atac direct, ci a unui procedeu echivoc, insesizabil, de luptă, Beautrelet avu senzaţia netă a fricii. Şi gândindu-se la bătrânul său tată, răpit din vina sa, se întreba cu teamă dacă nu era oare o nebunie să continue un duel atât de inegal. Rezultatul nu era oare cert? De mai înainte, Lupin n-avea el oare partida câştigată?

Scurtă slăbiciune! Când coborî din compartiment, la orele 6 dimineaţa, întărit de câteva ceasuri de somn, Beautrelet îşi recâştigase toată încrederea de sine.

Pe peron, Froberval, funcţionar în portul militar, care găzduise pe bătrânul Beautrelet, îl aştepta însoţit de fiica sa Charlotte, o fetiţă de doisprezece-treisprezece ani.

— Ei bine? întrebă Beautrelet.

Cum Froberval începu să se vaite, Beautrelet îl întrerupse, îl duse într-o cafenea vecină, ceru să li se dea cafele şi începu imediat, fără a permite interlocutorului său cea mai mică digresiune:

— Tatăl meu n-a fost răpit, aşa este? Era şi imposibil.

— Imposibil. Cu toate acestea a dispărut.

— De când?

— Nu ştim.

— Cum asta?

— Uite, aşa. Ieri dimineaţă, la orele 6, văzând că nu coboară ca de obicei, am deschis uşa camerei sale. Nu mai era acolo.

— Dar alaltăieri mai era?

— Da, alaltăieri n-a ieşit din camera sa. Era cam obosit, şi Charlotte i-a dus dejunul şi cina la orele 7 seara.

— Aşadar, între orele 7 seara, alaltăieri, şi orele 6 dimineaţă ieri, a dispărut?

— Da, noaptea dinaintea ăsteia. Decât...

— Decât?

— Păi să vezi... Noaptea nu se poate ieşi din arsenal.

— Asta înseamnă că n-a ieşit...

— Imposibil! Camarazii mei şi cu mine am scotocit întregul port militar.

— Asta înseamnă că a ieşit.

— Imposibil! Paza e strictă. Beautrelet medită puţin şi zise apoi:

— În cameră, patul era desfăcut?

— Nu.

— Şi camera era în ordine?

— Da. Am regăsit pipa lui în acelaşi loc, şi nemişcate tutunul şi cartea pe care o citea. Ba, în mijlocul acelei cărţi, se afla şi această mică fotografie a d-tale.

— Ia s-o văd.

Froberval îi dădu fotografia. Beautrelet avu un gest de surpriză. Pe fotografie se recunoscu, în picioare, cu amândouă mâinile în buzunare, şi în jurul lui o peluză cu copaci şi ruine.

Froberval adăugă:

— Trebuie să fie ultima d-tale fotografie pe care i-ai trimis-o.

— Nu, răspunse Beautrelet; nici nu cunosc fotografia asta. A fost făcută fără ştirea mea printre ruinele din Ambrumesy, de către grefierul judecătorului de instrucţie care era complicele lui Arsène Lupin.

— Cu alte cuvinte?

— Cu alte cuvinte fotografia aceasta a fost pas-portul, talismanul, graţie căruia a fost înşelată încrederea tatălui meu.

— Dar cine... cine a putut pătrunde la mine?

— Nu ştiu, însă tatăl meu a căzut în capcană. I s-o fi spus, şi el a crezut, că mă aflu în apropiere şi că doresc să-l văd. El s-a dus, şi atunci au pus mâna pe dânsul. Asta e.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, din moment ce n-a părăsit camera sa toată ziua de alaltăieri!

— L-ai văzut d-ta?

— Eu nu, însă Charlotte, îţi repet, îi ducea mâncarea...

Se produse o lungă tăcere. Ochii tânărului şi ai fetiţei se întâlniră, cu multă duioşie. Beautrelet puse mâna pe aceea a fetiţei. Ea îl privi două sau trei secunde, rătăcită, în culmea emoţiei. Apoi, ascunzându-şi brusc capul între braţele îndoite, izbucni în plâns.

— Ce e cu tine? întreabă Froberval aiurit.

— Lasă-mă pe mine, porunci Beautrelet.

El o lăsă pe Charlotte să plângă, şi după câtva timp îi zise:

— Tu ai făcut toate astea, nu este aşa? Tu ai servit de intermediară? Tu i-ai adus fotografia J. Mărturiseşti, nu este aşa? Şi când spuneai că tatăl meu este în camera sa, alaltăieri, ştiai bine că nu este, nu este aşa?, din moment ce chiar tu I-ai ajutat să iasă...

Ea nu răspundea. El îi zise:

— De ce ai făcut asta? Ţi s-a oferit bani, desigur... ca să-ţi poţi cumpăra panglici... o rochiţă...

Beautrelet desfăcu braţele Charlottei şi-i ridică capul. El văzu o faţă brăzdată de lacrimi, faţa plină de graţie, neliniştitoare şi mobilă, a fetiţelor destinate tuturor ispitelor şi tuturor - căderilor.

— Haide, haide, vorbi din nou Beautrelet. Acum s-a sfârşit, să nu mai vorbim de asta... Tatăl tău nu te va certa. Va trebui însă să-mi spui tot ce-mi va putea fi folositor. Ai surprins ceva... vreo vorbă a acelor oameni? Cum s-a efectuat răpirea?

Ea răspunse numaidecât:

— Cu automobilul... i-am auzit vorbind.

— Şi ce drum au apucat?

— A! Asta nu ştiu.

— N-au pronunţat în faţa ta nici un cuvînt care ar putea să ne vină într-ajutor?

— Nici unul... a fost totuşi unul care a spus: "Nu e vreme de pierdut... mâine dimineaţă la 8 şeful trebuie să telefoneze de acolo..."

— Unde "acolo?..." Adu-ţi aminte... Era un nume de oraş, nu?

— Da... un nume... Începea cu Château...

— Châteaubriant?... Château-Thierry?

— Nu... nu...

— Châteauroux?

— Da... Châteauroux...

Beautrelet nu aşteptă s-o audă pronunţând ultima silabă. Sări în sus, şi fără a-i păsa de Froberval, fără a se mai ocupa de fetiţă, deschise uşa şi dădu fuga la gară:

— Châteauroux... doamnă... un bilet pentru Châteauroux...

În dimineaţa următoare, Isidore Beautrelet debarca la Châteauroux deghizat, cu desăvârşire de nerecunoscut. Era un englez de vreo treizeci de ani, îmbrăcat într-un costum cafeniu cu carouri mari, cu pantaloni scurţi, ciorapi de lână, şapcă de voiaj, cu obrazul roşu şi cu o mică barbă roşcată în jurul bărbiei.

După amiază, ştia din spusa unor martori care nu sufereau dezminţire, că o limuzină, venind din direcţia Tours, străbătuse târgul Buzangais, apoi oraşul Châteauroux, şi se oprise afară din oraş, la marginea pădurii. Pe la orele 10, o gabrioleta condusă de un individ, se oprise lângă limuzină şi se îndepărtase apoi spre sud, prin valea Bouzanne. În acest moment, o altă persoană se afla alături de vizitiu. Automobilul, apucând drumul opus, se îndreptase spre nord, spre Issoudun.

Isidore descoperi cu uşurinţă pe proprietarul gabrioletei.

Dar acest proprietar nu putu spune nimic. Închiriase trăsura şi calul său unui individ care i le adusese a doua zi înapoi.

Din toate acestea rezulta în mod absolut că bă-trînul Beautrelet se afla în împrejurimi. Altminteri, cum se putea admite că nişte oameni au putut face cinci sute de kilometri de-a curmezişul Franţei, spre a veni să telefoneze la Châteauroux şi a o apuca apoi, în unghi ascuţit, pe drumul Parisului?

Călătoria aceasta formidabilă avea un scop precis: să transporte pe bătrânul Beautrelet în locul care-i era desemnat.

"Şi locul acesta e la îndemâna mea", îşi zicea Isidore înfiorat de nădejde. "La zece kilometri, la cincisprezece kilometri de aici, tatăl meu aşteaptă să-i vin în ajutor. Este aici. Respiră acelaşi aer ca şi mine".

Dar după cincisprezece zile de cercetări infructuoase, entuziasmul său începu să se răcească, şi Beautrelet îşi pierdu toată încrederea. Succesul întârziind, el îl socoti imposibil, şi deşi îşi continua investigaţiile, ar fi resimţit o adevărată surpriză, dacă străduinţele lui ar fi dus la cel mai mic rezultat.

Mai trecură câteva zile, monotone şi descurajante. Beautrelet află din ziare că contele de Gesvres şi fiica sa plecaseră din Ambrumesy şi se instalaseră în apropiere de Nisa. Mai află liberarea din închisoare a d-lui Harlington, a cărui nevinovăţie se dovedise întocmai cum indicase Arsène Lupin.

Isidore îşi schimbă cartierul general, stabilindu-se două zile la La Châtre şi două zile la Argenton.

Dar nici manevra aceasta nu dădu vreun rezultat.

În momentul acesta fu gata să renunţe la eforturile sale Probabil că gabrioleta care-l duse pe tatăl său, nu făcuse decât o singură etapă, după care urmase o altă etapă, urmată de altă trăsură. Şi tatăl său era departe.

Beautrelet se gândi să plece.

Or, într-o luni dimineaţă, pe plicul unei scrisori nefrancate, care i se trimitea din Paris, văzu un scris care-l uimi. Emoţia lui fu atât de mare câteva minute, încât nu îndrăzni s-o deschidă, de teama unei decepţii. Mâna îi tremura. Să fie cu putinţă? Nu era oare o cursă pe care i-o întindea infernalul său adversar? Dar brusc, rupse plicul. Era într-adevăr o scrisoare a tatălui său, scrisă de el însuşi. Scrisul avea particularităţile, toate ticurile scrisului pe care-l cunoştea atât de bine. Şi el citi:

"Rândurile acestea te vor ajunge oare, scumpul meu băiat? Nici nu îndrăznesc să cred.

Toată noaptea răpirii am mers cu automobilul, iar dimineaţa cu trăsura. N-am putut vedea nimic. Aveam ochii legaţi. Castelul în care sunt închis, trebuie să fie – judecind după construcţia sa şi vegetaţia din parc – în centrul Franţei. Camera pe care o ocup e la etajul al doilea, e o cameră cu două ferestre, dintre care una e aproape astupată de o perdea de glicine. După amiaza sunt liber, la anumite ore şi mă plimb în parc, dar sub o supraveghere care continuă permanent.

Îţi scriu scrisoarea aceasta la întâmplare şi o leg de o piatră. Poate că într-o zi o voi putea arunca peste zid şi vreun ţăran o va ridica.

Dar nu te nelinişti. Sunt tratat cu toate menajamentele.

Bătrânul tău tată care te iubeşte şi care e întristat la gândul că-ţi face atâtea griji.

BEAUTRELET"

Isidore se uită imediat la mărcile poştale. Ştampila era din Cuzion, departamentul Indre.

Departamentul Indre... departamentul pe care de săptămâni de zile el îl cerceta cu de-amănuntul, locşor cu locşor!

Consultă un mic ghid de buzunar, care nu-l părăsea niciodată. Cuzion cătun din Eguzon... Trecuse şi pe acolo.

Ca măsură de precauţie, îşi schimbă deghizarea sa de englez, cu care începea să fie cunoscut în ţinut, se îmbrăcă ca muncitor şi dădu fuga la Cuzion. Era un sat de mică importanţă. Acolo îi va fi uşor să descopere pe trimiţătorul scrisorii.

Norocul îi veni în ajutor.

— O scrisoare aruncată la cutie miercurea trecută?... Întrebă primarul, burghez de treabă, căruia Beautrelet i se încredinţa şi care se puse la dispoziţia sa. Ia stai... Mi se pare că-ţi pot da o informaţie preţioasă... sâmbăta trecută, un tocilar bătrân, Charel, cu care m-am încrucişat la capătul satului, m-a întrebat: "D-le primar, o scrisoare nefrancată se poate trimite?" "Te cred!" – "Şi ajunge la destinaţie?" – "Sigur. Se plăteşte doar o taxă; asta e tot".

Beautrelet întrebă:

— De unde venea tocilarul Charel?

— De la Freselines, unde se duce în fiecare zi de câtva timp.

— Prin urmare de-a lungul acestui drum a găsit scrisoarea?

— E foarte probabil.

Chiar a doua zi, Isidore dejuna la Fresselines şi zări pe un bătrân care străbătea piaţa împingând un mic cărucior de tocilar. Îl urmări imediat, la oarecare distanţă.

Bătrânul Charel se opri în două locuri vreme îndelungată, ascuţind zeci de cuţite. Dar în cele din urmă o luă pe drumul care duce spre Crozant şi Eguzen.

Beautrelet o luă pe acelaşi drum, în urma lui. Dar după vreo cinci minute avu impresia că nu e singurul care urmăreşte pe tocilar. Un individ umbla între ei şi se oprea când se oprea şi bătrânul Charel şi pleca când pleca şi el, fără a-şi da prea multă osteneală ca să nu fie văzut.

"E supravegheat", îşi zise Beautrelet, "s-a aflat că omul a găsit o scrisoare şi vor să ştie acum dacă se opreşte în faţa zidului castelului".

Inima îi bătea. Evenimentul se apropia.

Toţi trei, unul după altul, suiau şi coborau pantele acestui ţinut accidentat şi sosiră la Crozant. Aici, bătrânul Charel poposi o oră. Apoi coborî la râu şi trecu podul. Dar atunci se produse un fapt care-l surprinse pe Beautrelet. Individul nu trecu şi el apa, ci se mulţumi doar să se uite după tocilar şi, când îl pierdu din ochi, apucă un drum care-l duse pe câmp.

Ce să facă? Beautrelet şovăi câteva secunde, apoi brusc se hotărî. Porni în urmărirea individului.

"Trebuie să fi constatat", îşi zise el, "că bătrânul Charel a luat-o drept înainte. E liniştit şi a plecat. Unde? La castel?"

Se afla aproape de ţintă. Simţea aceasta dintr-o bucurie tainică, care-l însufleţea.

Individul pătrunse într-o pădure întunecată care domina râul, apoi apăru din nou în plină lumină, în zarea potecii. Când Beautrelet, la rândul lui, ieşi din pădure, fusese foarte surprins că nu-l mai zăreşte pe individ. Îl căută ou ochii şi deodată dădu un strigăt, după care – cu un salt înapoi – ajunse la linia copacilor pe care o părăsise. La dreapta sa, zărise un zid înalt, întrerupt la distanţe egale de foişoare masive.

Acolo era! Acolo! Zidurile acestea ascundeau pe tatăl său! Găsise locul secret, unde Lupin îşi ţinea victimele.

Beautrelet nu mai îndrăzni să părăsească adăpostul pe care i-l ofereau frunzişurile dese ale

pădurii, încet de tot, pe patru labe, o luă spre dreapta şi ajunse astfel în vârful unui deluşor care era la înălţimea creştetelor copacilor vecini. Zidurile erau aici şi mai înalte. Totuşi, el putu distinge acoperişul castelului pe care ele îl înconjurau, un acoperiş vechi în stil Ludovic al XIII-lea, deasupra căruia se ridicau mici clopotniţe subţiri, aranjate ca un coşuleţ în jurul unui vârf mai ascuţit şi mai înalt.

Pentru ziua aceasta, Beautrelet se mulţumi cu atât. Simţea nevoia să mediteze şi să-şi pregătească planul de atac. Superior lui Lupin, se socotea în drept să aleagă el acum ora şi felul luptei.

Plecă.

Lângă pod, se încrucişa cu două tărănci care duceau doniţi pline cu lapte. El le întrebă:

— Cum îi zice castelului care e acolo, îndărătul copacilor?

— Acolo, domnişorule, este castelul Aiguille. Beautrelet pusese întrebarea fără a-i da prea multă importanţă. Răspunsul îl ului.

— Castelul Aiguille... Ah!... Dar unde ne aflăm aici? în departamentul Indre?

— A nu! Departamentul Indre începe dincolo de rîu... Aici este departamentul Creuse.

Isidore avu o străfulgerare. Castelul Aiguille! Departamentul Creuse! Aiguille Creuse! Cheia însăşi a documentului! Victoria asigurată, definitivă, totală... Fără a mai adăuga un cuvânt, întoarse spatele celor două femei şi plecă, clătinându-se ca un beţiv.

CAPITOLUL VI
UN SECRET ISTORIC

Hotărârea lui Beautrelet fu imediată: va proceda singur. A preveni justiţia, era prea

periculos. Afară de faptul că nu putea oferi decât presupuneri, se temea de încetineala justiţiei, de indiscreţiile sigure şi de toată acea anchetă prealabilă, în decursul căreia Lupin – avertizat fără doar şi poate – ar fi avut tot timpul să-şi organizeze retragerea în ordine.

A doua zi, la orele 8, cu pachetul sub braţ, Beautrelet părăsi hanul în care locuia lângă Cuzion, intră în primul boschet ce-i veni în cale, se dezbrăcă de zdrenţele sale de muncitor, redeveni tânărul pictor englez care fusese înainte şi se prezentă notarului din Eguzon, cel mai mare târg al ţinutului.

Îi spuse acestuia că regiunea îi place şi că, dacă ar găsi o locuinţă convenabilă, s-ar instala cu plăcere aici, cu părinţii săi. Notarul îi indică mai multe domenii. Beautrelet insinua că i se vorbise de castelul Aiguille, de pe malul râului Creuse.

— Desigur, însă castelul Aiguille, care aparţine de cinci ani unuia din clienţii mei, nu e de vânzare.

— Clientul dv. sade acolo?

— Şedea, sau mai bine zis: mama lui şedea. Dar cum aceasta găsea castelul cam trist, nu i-a mai plăcut şi anul trecut s-au mutat.

— Şi acum nu şade nimeni acolo?

— Ba da, un italian, căruia clientul meu i l-a închiriat pentru toată vara; e un baron Anfredi.

— A! Baronul Anfredi, un om încă tânăr, cu un aer destul de băţos...

— Mărturisesc că nu ştiu nimic... Clientul meu a tratat direct cu dânsul. Nu s-a făcut un contract în regulă... ci numai o simplă scrisoare.

— Nu-l cunoaşteţi deloc pe baron?

— Nu, nu iese niciodată din castel... Cu automobilul câteodată, şi noaptea după cât se pare. Târguielile sunt făcute de o bătrână bucătăreasă care nu vorbeşte cu nimeni. Oameni foarte ciudaţi...

— Credeţi că clientul dv. ar consimţi să-şi vândă castelul?

— Nu cred.

— Puteţi să-mi spuneţi numele lui?

— Louis Valmeras, rue du Mont-Thabor. Beautrelet luă trenul de Paris la staţia cea mai apropiată. Peste două zile, după trei vizite infructuoase, îl găsi în sfârşit pe Louis Valmeras. Era un om de vreo treizeci de ani, cu faţa deschisă şi simpatică. Beautrelet, socotind că e de prisos s-o ia pe ocolite, îşi declină calitatea şi povesti eforturile sale şi scopul demersurilor.

— Am toate motivele să cred, încheie el că tatăl meu e închis în castelul Aiguille, desigur împreună cu alte victime. Şi am venit să vă întreb ce ştiţi despre locatarul dv., baronul Anfredi.

— Nu mare lucru. L-am întâlnit pe baronul Anfredi iarna trecută la Monte Carlo. Aflând din întâmplare că sunt proprietarul unui castel şi cum dorea să-şi petreacă vara în Franţa, îmi propuse să-l ia cu chirie.

— E un om încă tânăr...

— Da, cu ochi foarte energici şi cu părul blond.

— Poartă barbă?

— Da, o barbă despicată în două, care cade pe un guler închis la spate, ca gulerele preoţilor englezi.

— El e, murmură Beautrelet; el e, aşa cum l-am văzut; acesta este semnalmentul exact.

— Cum?... Credeţi?...

— Nu cred; sunt sigur că locatarul dv. nu e altul decât Arsène Lupin.

Afacerea aceasta îl amuză pe Louis Valmeras. El cunoştea toate aventurile lui Lupin şi peripeţiile luptei sale cu Beautrelet. Îşi frecă mâinile:

— Bravo! Castelul Aiguille va deveni celebru. Numai...

— Numai?

— V-aş ruga să procedaţi cu cea mai mare prudenţă. Ce v-aţi face dacă locatarul meu n-ar fi Lupin?

Beautrelet îşi expuse planul. Se va duce singur în timpul nopţii, va escalada zidul, se va ascunde în parc...

Louis Valmeras îl opri imediat:

— Nu vei putea escalada cu atâta uşurinţă ziduri de înălţimea acelora ale castelului Aiguille. Dacă vei reuşi, vei fi primit de doi dulăi enormi care aparţin mamei mele şi pe care i-am lăsat la castel.

— Vai de mine! Un cocoloş de carne...

— Foarte mulţumesc! Dar să admitem chiar că nu ţi-ar face nimic. După aceea? Cum vei intra în castel? Uşile sunt masive, ferestrele au zăbrele. Şi după aceea, odată intrat, cine te va conduce? Sunt optzeci de camere.

— Da, dar camera aceea cu două ferestre de la etajul al doilea?...

— O cunosc, noi îi zicem camera glicinelor. Dar cum o vei găsi d-ta? Sunt trei scări şi un labirint de culoare. Oricâte indicaţii ţi-aş da, te-ai rătăci.

— Veniţi dv. cu mine! zise Beautrelet râzând.

— Imposibil. Am făgăduit mamei mele să mă duc la dânsa în sudul Franţei.

Beautrelet se întoarse la hotelul unde trăsese. şi-şi începu pregătirile. Dar spre seară, tocmai când era gata să plece, primi vizita lui Valmeras:

— Mai vrei să mă iei cu d-ta?

— Evident!

— Ei bine! Te însoţesc. Da, expediţia aceasta mă ispiteşte. Am impresia că n-o să ne plictisim şi-mi face o deosebită plăcere să mă vâr în chestii de astea... Uite aici un început de colaborare.

Şi arătă o cheie mare, mâncată aproape toată de rugină şi de înfăţişare venerabilă.

— Şi cheia aceasta deschide...? întrebă Beautrelet.

— O uşă tainică, ascunsă între două proptele de zid, părăsită de secole, şi pe care n-am crezut cu cale s-o indic locatarului meu. Ea dă pe câmp, exact la marginea pădurii...

Beautrelet îl întrerupse brusc:

— Cei din castel cunosc portiţa aceasta. Probabil că pe acolo a intrat în parc individul pe care I-am urmărit. Să mergem, partida e frumoasă şi o s-o câştigăm. Insă trebuie să fim cu ochii în patru şi să jucăm strâns!

După două zile, trasă de un cal leşinat de foame, sosea la Crozant o căruţă de ţigani pe care conducătorul obţinu autorizaţia s-o adăpostească la capătul satului, sub un vechi şopron. Afară de conducător, care nu era altul decât Valmeras, mai erau în căruţă trei tineri care împleteau scaune din nuiele de răchită: Beautrelet şi doi din camarazii săi.

Stătură acolo trei zile, aşteptând o noapte propice şi dând raite izolate împrejurul parcului. O dată, Beautrelet zări portiţa tainică. Pusă între două proptele de zid, ea se confunda aproape – îndărătul perdelei de bălării care o masca – cu desenul format de pietrele zidului.

În sfârşit, în a patra seară, cerul se acoperi cu nori groşi şi negri şi Valmeras hotărî să pornească în recunoaştere, cu riscul de a se întoarce dacă împrejurările nu erau favorabile.

Toţi patru străbătură păduricea. Apoi Beautrelet se strecură printre buruieni şi ridicându-se pe jumătate, încet, băgă cheia în broască. Binişor, o întoarse. Uşa se deschise, fără scârţâit, fără efort. Beautrelet se afla în parc.

— Aici eşti, Beautrelet? întrebă Valmeras. Aşteaptă-mă. Iar voi, amici, păziţi poarta, ca să nu ni se taie retragerea.

Îl luă de mână pe Beautrelet şi pătrunseră în umbra deasă a tufişurilor. În acest moment, o rază de lună se ivi şi ei văzură castelul cu clopotniţele sale subţiri, aşezate de jur împrejurul vârfului mai ascuţit care avea formă de ac şi din pricina aceasta dăduse numele de Aiguille (Acul). Nici o lumină la ferestre. Nici un zgomot. Valmeras îşi încleştă mâna pe braţul tovarăşului său:

— Taci!

— Cum?

— Câinii... colo... uită-te...

Se auzi un mârâit. Valmeras fluieră foarte încet. Două siluete albe tăbărâră asupra lor şi în patru salturi fură la picioarele stăpânului.

— Binişor, copii cuş!... Nu mişcaţi...

Şi Valmeras îi zise lui Beautrelet:

— Acum sunt liniştit.

— Eşti sigur de drum?

— Da. Ne apropiem de terasă. La parter e un oblon care nu se închide bine şi care se poate deschide de afară.

Şi într-adevăr, când ajunseră acolo, după o mică smucitură, oblonul cedă. Cu un vârf de diamant, Valmeras tăie o fereastră. Apoi învârti minerul. Unul după altul, escaladară balconul. Acum se aflau în castel.

— Vii, Beautrelet?

— Da, da.

— Văd că nu vii... Ce ai?

— Mi-e frică.

— Ţi-e frică?

— Da, mărturisi Beautrelet cu naivitate... Nu mă mai ţin nervii... Uneori îi pot stăpâni... dar astăzi tăcerea... emoţia... Şi apoi de când ou lovitura de cuţit a grefierului... Dar o să treacă... uite, a şi trecut...

Reuşi într-adevăr să se ridice şi Valmeras îl scoase din cameră. O luară dibuind pe un culoar, atât de încet, încât unul nu simţea prezenţa celuilalt.

O lumină slabă părea totuşi să lumineze vestibulul spre care se îndreptau. Valmeras se uită. Era o lămpiţă aşezată la capătul de jos al scării, pe un piedestal care se zărea printre crengile plăpânde ale unui palmier.

— Stai! susură Valmeras.

Lângă lămpiţă se afla un om de santinelă, în picioare, cu o puşcă.

Să-i fi văzut el? Tot ce se poate. În tot cazul, ceva păru că-l neliniştească, căci luă arma la umăr.

Beautrelet căzuse în genunchi lângă un ghiveci de arbust şi nu mai mişca, iar inima îi bătea în piept, gata să se spargă.

Tăcerea şi nemişcarea lucrurilor sfârşiră prin a-l nelinişti pe omul de santinelă. El lăsă arma jos. Capul său rămase însă îndreptat spre ghiveciul de arbust.

Trecură câteva minute îngrozitoare; zece, cincisprezece. O rază de lună se strecurase printr-o fereastră a scării. Şi deodată Beautrelet băgă de seamă că raza se deplasa încetul cu încetul şi că, înainte de alte cincisprezece, înainte de alte zece minute, va fi pe el, luminându-l întreg.

Picături de sudoare îi alunecară de pe faţă pe mâinile tremurânde. Spaima sa era atât de maţe, că fu cât pe-aici să se ridice şi să fugă. Amintindu-şi însă că Valmeras era acolo, îl căută cu ochii şi rămase uimit văzîndu-l sau mai bine-zis ghicin-du-l târându-se prin întuneric. În momentul acesta, era aproape de capătul de jos al scării, la câţiva paşi de santinelă.

Ce-avea de gând să facă? Voia să treacă, cu toate acestea? Să meargă singur ca să-l scape pe prizonier? Dar va putea oare să treacă? Beautrelet nu-l mai vedea şi avea impresia că ceva urma să se întâmple, ceva ce însăşi tăcerea, mai grea, mai teribilă, părea că presimte.

Şi deodată, o umbră tăbărî asupra omului, lampa se stinse, zgomotul unei lupte... Beautrelet dădu fuga. Cele două corpuri se rostogoliseră pe

lespezi. El voi să se aplece, dar auzi un geamăt răguşit, un suspin, şi în clipa următoare unul din adversari se ridică.

— Repede... să mergem!

Era Valmeras. Suiră două etaje şi ajunseră la capătul unui coridor pe care-l astupa un covor.

— La dreapta, sufla Valmeras... A patra uşă pe stânga.

După câtva timp, găsiră uşa acestei camere. După cum se aşteptaseră, captivul era încuiat cu cheia. Le trebui o jumătate de oră de eforturi înăbuşite şi de încercări surde ca să forţeze broasca. În sfârşit, intrară.

Pe dibuite, Beautrelet găsi patul. Tatăl său dormea, îl deşteptă binişor:

— Eu sunt... eu sunt... Isidore... cu un prieten... Nu te teme... scoală-te... nici o vorbă...

Tatăl său se îmbrăcă, dar în momentul când era să iasă, el zise cu glasul coborât:

— Nu sunt singur în castel...

— A! Cine mai e? Ganirnard, Holmes?

— Nu... cel puţin eu nu i-am văzut.

— Atunci cine?

— O fată.

— D-ra de Saint-Veran, fără îndoială.

— Nu ştiu... am zărit-o de departe, de mai multe ori, prin parc... şi apoi, când mă aplec din fereastra mea, o văd pe a ei. Mi-a făcut semne.

— Ştii unde e camera ei?

— Da, pe culoarul acesta, pe dreapta.

— Camera albastră, murmură Vaimeras. Uşa are două canaturi; o să ne vină mai uşor s-o deschidem.

Şi într-adevăr, unul din canaturi cedă. foarte repede. Bătrânul Beautrelet se însărcină s-o vestească pe tânăra fată.

După zece minute ieşi din cameră, împreună cu dânsa, şi spuse fiului său:

— Ai avut dreptate... e d-ra de Saint-Veran. Coborâră toţi patru. La capătul de jos al scării,

Valmeras se opri şi se aplecă asupra omului, apoi îi atrase pe ceilalţi spre camera de pe terasă şi zise:

— Nu e mort; va trăi.

— A! făcu Beautrelet uşurat.

— Din fericire, lama cuţitului meu s-a încovoiat... şi lovitura nu e mortală.

Această primă victorie nu-i putea ajunge lui Beautrelet. După ce instală pe tatăl său şi pe tânăra fată, îi întrebă asupra oamenilor care locuiau în castel şi în special asupra obiceiurilor lui Arsène Lupin. Află astfel că Lupin nu venea decât la trei, patru zile, sosind cu automobilul şi plecând apoi dis-de-dimineaţă. Ori de câte ori venea, vizita pe cei doi prizonieri şi amândoi erau de acord în a lăuda menajamentele şi afabilitatea lui extraordinară, în momentul acesta, probabil că nu se află la castel.

— Sunt însă complicii săi, zise Beautrelet. Este şi aceasta o pradă care nu trebuie dispreţuită. Şi ca să nu ne pierdem vremea...

Sări pe o bicicletă, pedală până la Eguzon, trezi pe jandarmi, puse toată lumea în mişcare, ceru să se sune încălecarea şi se întoarse la Crozant la orele 3, urmat de caporal şi de şase jandarmi.

Prea târziu. Poarta era larg deschisă. Un ţăran le spuse cum, cu o oră înainte, văzuse ieşind din castel un automobil.

Şi într-adevăr, percheziţia nu dădu nici un rezultat. După toate probabilităţile, banda se instalase în bivuac. Se găsiră câteva zdrenţe, câteva rufe, obiecte de menaj şi atât.

Ceea ce miră mai mult pe Beautreiet şi Valmeras era dispariţia rănitului. Nu putură găsi nici cea mai mică urmă de luptă, nici cea mai mică picătură de sânge pe lespezile scării.

Într-un cuvânt, nici o probă materială n-ar fi putut dovedi trecerea lui Lupin prin castelul Aiguille, şi oricine ar fi avut dreptul să tăgăduiască

afirmaţiile lui Beautrelet şi ale tatălui său, ale lui Valmeras şi ale d-rei de Saint-Veran, dacă în cele din urmă nu s-ar fi descoperit, într-o cameră învecinată cu aceea a tinerei fete, o jumătate de duzină de buchete superbe, de care se aflau prinse câte o carte de vizită a lui Arsène Lupin. Buchete respinse de dânsa, vestejite, uitate... Unul din ele avea. afară de cartea de vizită, o scrisoare pe care Raymonde n-o văzuse. După amiaza, când ea fusese deschisă de către judecătorul de instrucţie, se găsiră zece pagini de rugăminţi, de implorări, de promisiuni, de ameninţări, de deznădejde, întreaga nebunie a unei iubiri care n-a cunoscut decât dispreţul şi repulsia.

Şi scrisoarea se termină astfel: "Voi veni marţi seara, Raymonde. până atunci, meditează. Eu unul nu vreau să mai aştept şi sunt hotărât la orice".

Marţi seara era seara zilei când Beautrelet o liberase pe d-ra de Saint-Veran.

Toată lumea îşi aminteşte formidabila explozie de uimire şi entuziasm, care se produsese în lumea întreagă la ştirea acestui neprevăzut deznodământ: d-ra de Saint-Veran liberă! Fata dorită de Lupin, pentru care pusese la cale cele mai machiavelice combinaţii, smulsă din ghiarele sale! Liber de asemenea şi tatăl lui Beautrelet, omul pe care Lupin, în dorinţa exagerată a unui armistiţiu, de care avea nevoie pentru satisfacerea pasiunii sale, omul pe care Lupin şi-l alesese ca zălog! Liberi amândoi!

Şi secretul castelului Aiguille, pe care toată lumea îl crezuse de nepătruns, era cunoscut şi publicat în cele patru colţuri ale Universului.

Cu drept cuvânt, lumea se amuza. Aventurierului învins i se dedicară şansonete.

"Amorul lui Lupin!", "Lacrimile lui Lupin!", "Apaşul amorezat!", ".Plânsul tunarului!". Titlurile acestea se strigau pe bulevarde: cântecele acestea se fredonau prin ateliere.

Încolţită de întrebări, urmărită de reporteri, Raymonde răspunse în cea mai mare rezervă. Dar ce importanţă avea? Existase scrisoarea, existau buchetele de flori şi întreaga penibilă aventură! Lupin, batjocorit, ridiculizat, se prăbuşi de pe piedestalul său.

Şi Beautrelet deveni idolul mulţimii. El văzuse, el proorocise, el lămurise tot. Depoziţia făcută de d-ra de Saint-Veran înaintea judecătorului de instrucţie, cu privire În răpirea ei, confirmă ipoteza imaginată de tânărul Beautrelet. În toate punctele, realitatea părea că se supune celor decretate de el în prealabil. Lupin îşi găsise naşul.

Beautrelet ceru tatălui său înainte de a se întoarce în munţii săi din Savoia, să se odihnească câteva luni la soare, şi-l conduse el însuşi, împreună cu d-ra de Saint-Verain, în apropiere de Nisa, unde contele de Gesvres şi fiica sa Suzanne se instalaseră pentru sezonul de iarnă. A doua zi, Valmeras aduse pe mama sa la noii săi prieteni, şi ei compuseră astfel o mică colonie, grupată în jurul vilei contelui de Gesvres. colonie pe care o păzeau zi şi noapte şase oameni angajaţi de conte.

La începutul lui octombrie, Beautrelet, elev de reorică, se duse la Paris să reînceapă cursurile sale şi să-şi pregătească examenele. Şi viaţa reîncepu, calină de astă dată şi iară incidente. Ce putea de altfel să se întâmple? Războiul nu se isprăvise oare?

Probabil că Lupin avea, la rândul lui, senzaţia precisă că nu-i mai rămâne decât să se resemneze, căci într-o bună zi celelalte două victime ale sale, Ganimard şi Sherlock Holmes, reapărură. Întoarcerea lor în lumea aceasta fusese -însă cu totul lipsită de strălucire. Un măturător de stradă îi găsi, în faţa prefecturii poliţiei, adormiţi şi legaţi cobză.

După o săptămână de completă zăpăceală, cei doi reuşiră să-redevină stăpâni pe gândurile lor

şi povestiră – sau, mai bine zis, Ganimard povesti, căci Holmes se închise într-o tăcere ermetica – că făcuseră pe bordul yacht-ului "l'Hirondelle" o călătorie în jurul Africii, călătorie superbă, instructivă, în decursul căreia se putuseră considera ca şi liberi, afară de câteva ore pe care trebuiseră să le petreacă în fundul vasului, când echipajul debarca în porturi exotice.

Cât despre aterizarea lor în faţa prefecturii poliţiei, nu-şi mai aminteau de nimic, adormiţi probabil de mai multe zile.

Această punere în libertate era mărturisirea completă a înfrângerii. Şi nemailuptând, Lupin o proclama fără restricţie.

Un eveniment, de altfel, o făcu şi mai strălucită: logodna lui Louis Valmeras cu d-ra de Saint-Veran. În intimitatea pe care o creau între ei condiţiile actuale ale vieţii lor, cei doi tineri se îndrăgostiră unul de altul. Valmeras se amoreză de farmecul melancolic al Raymondei, iar ea. rănită de viaţă, dornică de protecţie, fu învinsă de forţa şi energia aceluia care contribuise atât de eroic la salvarea ei.

Se aşteptă ziua cununiei cu oarecare teamă Lupin nu va încerca oare să reia ofensiva? Va accepta el de bunăvoie pierderea iremediabilă a femeii pe care o iubea? Ceremonia avu loc în ziua şi la ora fixată şi Raymonde de Saint-Veran deveni d-na de Valmeras.

Era ca şi cum destinul însuşi ar fi luat partea lui Beautrelet şi ar fi contrasemnat buletinul victoriei sale. Mulţimea simţi atât de bine, că în acest moment porni din mijlocul admiratorilor săi ideea unui mare banchet, care să i se ofere şi care să sărbătorească triumful său şi înfrângerea lui Lupin. Idee admirabilă care stârni entuziasm. În decurs de cincisprezece zile, se adunară trei sute de adeziuni. Se lansară invitaţii tuturor liceelor din Paris, invitându-se câte doi elevi din fiecare clasă

de retorică. Presa intonă imnuri. Şi banchetul fusese ceea ce trebuise să fie: o apoteoză.

Dar o apoteoză fermecătoare şi simplă pentru că Beautrelet era eroul ei. Prezenţa sa fusese de ajuns ca să pună lucrurile la punct. El apăru modest ca de obicei, oarecum surprins de uralele excesive, oarecum jenat de elogiile exagerate în care se celebra superioritatea sa asupra celor mai iluştrii poliţişti... oarecum jenat, dar şi foarte emoţionat. El spuse aceasta în câteva cuvinte care plăcură tuturor şi cu tulburarea unui copil care se roşeşte când se uită cineva ia el, îşi exprimă bucuria, îşi exprima mândria. Şi într-adevăr, oricât de rezonabil. oricât de stăpân pe el însuşi era, Beautrelet cunoscuse în împrejurarea aceasta clipe neuitate de beţie. Surâdea prietenilor şi camarazilor de la Janson, surâdea d-lui Valmeras, venit anume pentru ca să-l aplaude, surâdea d-lui de Gesvres, surâdea tatălui său.

Or, tocmai în momentul când îşi sfârşea discursul şi stătea încă cu paharul în mână. un zgomot de voci se auzi la capătul sălii si fusese văzut cineva care gesticula cu un ziar în mână. Se restabili liniştea, tulburătorul se aşeză la loc, dar un freamăt de curiozitate se întinse cu iuţeala fulgerului de jur împrejurul mesei, ziarul trecea din mână în mână si. ori de câte ori unul din invitaţi "si arunca ochii ne pagina gazetei, se auzea exclamaţii:

— Citiţi! Citiţi! Strigau cei din partea cealaltă. Cei de la masa de onoare se ridicară. Tatăl lui

Beautrelet se dusese să ia ziarul şi-l întinse fiului său.

— Citiţi! Citiţi! se strigă şi mai tare. Si alţii le acopereau glasurile:

— Tăceţi! Ascultaţi! începe să citească! Beautrelet. În picioare. cu fata la public, căuta cu ochii. În ziarul de seară ne care tatăl său i-l dăduse, articolul care produsese o asemenea zarvă şi

deodată, zărind titlul subliniat cu creion albastru, ridică mâna spre a cere linişte şi citi cu un glas pe care emoţia îl schimba din ce în ce mai mult revelaţiile uimitoare de mai jos, care reduceau la zero toate străduinţele sale. răsturnând toate ideile sale asupra problemei Aiguille Creuse si dovedind inutilitatea luptei sale contra lui Arsène Lupin:

"Scrisoare deschisă din partea d-lui Massiban de la Academia de Inscripţii şi Belle Arte.

D-le director.

La 17 martie 1769. a apărut o cărticică cu următorul titlu:

MISTERUL "ACULUI SCOBIT"
(AIGUILLE CREUSE)

Întregul adevăr denunţat pentru prima oară. O sută de exemplare tipărite de mire însumi şi pentru lămurirea Curţii.

"În ziua aceea, la orele 6 dimineaţa, autorul, un tânăr bine îmbrăcat, al cărui nume nu se cunoaşte, se dusese să depună cartea aceasta la principalii membrii ai Curţi;. La orele 10, după ce făcuse patru din aceste demersuri, fusese arestat de un căpitan de gardă., care-l dusese în cabinetul regelui şi plecă apoi imediat să caute cele patru exemplare distribuite. Când cele o sută de exemplare fuseseră readunate, numărate, răsfoite cu grijă şi verificate, regele le aruncă el însuşi în foc, afară de unul, pe care-l păstră pentru sine.

Apoi însărcina pe căpitanul din gardă să-l conducă pe autorul cărţii la d. de Saint-Mars, care Saint-Mars închiseră pe prizonierul său mai întâi la Pignerol, iar apoi în fortăreaţa de pe insula Sainte-Marguerite. Omul acesta nu era altul, evident, decât faimosul om cu Masca de fier.

Niciodată adevărul n-ar fi fost cunoscut, sau cel puţin o parte a adevărului dacă acel căpitan din

gardă care asistase la întrevedere, profitând de un moment când regele era întors cu spatele, n-ar fi avut ispita să scoată din cămin, mai înainte ca focul să-l fi atins, un al doilea exemplar.

După şase luni, căpitanul fusese găsit mort pe şoseaua care duce de la Gaillon la Mantes. Asasinii săi îl dezbrăcaseră, de toate vestmintele, uitând totuşi în buzunarul său din dreapta o bijuterie care fusese descoperită mai târziu, un diamant de o frumuseţe rară şi de o valoare considerabilă.

Printre hârtiile sale se găsi o notiţă în manuscris, în notiţa acesta nu vorbea de cartea smulsă din flăcări, dar dădea un rezumat al primelor capitole.

Era vorba de un secret cunoscut de regii Angliei, pierdut de ei în momentul când coroana bietului nebun Henri al VI-lea trecu asupra ducelui de York, destăinuit apoi regelui Franţei, Carol al VII-lea, de către Ioana d'Arc şi devenit acum secret de stat, era transmis din suveran în suveran printr-o scrisoare pusă mereu într-alt plic, care se găsea pe patul de moarte al defunctului cu menţiunea: Pentru Regele Franţei.

Secretul acesta era privitor la existenţa şi locul unde se află un tezaur formidabil, posedat de regi şi care creştea din secol în secol.

O sută paisprezece ani mai târziu, Ludovic al XVI-lea, prizonier la Temple, luă la o parte pe unul din ofiţerii însărcinaţi cu supravegherea familiei regale şi-i zise:

— Domnule... n-ai avut d-ta sub bunicul meu. marele Rege. un strămoş care a servit cu gradul de căpitan?

— Ba da, Sire.

— Ei bine, ai fi d-ta în stare...

Regele şovăi. Ofiţerul termină fraza:

— Să nu vă trădez? O! Sire...

— Atunci, ascultă-mă.

Regele scoase din buzunar o cărticică, din care smulse una din ultimele pagini. Apoi răzgândindu-se. zise:

— Nu, e mai bine să copiez...

Luă o foaie mare de hârtie, pe care o tăie astfel ca să nu rămână decât cu o bucăţică dreptunghiulară, şi pe ea copie cinci rânduri din carte. Apoi arse fila smulsă din volum, împături în patru foaia scrisă de mâna sa, o pecetlui cu ceară roşie şi mi-o dădu mie.

— Domnule, după moartea mea, vei înmâna aceasta Reginei. Îi vei spune: "Din partea Regelui, Doamnă... pentru Majestatea Voastră şi fiul Vostru..." Şi dacă nu va înţelege...

— Dacă nu va înţelege...

— Vei adăuga: "E vorba de secretul Acului", şi atunci Regina va înţelege.

După ce spuse acestea, Regele aruncă cartea în flăcările care pâlpâiau în cămin.

La 21 ianuarie se sui pe eşafod.

Două luni îi trebuiră ofiţerului, din cauza mutării Reginei la Conciergerie, până ce putu să îndeplinească misiunea cu care fusese însărcinat. În cele din urmă, graţie unor intrigi de un mare vicleşug, reuşi într-o zi să se afle în faţa Măriei Antoinette.

El îi spuse astfel ca numai ea să poată auzi:

— Din partea defunctului Rege, Doamnă, pentru Majestatea Voastră şi fiul Vostru.

Şi îi întinse scrisoarea pecetluită.

Ea se asigură că paznicii n-o pot vedea, rupse peceţile, păru uimită la vederea acestor rânduri indescifrabile, apoi deodată păru a înţelege.

Surise cu amărăciune şi ofiţerul percepu cuvintele:

— De ce aşa târziu?

Ea şovăi. Unde să ascundă acest document primejdios? În cele din urmă, deschise cartea de rugăciuni şi într-un fel de buzunărel secret, care se

afla între pielea legăturii şi pergamentul învelitoarei, strecură foaia de hârtie.

— De ce aşa târziu?... zisese ea...

Foarte probabil, în adevăr, că documentul acesta, dacă ar fi putut s-o salveze, sosise prea târziu, căci în luna octombrie, regina Marie-Antoinette se urca la rândul ei pe eşafod.

Or, ofiţerul acesta, răscolind printre hârtiile familiei sale, găsi manuscrisul străbunicului său. Din acest moment, nu mai avusese decât o singură idee, aceea de a-şi consacra toate momentele libere pentru lămurirea acestei stranii probleme. Citi pe toţi autorii latini, parcurse toate cronicile Franţei şi pe acelea ale ţărilor vecine, se introduse în mânăstiri, descifra registre, hrisoave, tratate, şi putuse astfel găsi câteva citate risipite în decursul veacurilor.

În cartea a treia din comentariile lui Cezar asupra războiului cu Galii se povesteşte că, după înfrângerea lui Viridovix de către G. Titulius Sabinus, căpetenia caleţilor fusese adusă înaintea lui Cezar şi, spre a scăpa, destăinuise secretul Acului...

Tratatul din Saint-Clair-sur-Epte, între Carol cel Simplu şi Roii, căpetenia barbarilor de la nord, cuprinde numele lui Roii urmat de toate titlurile sale, printre care citim: stăpân al secretului Acului.

Hronicul saxon (ediţia Gibson, pagina 134), vorbind de Guillaume cel Viguros (Guillaume Cuceritorul), relatează că stindardul său se termina în vârf ascuţit şi cu o despicătură în formă de ac.

Într-o frază cu mai multe înţelesuri din interogatoriul ei, Ioana d'Arc mărturiseşte că mai are de spus Regelui Franţei un lucru secret, la care judecătorii răspund: "Da, ştim despre ce este vorba şi de aceea, Ioano, vei pieri".

În numele Acului, jura câteodată bunul rege Henric al IV-lea.

Mai înainte, Francisc I, adresându-se notabililor din Havre în 1520, a pronunţat următoarea frază, pe care ne-o transmite jurnalul unui cetăţean din Honfleur: "Regii Franţei au secrete care rânduiesc adeseori mersul lucrurilor şi soarta oraşelor".

Toate aceste citate, d-le director, toate relatările privitoare la Masca de fier, la căpitanul din gardă şi la strănepotul său, le-am regăsit astăzi, într-o broşură scrisă chiar de către acest strănepot şi publicată în iunie 1315, în ajunul sau o zi după bătălia de la Waterloo, prin urmare, într-o epocă de frământări, când revelaţiile cuprinse într-însa trebuiau să treacă nebăgate în seamă.

Ce valoare are broşura aceasta? Nici una, îmi veţi spune, şi nu trebuie să-i acordăm nici o crezare. Aceasta era şi prima mea impresie; dar care nu-mi fusese mirarea când, deschizând "Comentariile" lui Cezar la capitolul indicat, am descoperit fraza relevată de broşură! Aceeaşi constatare în privinţa tratatului de la Saint-Clair-sur-Epte a Hronicului saxon, pe care ani putut-o verifica până acum.

În sfârşit, este un fapt şi mai precis pe care-l relatează autorul broşurii din 1815. În timpul campaniei din Franţa, fiind ofiţer al lui Napoleon, el sună într-o seară, după ce-i murise calul pe drum, la poarta unui castel, unde fusese primit de un bătrân cavaler de Saint-Louis. El află încetul cu încetul, stând de vorbă cu bătrânul, că acest castel, situat pe malul râului Creuse, se numea Aiguille (Acul), că fusese construit şi botezat de Ludovic al XIV-lea şi că, din ordinul marelui rege, fusese împodobit cu clopotniţe şi cu săgeata care avea acea formă de ac. Data construirii castelului era, trebuia să fie anul 1680.

1860! Un an după publicarea cărţii şi întemniţarea Măştii de fier. Totul se explica: Ludovic al XIV-lea, prevăzând că secretul se putea răspândi, construise şi botezase acest castel, spre a

oferi curioşilor o explicaţie firească a anticului mister. Aiguille Creuse? Un castel cu clopotniţe ascuţite, în formă de ace, situat pe malul râului Creuse şi aparţinând regelui. Toată lumea putea crede că descifrase cheia enigmei şi în felul acesta cercetările încetară.

Calculul era just, căci după mai bine de două secole, d. Beautrelet a căzut şi el în aceeaşi cursă. Or, la aceasta, d-le director, am vrut să ajung, scriindu-vă scrisoarea de faţă. Dacă Lupin, sub numele de Anfredi, a închiriat de la d. Valmeras castelul Aiguille, pe malul râului Creuse, dacă a adăpostit înăuntru pe doi prizonieri ai săi, e pentru că era sigur de succesul inevitabilelor cercetări ale d-lui Beautrelet şi pentru că, în scopul de a fi lăsat în pace, astfel cum ceruse, întinsese d-lui Beautrelet ceea ce am putea numi capcana istorică a lui Ludovic al XIV-lea.

În felul acesta ajungem la concluzia indiscutabilă că Lupin, fără ajutorul nimănui şi fără a cunoaşte alte fapte decât acelea pe care le cunoaştem şi noi, a reuşit – prin miracolul unui geniu cu adevărat extraordinar – să descifreze indescifrabilul document şi că acelaşi Lupin, ultim moştenitor al regilor Franţei, cunoaşte misterul regal de la "Aiguille Creuse".

Aici se termina articolul. Dar de câteva minute, de la pasajul privitor la castelul Aiguille, nu Beautrelet mai continuase lectura. Înţelegându-şi înfrângerea, zdrobit de povara umilinţei suferite, el lăsase ziarul din mână şi se prăbuşise pe scaun, cu faţa îngropată în mâini.

Gâfâind şi zguduită de emoţie din pricina acestei poveşti de necrezut, mulţimea se apropiase încetul cu încetul şi acum se înghesuia în jurul lui.

Toţi aşteptau cu o teamă crescândă cuvintele cu care va răspunde el, obiecţiile pe care le va ridica.

Dar Beautrelet nu se mişcă.

Binişor, Varmeras îi desprinse mâinile de pe faţă şi-i ridică capul.

Isidore Beautrelet plângea.

CAPITOLUL VII
TRATATUL "ACULUI"

E ora 4 dimineaţa. Isidore nu s-a întors la liceu. Nu se va mai întoarce acolo înainte de terminarea războiului pe viaţă şi pe moarte pe care l-a declarat lui Lupin. Lucrul acesta şi l-a jurat în sinea sa, în vreme ce amicii săi îl duceau cu trăsura, prăpădit şi descompus.

Jurământ smintit! Război absurd! Ce poate face el, copil izolat şi fără arme, împotriva acestui fenomen de energie şi de vigoare? Pe unde să-l atace? Lupin e inatacabil. Unde să-l rănească? Lupin e invulnerabil. Unde să-l găsească? Lupin e inaccesibil.

Orele 4 dimineaţa... Isidore locuieşte la unul din camarazii săi de la liceul Janson. În picioare în faţa căminului din camera sa, cu coatele rezemate de marmură, cu pumnii sub bărbie, el contemplă imaginea pe care i-o răsfrânge oglinda.

Nu mai plânge, nu vrea să mai plângă, nici să se zvârcolească în pat, nici să mai fie disperat, astfel cum a fost în ultimele două ceasuri. Vrea să mediteze şi să înţeleagă.

Şi ochii săi nu părăsesc ochii săi din oglinda, ca şi cum ar spera să-şi îndoiască forţa gândirii prin contemplarea imaginii sale gânditoare, ca şi cum ar spera să găsească în fundul fiinţei de acolo soluţia indisolubilă pe care n-o găseşte într-însul. până la orele 6, rămâne în poziţia aceasta. Şi încetul cu încetul, dezbărată de toate amănuntele care o complică şi o întunecă, chestia i se oferă minţii în toată goliciunea ei, cu precizia unei ecuaţii.

Da, s-a înşelat. Da, interpretarea dată de el documentului e falsă. Cuvântul "Aiguille" nu se referă la castelul de pe malul râului Creuse. Şi de asemenea, cuvântul "Domnişoarele" nu se poate aplica Raymondei de Saint-Veran şi verişoarei ei, din moment ce textul documentului e vechi de secole.

Prin urmare trebuie s-o ia de la capăt. Dar cum?

O singură bază de documentare ar fi solidă: cartea publicată sub Ludovic al XIV-lea. Or, din cele o sută de exemplare tipărite de către acela care a fost desigur Masca de fier, numai două au scăpat din flăcări. Unul a fost furat de căpitanul din gardă şi pierdut. Celălalt a fost păstrat de Ludovic al XIV-lea, transmis lui Ludovic al XV-lea şi ars de Ludovic al XVI-lea. A rămas însă o copie a paginii esenţiale, aceea care conţine soluţia problemei, sau în tot cazul soluţia criptografică, aceea care a fost dusă Mariei-Antoinette şi strecurată de ea sub învelitoarea cărţii ei de rugăciuni.

Ce s-a întâmplat cu hârtia aceasta? O fi aceea pe care Beautrelet a ţinut-o în mâinile lui şi pe care Lupin i-a răpit-o cu ajutorul grefierului Bredoux? Sau hârtia aceea se găseşte încă în cartea de rugăciuni a Mariei-Antoinette?

Chestiunea se rezuma deci la următoarea întrebare: "Ce s-a întâmplat cu cartea de rugăciuni a reginei?"

După ce se odihni câtva timp, Beautrelet întrebă pe tatăl prietenului său, colecţionar valoros, chemat adeseori ca expert oficial şi care, de curând, fusese consultat de directorul unui muzeu pentru elaborarea catalogului său:

— Cartea de rugăciuni a Mariei-Antoinette? exclamă el. Dar bine. aceasta a fost dăruită de Regină cameristei ei, cu însărcinarea secretă de a o preda contelui de Fersen. Păstrată cu evlavie în familia contelui, ea se află de cinci ani într-o vitrină a muzeului Carnavalet.

— A muzeului Carnavalet?

— Chiar aşa, a muzeului Carnavalet!

— Şi muzeul acesta se deschide...

— Peste douăzeci de minute.

În momentul când se deschidea poarta muzeului Carnavalet, Isidore sărea din trăsură cu amicul său.

— Uite! D. Beautrelet.

Zece voci salutară sosirea sa. Spre marea lui uimire, Beautrelet recunoscu întregul grup de reporteri care urmăreau afacerea "Aiguille Creuse". Şi unul din ei exclamă:

— Ciudat, nu este aşa? Am avut cu toţi aceeaşi idee! Dar să fim cu băgare de seamă! S-ar putea ca Arsène Lupin să fie în mijlocul nostru.

Intrară împreună. Directorul anunţat imediat, se puse la dispoziţia lor, îi duse în faţa vitrinei şi le arătă un biet volum, fără cea mai mică podoabă şi care hotărât n-avea nimic regal într-însul. O brumă de emoţie îi cuprinse totuşi la vederea acestei cărţi pe care regina o atinsese în zilele atât de tragice şi pe care ochii ei roşiţi de lacrimi o contemplaseră... Şi nici unul nu îndrăzni s-o ia şi s-o răsfoiască, având impresia că ar comite un sacrilegiu...

— De ce şovăi, d-le Beautrelet? Este datoria d-tale!

Isidore luă cartea cu teamă. Descrierea corespundea exact cu aceea dată de autorul broşurii. Deasupra o învelitoare de pergament – pergament murdărit, înnegrit, uzat pe alocuri – , iar dedesubt legătura adevărată, din piele ţeapănă.

Cine poate descrie fiorul care-l cuprinse pe Beautrelet, când căută buzunărelul ascuns! Să fie o simplă legendă? Sau va găsi într-adevăr acolo documentul scris de Ludovic al XVI-lea şi lăsat de regină credinciosului ei amic?

Pe prima pagină, în partea de sus a cărţii, nici o ascunzătoare.

— Nimic, murmură el.

— Nimic, repetară ceilalţi în ecou.

Dar la ultima pagină, forţând puţin învelitoarea cărţii, Beautrelet văzu numaidecât că pergamentul se dezlipea de pe piele. Îşi introduse degetele... şi simţi ceva... da, simţi ceva... o hârtie...

— O! exclamă el triumfător. Iată!... Extraordinar!

— Repede! i sa strigă. Ce mai aşteptaţi! Beautrelet scoase o foaie împăturită în două.

— Citiţi, citiţi,.!!... Sunt câteva cuvinte scrise cu cerneală roşie... Adică nu! Să juri că e scris cu sânge... sânge pălit... Citiţi!...

Beautrelet citi:

"Păstrează aceasta, Fersen. Pentru fiul meu. 16 octombrie 1733. Marie-Antoinette".

Şi deodată, Beautrelet dădu un strigăt de consternare. Sub semnătura reginei, se aflau... se acum cu cerneală neagra, doua cuvinte subliniate eu o parafă... două cuvinte: "Arsène Lupin".

Fiecare la rândul lui luă hârtia, şi acelaşi strigăt ieşi din pieptul tuturor:

— Marie-Antoinette... Arsène Lupin.

O mare tăcere se lăsă asupra lor. Această dublă semnătură, aceste două nume alăturate, descoperite înăuntrul unei cărţi de rugăciuni, al acestei relicve care dormea de mai bine de un secol, chemarea deznădăjduită a bietei regine, data aceasta oribilă, 16 octombrie 1793, ziua când căzu capul reginei, toate acestea erau de un tragic sumbru şi deprimant.

— Arsène Lupin, bolborosi unul din cei de faţă, subliniind astfel grozăvia faptului că numele acesta diabolic se afla în josul unei pagini sfinte.

— Da, Arsène Lupin, repetă Beautrelet. Prietenul reginei n-a ştiut să înţeleagă chemarea deznădăjduită a muribundei. El a trăit cu amintirea pe care i-a trimis-o aceea pe care el o iubea, şi n-a ghicit tâlcul acestei amintiri. Lupin a descoperit totul... şi a luat.

— A luat ce?

— Documentul, ce naiba! Documentul scris de Ludovic al XVI-lea, şi pe acela I-am ţinut în mâna mea. Aceeaşi înfăţişare, aceeaşi configuraţie, aceleaşi peceţi roşii. Înţeleg acum de ce Lupin n-a voit să-mi lase un document, din care aş fi putut trage profit, numai examinând hârtia, peceţile, etc.

— Şi astfel?

— Şi astfel, dat fiind că documentul, al cărui text îl cunosc, e autentic, dat fiind că am văzut urma peceţilor roşii, dat fiind că Marie-Antoinette ea însăşi îmi confirmă, prin aceste cuvinte semnate de mâna ei, că toate cele relatate în broşura reprodusă de d. Massiban sunt autentice; dat fiind că există realmente o problemă istorică pe care o putem numi problema Aiguille Creuse... sunt sigur că voi reuşi.

— Dar cum? Autentic sau nu, documentul – dacă nu-l veţi descifra – nu serveşte la nimic, din moment ce Ludovic al XVI-lea a distrus cartea care-l explica.

— Da, dar celălalt exemplar, smuls din flăcări de către căpitanul de gardă al regelui Ludovic al XVI-lea, n-a fost distrus.

— De unde ştiţi?

— Dovediţi-mi contrariul.

Beautrelet tăcu, apoi rar, cu ochii închişi, ca şi cum ar fi căutat să-şi precizeze şi să-şi rezume gândul, el rosti:

— În posesia secretului, căpitanul de gardă începe să-l destăinuiască părticică cu părticică în jurnalul regăsit de strănepotul său. Apoi tăcere. Cheia enigmei el nu ne-o dă. De ce? Pentru că ispita de a se folosi de acest secret se infiltrează încetul cu încetul într-însul, până ce căpitanul piere din cauza aceasta. Dovada? Asasinarea lui. Dovada? Superbul giuvaer descoperit asupra lui şi pe care, fără doar şi poate, l-a luat dintr-un tezaur regal a cărui ascunzătoare – necunoscută de nimeni – constituie tocmai misterul de la "Aiguille Creuse". Lupin mi-a dat să înţeleg: Lupin n-a minţit.

— Iar concluzia pe care o trageţi...?

— Concluzia pe care o trag, este că trebuie făcută acestei chestiuni cât mai multă publicitate, ca să se afle că suntem în căutarea unei cărţi intitulată ,.Tratatul Acului". Se prea poate ca

cineva s-o descopere în fundul vreunei biblioteci din provincie.

Pe loc se redacta notiţa şi imediat, fără a mai aştepta rezultatul produs de dânsa, Beautrelet se puse pe lucru.

Un început de indiciu se prezenta: asasinatul avusese loc în împrejurimile localităţii Gaillon. Beautrelet se duse în aceeaşi zi acolo. Evident, nu nădăjduia să poată reconstitui o crimă săvârşită cu două sute de ani mai înainte. Cu toate acestea, o sumă de nelegiuiri lasă urme în amintirea oamenilor şi în tradiţia ţinuturilor.

Beautrelet scotoci, răsfoi registrele închisorii, registrele judiciare şi bisericeşti. Nici o notiţă nu făcea aluzie la asasinarea unui căpitan din gardă, în secolul al XVII-lea.

Dar el nu se descurajă şi-şi continuă cercetările la Paris, unde poate avusese loc instrucţia afacerii. Eforturile sale nu duseseră la nici un rezultat.

Dar o altă idee îl îndrumă într-o direcţie nouă. Nu era oare cu putinţă să afle numele acestui căpitan, al cărui nepot emigrase şi al cărui strănepot servise în armata Republicii, fiind detaşat la Temple în timpul arestării familiei regale?

Graţie răbdării sale, Beautrelet sfârşi prin a alcătui o listă, în care cel puţin două nume aveau o asemănare aproape completă: d. Larbeyrie sub Ludovic al XIV-lea şi cetăţeanul Larbrie, în timpul Teroarei.

Acesta era un punct de cea mai mare importanţă. El îl preciză într-un scurt anunţ, pe care-l comunică ziarelor, cerând să i se dea – dacă e posibil – informaţii asupra acestui Larbeyrie sau asupra urmaşilor săi.

Răspunsul îi fusese dat de d. Massiban, acelaşi Massiban, membru al Institutului, care scrisese despre broşură:

"Domnule,

Vă semnalez pasajul de mai jos din Voltaire, pe care I-am găsit în manuscrisul cărţii sale "Secolul lui Ludovic al XIV-]ea" (Capitolul XXV: Particularităţi şi anecdote din timpul domniei). Pasajul în chestiune a fost suprimat cu desăvârşire în diversele ediţii.

L-am auzit povestind pe răposatul domn de Caumartin, intendent al Finanţelor şi amic al ministrului Chamillard, că regele plecă într-o zi grăbit cu caleaşca sa la ştirea că d. de Larbeyrie fusese asasinat şi jefuit de superbele sale giuvaere. Regele părea foarte emoţionat şi repeta: "Totul e pierdut... totul e pierdut...". În anul următor, fiul acestui Larbeyrie şi fiica sa, care se măritase cu marchizul de Velines, fură exilaţi pe moşiile lor din Provence şi Bretagne. Nu încape îndoială că e ceva ciudat în atitudinea aceasta".

"Nu încape îndoială cu atât mai mult – adaug eu – , cu cât d. Chamilard, după Voltaire, a fost primul ministru care a deţinut ciudatul secret al Măştii de fier".

"Vedeţi, domnul meu, folosul ce se poate trage din acest pasaj şi legătura evidentă care se stabileşte între cele două aventuri. În ce mă priveşte, nu cutez să imaginez ipoteza precisă asupra atitudinii, asupra bănuielilor, asupra gîndurilor lui Ludovic al XlV-lea în aceste împrejurări, dar pe de altă parte – dat fiind că d. de Larbeyrie a lăsat un fiu care a fost probabil bunicul cetăţeanului-ofiţer Larbrie şi al unei fete – , nu e oare permis să presupunem că o parte din hîrtiile lăsate de Larbeyrie a trecut asupra fiicei sale şi că între aceste hîrtii se găsea şi faimosul exemplar pe care căpitanul din gardă l-a smuls din flăcări?

"Am consultat Anuarul castelelor. În împrejurimile oraşului Rennes se află un baron de Velines. Să fie care un descendent al marchizului? Pentru orice eventualitate, am scris ieri acestui baron, ru-gîndu-l să-mi comunice dacă nu cumva e

posesorul unei cărticele vechi, în al -cărui titlu să se afle cu-vîntul Aiguille. Aştept răspunsul său.

"Mi-ar face o deosebită plăcere să vorbesc cu dv. despre toate aceste lucruri. Dacă nu vă deranjează prea mult, treceţi pe la mine. Primiţi vă rog, domnule, etc, etc.

"P.S. – Bineînţeles, nu voi comunica ziarelor a-ceste mici descoperiri. Acum că vă apropiaţi de ţintă, discreţia e de rigoare".

Aceasta era şi părerea lui Beautrelet. Ba el merse chiar ceva mai departe. Deoarece doi reporteri îl sîcîiră în dimineaţa aceea, el le dădu informaţiile cele mai fanteziste asupra stării sale de spirti şi asupra proiectelor sale.

După amiază, dădu fuga la Massiban, care locuia la nr. 17, pe cheiul Voltaire. Spre marea lui surpriză, află că Massiban plecase pe neaşteptate, lă-sîndu-i un bileţel în cazul când se va prezenta.

Isidore desfăcu plicul şi citi:

"Am primit o telegramă care-mi dă oarecare speranţă. Plec deci şi voi rămâne peste noapte la Rennes. A-ţi putea lua şi dv. trenul de seară şi, fără a vă opri la Rennes, să mergeţi până la staţia Velines. Ne-am întîlni în cazul acesta la castel, care se află la patru kilometri de gară".

Programul acesta îi surise lui Beautrelet. El se întoarse la amicul său şi-şi petrecu ziua cu dînsul. Seara, luă expresul de Bretagne. La orele 6, coborî la Velines.

Parcurse pe jos, între crânguri dese, cei patru kilometri până la castel. Apoi, voios şi plin de încredere, sună la poarta castelului.

— Ce doreşte domnul? întrebă o servitoare care apăru în prag.

— Aş dori să vorbesc cu d. baron de Velines.

Şi-i întinse o carte de vizită.

— D. baron nu s-a sculat încă, dar dacă domnul doreşte să aştepte...

— N-a mai sosit un domn care a întrebat de dânsul... un domn cu barbă albă. puţin încovoiat? întrebă Beautrelet, care-l cunoştea pe Massiban din fotografiile publicate de ziare.

— Ba da; domnul acesta a sosit acum zece minute şi I-am introdus în vestibul.

Întrevederea dintre Massiban şi Beautrelet fu din cele mai cordiale. Ei îşi comunicară impresiile asupra documentului, asupra şanselor ce le aveau de a descoperi cartea şi Massiban repetă cele ce aflase cu privire la d. de Velines. Baronul era un om de şaizeci de ani care – văduv de mulţi ani – trăia cu fiica sa, Gabrielle de Villemon, care fusese crud lovită de pierderea soţului şi fiului ei mai mare. morţi în urma unui accident de automobil.

— D. Baron vă roagă să binevoiţi a pofti sus.

Servitorul îi conduse la etajul întîi, într-o încăpere vastă, cu pereţii goi şi mobilată simplu cu birouri şi mes2 acoperite cu hârtii.

Baronul îi primi cu multă amabilitate şi cu acea mare nevoie de a vorbi, pe care o au adeseori persoanele prea solitare. Le trebui mult până ce reuşiră să-i expună scopul vizitei lor.

— A! da, ştiu. mi-aţi scris în privinţa aceasta, d-le Massiban. E vorba de o carte care tratează despre un Ac, nu este aşa? Şi care ar f! în posesia mea, ca moştenire de la un strămoş al meu.

— Exact,

— Ei bine, fiica mea a găsit-o acum un ceas sau două.

— Şi unde e?

— Unde o? Păi a pus-o pe masa asta... vedeţi... colea...

Isidore sări în sus. La capătul mesei, pe un maldăr de hârtii, se afla o caricatură, învelită în marochin roşu. El îşi puse pumnul pe ea, cu

violenţă, ca şi cum ar fi voit ca nimeni în lumea asta să nu se atingă de ea... dar şi întrucâtva, ca şi cum el însuşi n-ar îndrăzni s-o ia.

— Ei bine!... exclamă Massiban emoţionat.

— E aici... iat-o!

— Dar titlul... eşti sigur?...

— Evident! Uite!

Şi Beautrelet arătă literele de aur, imprimate în marochin: "Misterul de la Aiguille Creuse".

— Eşti sigur? Crezi că suntem în sfârşit pe urmele secretului?... Vezi pagina întâi... Ce a tipărit pe pagina întâi?...

— Citiţi: "Întregul adevăr pronunţat pentru prima oară. — O sută de exemplare tipărite de mine însumi şi pentru lămurirea Curţii".

— Asta e! Asta e! murmură Massiban, cu vocea schimbată. Acesta este exemplarul smuls din flăcări! Este însăşi cartea condamnată de Ludovic XIV.

O răsfoiră. Prima jumătate relata explicaţiile date de căpitanul de Larbeyrie în jurnalul său.

— Să trecem, să trecem! zise Beautrelet care se grăbea să ajungă la soluţie.

— Un moment, obiectă Massiban pe care-l pasionau detaliile istorice...

— Avem tot timpul... după aceea... Să vedem mai întâi explicaţia.

Subit, Beautrelet se opri. Documentul! în mijlocul unei pagini din stânga ochii săi căzură pe cele cinci rânduri misterioase de puncte şi cifre. Cu o singură privire, constată că textul era identic cu acela pe care-l studiase el... Acelaşi aranjament al semnelor... aceleaşi intervale pentru izolarea cuvântului "Domnişoarelor" şi pentru determinarea separată a celor două cuvinte Aiguille şi Creuse.

O mică notă preceda rândurile misterioase: "Toate lămuririle necesare au fost reduse de către Regele Ludovic XII probabil în micul tablou pe care-l transcriu mai jos".

Urma tabloul. Apoi venea explicaţia însăşi a documentului.

Beautrelet citi cu vocea întretăiată:

"După cum se vede, tabloul acesta – chiar după ce cifrele au fost schimbate în vocale – nu aduc nici o lămurire. Se poate spune că – spre a descifra această enigmă – trebuie mai întâi ca ea să fie cunoscută. Este cel mult un fir conducător dat acelora care cunosc drumurile labiritului. Să luăm acest fir şi să porniră; vă voi conduce eu.

"Mai întâi, rândul al patrulea. Rândul al patrulea cuprinde măsuri şi indicaţiuni. Conformându-te indicaţiunilor şi stabilind măsurile, ajungi realmente Ia ţintă, Insă cu condiţia de a şti unde trebuie să te afli şi unde trebuie să te duci, într-un cuvânt: de a fi lămurit asupra sensului real al Acului. Acesta se poate afla din primele trei rânduri. Primul e astfel conceput de a mă răzbuna pentru rege, ceea ce de altminteri prevăzusem..."

Beautrelet se opri. Încremenit.

— Cum? Ce este? întrebă Massiban.

— N-are nici un înţeles.

— Într-adevăr, zise Massiban... "Primul e astfel conceput de a mă răzbuna pentru Rege..."' Ce înseamnă asta?

— Mii si milioane de draci! răcni Beautrelet.

— Ce este?

— Rupte! Două pagini! Paginile următoare! Rupte!... Iată resturile!...

Tremura din tot corpul, zguduit de furie şi decepţie. Massiban se aplecă:

— Aşa e... au rămas resturile a două pagini... şi urmele lor par a fi recente. Paginile acestea n-au fost tăiate, ci rupte... rupte cu violenţă... Uite! Toate paginile de la sfârşit sunt mototolite...

— Dar de cine? de cine? gemu Isidore, frângându-şi mâinile. Un servitor?

— Chestia poate să fie totuşi veche de câteva luni, observă Massiban.

— Indiferent! însemnează totuşi că cineva a descoperit, că cineva a luat aceasta... D-ta domnule, exclamă Beautrelet apostrofîndu-l pe baron, d-ta nu ştii nimic?... Nu bănuieşti pe nimeni?

— Am putea-o întreba pe fiică-mea.

— Aşa... aşa... foarte bine...

D. de Velines sună şi chemă servitorul. După câteva minute, intră d-na de Villemont. Era o femeie tânără, cu faţa îndurerată şi resemnată. De cum intră, Beautrelet o întrebă:

— Dv., doamnă, aţi găsit cartea aceasta în bibliotecă? Şi aţi citit-o?

— Da, aseară.

— Când aţi citit-o, cele două pagini de aici lipseau? Aduceţi-vă bine aminte: cele două pagini care urmează după acest tablou de cifre şi puncte?

— Nu. nu! răspunse ea foarte mirată. N-a lipsit nici-o pagină.

— Cu toate acestea, paginile au fost rupte...

— Dar bine, cartea aceasta n-a părăsit camera mea în noaptea asta.

— Dar azi dimineaţă?

— Azi dimineaţă am adus-o aici, când s-a anunţat sosirea d-lui Massiban.

— Ei, şi?

— Nu înţeleg nimic... Afară doar dacă.., dar nu se poate...

— Ce?

— Georges... fiul meu... azi dimineaţă... Georges s-a jucat cu cartea aceasta.

D-na de Villemont ieşi în grabă, însoţită de Beautrelet, de Massiban şi de baron. Copilul nu era în camera sa. Fu căutat peste tot. În sfârşit îl găsiră jucându-se îndărătul castelului. Dar cele trei

persoane păreau atât de agitate, încât copilul începu să ţipe.

Toată lumea fugi spre dreapta şi spre stânga. Fură întrebaţi servitorii. Se produse un tumult indescriptibil.

Şi Beautrelet avu impresia sinistră că adevărul se retrăgea de la dânsul ca apa care se scurge prin degete.

Făcu un efort ca să-şi revină, o luă de braţ pe d-na de Villemont şi, urmat de baron şi de Massiban o conduse înapoi în salon şi-i spuse:

— Cartea e incompletă, două pagini sunt smulse... bine... dar dv. le-aţi citit, nu este aşa doamnă?

— Sigur. Am citit toată cartea cu foarte multă curiozitate, dar mai ales aceste două pagini m-au interesat, din cauza revelaţiunilor făcute într-însele.

— Ei bine, vorbiţi, doamnă, vorbiţi, vă rog! Nu trebuie să pierdem nici o secundă. Aiguille Creuse...

— O! E foarte simplu. Aiguille Creuse înseamnă... În momentul acesta intră un servitor:

— O scrisoare pentru doamna...

— O scrisoare?... Dar factorul a trecut de mult.

— Mi-a dat-o un băieţel.

Doamna de Villemont rupse plicul, citi şi-şi duse mâna la inimă, gata să cadă, cu faţa livid şi plină de groază.

Hârtia îi căzuse din mână. Beautrelet o ridică, şi fără măcar să se scuze, citi la rândul său: "Tăceţi... de nu, fiul dv. nu se va mai deştepta..."

— Fiul meu... fiul meu... bâigui ea, atât de slăbită, încât nu putea nici măcar să se ducă în ajutorul aceluia pe care bileţelul acesta îl ameninţa.

Beautrelet o linişti:

— Nu e serios... E o simplă glumă... Pentru numele lui Dumnezeu, cine ar avea interes?

— Afară doar dacă, insinua Massiban, dacă n-o fi Arsène Lupin.

Beautrelet îi făcu un semn să tacă. Îşi dădea el bine seama, ce naiba, că duşmanul era aproape, atent şi hotărât la orice, şi tocmai de aceea voia să stoarcă d-nei de Villemont cuvintele supreme, aşteptate de atâta vreme, şi să i le stoarcă imediat, pe loc.

— Vă implor, doamnă, reculegeţi-vă... Nu e nici o primejdie...

Va vorbi ea? Beautrelet crezu că da, speră că da. Ea bolborosi câteva silabe. Dar uşa se deschise din nou. De astă dată intră servitoarea. Ea părea tulburată:

— Domnişorul Georges... coniţă... domnişorul Georges...

Subit, mama îşi recăpătă toate forţele. Mai repede decât toţi şi împinsă de un instinct care nu înşală, ea se rostogoli pe treptele scării, străbătu vestibulul şi dau fuga pe terasă. Acolo, într-un fotoliu, micul Georges era întins, nemişcat.

— Ei, ce este? Doarme!...

— A adormit de odată, coniţă, zise bona. Am vrut să-l împiedic, să-l duc în camera lui. Dar şi adormise, iar mâinile sale... erau reci...

— Taci! bâigui mama. Da, e adevărat. O! Doamne, Doamne, numai de s-ar deştepta!

Beautrelet îşi strecură degetele în buzunarul pantalonului, apucă minerul revolverului, îşi înfipse arătătorul în trăgaci, scoase brusc arma şi trase asupra lui Massiban.

De mai înainte, ca şi cum ar fi spionat gesturile tânărului, Massiban se ferise de lovitură. Dar Beautrelet se şi repezi asupra lui, strigând servitorilor:

— Veniţi aici! E Arsène Lupin.

Sub violenţa loviturii, Massiban fu răsturnat pe unul din scaunele de răchită.

După şapte sau opt secunde, se ridică, lăsîndu-l pe Beautrelet ameţit, sufocat, şi ţinând în

mâinile sale revolverul tânărului.

— Foarte bine... foarte bine... nu mai mişca! Pentru două sau trei minute ai destul... dar numai atât! Ce naiba! mult ţi-a mai trebuit ca să mă recunoşti! Teribil de bine trebuie să fi imitat capul lui Massiban!

Îşi îndreptă statura, şi înfigându-se bine pe picioare, cu spinarea dreaptă, cu atitudinea ameninţătoare, hohoti în nasul celor trei servitori împietriţi şi al baronului încremenit.

— Isidore dragă, ai făcut o gafă. Dacă nu le-ai fi spus că sunt Lupin, s-ar fi repezit la mine. Şi nişte vlăjgani ca ăştia, drace! nu ştiu zău ce m-aş fi făcut! De! unul contra patru!

Se apropie de ei:

— Aide, băieţi, nu vă fie frică... nu vă fac nici un rău... Ci veniţi-vă în fire, oameni buni, sau vreţi să vă dau acadele? Dar tu de colo: să faci bine să-mi dai înapoi hârtia de o sută de franci. Da, da, te recunosc. Pe tine te-am plătit adineauri ca să duci stăpânei tale scrisoarea. Haide, mai repede, servitor necinstit!

Luă hârtia de o sută de franci pe care i-o întinse servitorul şi o rupse în mii de bucăţi:

— Banii trădării... îmi ard degetele.

Îşi scoase pălăria şi înclinându-se adânc în faţa d-nei de Villemont, zise:

— Mă iertaţi, doamnă. Întâmplările vieţii – ale vieţii mele în special – ne obligă uneori să recurgem la cruzimi de care eu sunt primul care roşesc. Dar fiţi fără teamă în privinţa fiului dv.: e o simplă injecţie, o mică injecţie la braţ, pe care i-am făcut-o în vreme ce dv. Îi puneaţi întrebările. Peste o oră, totul va trece... Încă o dată, doamnă, toate scuzele mele. Dar am nevoie de tăcerea dv.

Salută din nou, mulţumi d-lui de Velines pentru ospitalitate, îşi luă bastonul, îşi aprinse o ţigaretă, oferi una baronului, salută cu pălăria de jur împrejur, strigă pe un ton protector lui

Beautrelet: "Adio, Bebe!" şi plecă liniştit, suflând fumul în nasul servitorilor.

Beautrelet aşteptă câteva minute. D-na de Villemont, mai liniştită, veghea la căpătâiul fiului ei. Beautrelet. se îndreptă spre dânsa, în scopul de a-i adresa o ultimă rugăminte. Ochii lor se încrucişară. Beautrelet nu spuse nimic. Înţelesese că acum, orice s-ar întâmpla, ea nu va mai vorbi. Prin urmare şi în acest creier de mamă secretul Acului era îngropat tot atât de adânc ca în întunecimile trecutului.

Atunci Beautrelet renunţă şi plecă.

Era ora 10 şi jumătate. Avea un tren la 10 şi 50. Încetişor, o luă de-a lungul aleii parcului şi porni pe drumul care-l ducea la gară.

— Ei. ce zici de asta?

Era Massiban sau mai bine zis Lupin care apăru din crângul care mărginea drumul.

— Era bine combinat? Se pricepe bătrânul tău camarad să danseze pe sârmă? Sunt convins că încă nu ţi-ai venit în fire, puiule, şi că încă te mai întrebi dacă numitul Massiban, membru al Academiei de Inscripţii şi Belle-Arte, a existat vreodată. Ei bine, pot să te asigur că există. Dacă eşti cuminte, pot să ţi-l arăt.

Îşi puse degetele în gură şi fluiera.

Era delicios contrastul între înfăţişarea venerabilă a bătrânului Massiban şi ştrengăria gestului şi accentului, afectată de Lupin. Beautrelet nu se putu împiedica de a râde.

— A râs! a râs! exclamă Lupin sărind de bucurie. Vezi, Bebe? Ce-ţi lipseşte ţie este surâsul. Eşti puţin cam grav pentru vârsta ta.

Se înfipse înaintea lui:

— Uite, aş paria că acum o să te fac să plângi. Ştii tu cum am urmărit eu ancheta ta? Cum am aflat de scrisoarea pe care ţi-a scris-o Massiban şi de întâlnirea care ţi-a dat-o azi dimineaţă la castelul Velines? Din flecăreala amicului tău ia care locuieşti, îţi încredinţezi secretele acestui

imbecil şi el n-are nimic mai bun de făcut decât să le comunice prietenei sale. Şi prietena lui n-are nici un secret pentru Lupin. Ei, ce-ţi spuneam? Uite, te-ai schimbat la faţă. Pe onoarea mea, eşti delicios, puiule." Aş fi în stare să te sărut... ai nişte priviri mirate, care-mi merg drept la inimă.

Se auzi duduitul unui motor în apropiere. Lupin îl apucă brusc de braţ pe Beautrelet şi glacial, ochi în ochi, îi zise:

— O să stai cuminte acum, – m-ai înţeles. Cred că-ţi dai seama că nu mai ai nici o scăpare. Prin urmare, e de prisos să-ţi uzezi puterile şi să pierzi vremea. Sunt destui bandiţi pe lumea asta. Dă fuga după ei şi lasă-mă pe mine în pace... că de nu... Ne-am înţeles, sper!

Îl scutură, ca să-i impună voinţa. Apoi rânji:

— Mare prost mai sunt! Tu şi să-mi dai pace! Nu eşti tu din cei care o lasă moale. A! nu ştiu zău ce mă reţine. În doi timpi şi trei mişcări, ai fi legat şi cu căluşul în gură... iar eu aş putea să mă retrag în liniştitul adăpost, pe care mi I-au preparat strămoşii mei, Regii Franţei, şi să profit de comorile pe care au avut gentileţea să le îngrămădească pentru mine... Dar hotărât, e scris că voi face gafa până la capăt. Ce vrei? Fiecare om are slăbiciunile lui. Şi eu am slăbiciune pentru tine. Şi apoi, ce? nu s-a isprăvit încă lumea. De aici şi până în momentul când vei pune degetul în scobitura Acului, va trece multă apă pe râu. Ce naiba! Mi-au trebuit zece zile mie, Lupin. Păi ţie or să-ţi trebuiască zece ani. Oricum, e o distanţă între noi amândoi.

Automobilul sosi, o maşină imensă cu caroseria închisă. Lupin deschise uşa şi Beautrelet dădu un strigăt, în limuzină era un om şi omul acesta era Lupin sau mai bine zis Massiban.

Beautrelet izbucni într-un hohot de râs, înţelegând numaidecât. Lupin îi zise:

— Nu-ţi reţine râsul, că doarme bine. Ţi-am promis că-l vei vedea. Acum îţi explici lucrurile?

Pe la miezul nopţii, am aflat de întâlnirea voastră la castel. La orele 7 dimineaţa, eram acolo. Când a trecut Massiban, n-am avut decât să-l iau pe sus. Şi apoi o mică injecţie... şi gata! Dormi, puiul mamei! O să te lăsăm pe terasamentul căii ferate. Aşa, aşa, sub soare, ca să nu-ţi fie frig. Şi apoi pălăria în mână: Un gologan, boierule! A! Massiban, Massiban! Ţi-a trebuit să te ocupi de Arsène Lupin?

Era într-adevăr o scenă de un comic irezistibil, să-i vezi faţă în faţă pe cei doi Massiban, unul a-dornut şi bălăbănindu-şi capul, iar celălalt serios, plin de atenţii şi de respect.

— Şi acum, copii, s-o ştergem cu viteza a patra. Sus, Isidore! Mai repede, şofer! Nu vezi că facem de-abia 115 pe oră? A! Isidore, şi sunt oameni care îndrăznesc să spună că viaţa e monotonă! Dar bine, viaţa e un lucru adorabil, puiule, numai că trebuie s-o ştii... şi eu ştiu. Dacă crezi că nu-mi venea să plesnesc de bucurie adineauri, la castel, când vorbeai cu bătrânul Velines, iar eu, lipit de fereastră, smulgeam paginile din volumul istoric! Iar apoi, când o întrebai pe d-na de Villemont despre Aiguille Cneuse! Va vorbi ea? Da, va vorbi, nu, nu va vorbi, da, nu, ba da, nu, nu va vorbi, da, nu. Mă treceau mii de fiori. Dacă avea să vorbească, trebuia să-mi refac toată viaţa; tot ce înjghebasem, era distrus. Va sosi servitorul la timp? Da, nu, iată-l. Dar Beautrelet mă va demasca oare? Niciodată! Prea e nătărău! Ba da, ba nu, chiar acum, nu, deloc, ba da, mă priveşte cu coada ochiului, acum, pune mina pe revolver. A! ce voluptate! Isidore, vorbeşti prea mult. Vrei să dormim? Eu pic de somn. Noapte bună.

Beautrelet se uită la el. Părea aproape adormit. Dormea.

Automobilul, lansat cu toată viteza, se năpustea spre un orizont pe care-l atingea mereu şi care mereu fugea înainte. Nu mai existau nici

oraşe, nici sate, nici câmpii, nici păduri. Multă vreme, Beautrelet se uită la tovarăşul său de drum cu o curiozitate imensă şi totodată cu dorinţa de a pătrunde, prin masca care-l acoperea, până la fizionomia sa reală. Şi medita.

Dar după emoţiile şi decepţiile acestei dimineţi, ostenit la rândul său, Beautrelet adormi.

Când se trezi, Lupin citea. Beautrelet se aplecă să vadă titlul cărţii. Erau "Scrisorile către Lucilius" de filosoful Seneca.

CAPITOLUL VIII
DE LA CESAR LA LUPIN

"Ce naiba! Mi-au trebuit zece zile mie, Lupin. Păi ţie or să-ţi trebuiască zece ani!"

Fraza aceasta, pronunţată de Lupin pe drumul de la castelul Velines, avu o influenţă considerabilă asupra atitudinii lui Beautrelet.

Foarte calm în fond şi totdeauna stăpân pe sine, Lupin avea totuşi momente de exaltare, momente de expansiune puţin cam romantice, teatrale şi naive, când îi scăpau anumite mărturisiri, anumite cuvinte, din care un băiat ca Beautrelet putea trage foloase.

Pe drept sau pe nedrept, Beautrelet credea că vede în fraza aceasta una din aceste mărturisiri involuntare. Era în drept să conchidă că dacă Lupin făcea o paralelă între eforturile lui şi ale sale în urmărirea adevărului asupra problemei Acului, era pentru că amândoi aveau mijloace identice să ajungă la ţintă, şi că Lupin n-avusese elemente de reuşită, deosebite de acelea posedate de adversarul său. Şansele erau aceleaşi. Or, cu aceleaşi şanse, cu aceleaşi elemente de reuşită, Lupin izbutise în zece zile.

Dar care erau aceste elemente şi aceste şanse? Totul se reducea la cunoaşterea broşurii

publicată în 1815, broşură pe care Lupin, ca şi Massiban, o găsise din întâmplare, şi graţie căreia el reuşise să descopere, în cartea de rugăciuni a Mariei-Antoinette, documentul indispensabil. Prin urmare, broşura şi documentul – acestea erau singurele două baze, pe care se rezemase Lupin. Graţie lor, reconstituise întregul edificiu. Nici un alt ajutor. Studierea broşurii şi studierea documentului, – atât şi nimic mai mult.

Ei bine! Beautrelet nu putea purcede oare de pe acelaşi tărâm? De ce să încerce o luptă imposibilă? De ce să continue aceste anchete vane, în care era sigur de mai înainte că va ajunge la cel mai penibil dintre rezultate?

Hotărârea sa fu categorică şi imediată şi, conformându-se, avu intuiţia fericită că era pe calea cea bună. În primul rând, părăsi fără acuzări inutile pe camaradul său de la Janson-de-Sailly şi luându-şi geamantanul, se instală într-un mic hotel situat în centrul Parisului. Din hotelul acesta nu ieşi zile întregi. Doar uneori mânca la restaurantul hotelului. Restul timpului, încuiat cu cheia, cu perdelele camerei închise ermetic, medita.

"Zece zile" zisese Arsène Lupin. Beautrelet, străduindu-se să uite tot ce făcuse şi să nu-şi mai amintească decât elementele din broşură şi din document, avea ambiţia arzătoare să rămână în limitele acestor zece zile. Totuşi, a zecea zi trecu, şi trecu şi a unsprezecea şi a douăsprezecea, dar în a treisprezecea zi se făcu o lumină în creierul lui, şi foarte repede, cu iuţeala uluitoare a ideilor care se dezvoltă în noi ca nişte plante miraculoase, adevărul apăru, se dezvoltă, se întări. În seara acestei a treisprezecea zi, Beautrelet nu ştia încă, ce e drept, cheia problemei, dar cunoştea una din metodele care puteau provoca descoperirea ei, metoda solidă pe care o utilizase fără îndoială şi Arsène Lupin.

Metodă foarte simplă şi care decurgea din această unică întrebare: există oare o legătură între

toate evenimentele istorice, mai mult sau mai puţin importante, de care broşuri leagă misterul Acului?

Diversitatea evenimentelor îngreuna răspunsul. Totuşi din examinarea aprofundată pe care o făcu Beautrelet, se degajă în cele din urmă o caracteristică esenţială tuturor acestor evenimente. Toate, fără excepţie, se petreceau în graniţele vechii Neustrii, care corespunde aproximativ actualei Normandii. Toţi eroii fantasticei aventuri sunt normanzi sau devin normanzi sau acţionează în ţinut normand.

Ce călătorie pasionantă de-a lungul veacurilor! Ce spectacol emoţionant ofereau toţi aceşti baroni, duci şi regi, plecaţi din puncte atât de diferite şi întâlnindu-se în acest colţ al lumii!

La întâmplare, Beautrelet răsfoi istoria, Rollon, primul duce normand, este stăpânul secretului Acului, după tratatul de la Saint-Clair-sur-Epte!

Guillaume Cuceritorul, duce de Normandia, rege al Angliei, are stindardul spintecat în formă de ac!

La Rouen, englezii ard pe Ioana d'Arc, stăpâna secretului!

Iar la începutul aventurii, cine este căpetenia caleţilor care îi plăteşte lui Cesar libertatea sa cu secretul Acului, dacă nu căpetenia oamenilor din ţinutul Caux, situat chiar în mijlocul Normandiei?

Ipoteza se precizează. Câmpul se îngustează. Rouen, malurile Senei, ţinutul Caux... Face realmente impresia că toate drumurile se îndreaptă în direcţia aceasta. Dacă se citează cu deosebire doi regi ai Franţei – acum că secretul, pierdut pentru ducii de Normandia şi pentru urmaşii lor, regi ai Engliterei, a devenit secretul regal al Franţei – apoi Henri IV e acela care a asediat oraşul Rouen şi a câştigat bătălia de la Arques, la porţile oraşului Dieppe. Şi Francisc I a întemeiat oraşul Havre şi a pronunţat acea frază

revelatoare: "Regii Franţei au secrete care rânduiesc adeseori mersul lucrurilor şi soarta oraşelor!"

Rouen, Dieppe, le Havre... cele trei vârfuri ale triunghiului, cele trei mari oraşe care ocupă cele trei puncte. La mijloc, ţinutul Caux.

Vine secolul al XVII-lea; Ludovic XIV arde cartea în care necunoscutul dă pe faţă adevărul. Căpitanul de Larbeyrie pune mâna pe un exemplar, profită de secretul violat, fură un anumit număr de giuvaeruri, şi surprins de tâlhari de drumul mare, moare asasinat. Or care este locul unde se produce atacul? Gaillon! Gaillon, orăşel situat pe drumul care duce la Havre, de la Rouen sau de la Dieppe la Paris".

Un an după aceea, Ludovic XIV cumpără un domeniu şi construieşte castelul Aiguille. Ce loc alege? Centrul Franţei. În felul acesta, curioşii pierd urma. Nimeni nu mai caută în Normandia.

Rouen, Dieppe, le Havre, Triunghiul din Caux. Totul e acolo. Pe de o parte marea. De alta, Sena. De alta, cele două văi care duc de la Rouen la Dieppe.

Un fulger ilumina mintea lui Beautrelet. Terenul acesta, ţinutul acesta de platouri înalte care duc pe povârnişurile Senei până la povârnişurile canalului Mânecii, – acolo, totdeauna, aproape totdeauna, a fost câmpul de operaţii al lui Arsène Lupin.

De zece ani, regiunea aceasta era la cheremul lui, ca şi cum şi-ar fi avut cuibul în însuşi mijlocul ţinutului, de care era legată mai strâns legenda Acului.

Afacerea baronului de Cahorn? Pe malurile Senei, între Rouen şi Havre. Afacerea Thibermesnil? La cealaltă extremitate a platoului, între Rouen şi Dieppe. Jafurile din Gruchet, din Montigny, din Gras-ville? În plin ţinut al regiunei Caux. Unde s-a dus Lupin când a fost atacat şi legat în compartimentul său de către Peirre Onfrey,

asasinul din rue Lafontaine? La Rouen. Unde a fost îmbarcat Serlock Holmes, prizonier al lui Lupin? în apropiere de Havre.

Şi întreaga dramă actuală, unde s-a petrecut? La Ambrumesy, pe drumul care duce de la Havre la Dieppe.

Rouen, Dieppe, le Havre, mereu acelaşi triunghi din Caux.

Prin urmare, cu câţiva ani înainte, posesor al broşurei şi cunoscând locul unde Marie-Antoinette ascunsese documentul, Arsène Lupin reuşise să pună mâna pe faimoasa carte de rugăciuni. Posesor al documentului, plecă în căutare, găsi şi se stabili aici, în ţara cucerită.

Beautrelet porni şi el în căutare.

Plecă cu adevărată emoţie, gândindu-se la acelaşi drum făcut de Lupin, la aceleaşi speranţe care îl făcuseră şi pe el să palpite, când pornise tot aşa să descopere formidabilul secret, care avea să-l înarmeze cu asemenea putere. Dar străduinţele sale, ale lui Beautrelet, aveau să ducă la acelaşi rezultat victorios?

El părăsi oraşul Rouen dis de dimineaţă, pe jos, cu faţa grimată şi cu legătura în vârf de băţ, pe spate, ca un ucenic care face ocolul Franţei.

Se duse de-a dreptul la Duclair, unde dejuna. Ieşind din târgul acesta, o luă de-a lungul Senei şi de aici înainte n-o mai părăsi aproape deloc. Instinctul său, întărit de altfel de o serie de presupuneri, îl aducea mereu la malurile întortocheate ale frumosului fluviu. Cu prilejul furtului de la castelul Cahorn, colecţiile dispar pe Sena. Răpindu-se obiectele de artă din capela Ambrumesy, pe Sena sunt expediate vechile pietre sculptate. Beautrelet îşi imagină o întreagă flotilă de şalupe, făcând serviciul regulat de la Rouen la Havre şi cărând operele de artă şi bogăţiile unui întreg ţinut, spre a le expedia de acolo în ţara miliardarilor.

— Ard! Ard! murmură tânărul, zguduit de străfulgerările de adevăr care îl izbeau unele după altele.

Eşecul primelor zile nu-l descurajă. Beautrelet avea o încredere adâncă şi nezdruncinată în justeţea ipotezei care-l conducea. Îndrăzneaţă, excesivă, ce importanţă avea? Era demnă de inamicul urmărit. Ipoteza -corespundea cu realitatea prodigioasă, al cărei nume era Lupin. Cu un om ca acesta, se putea oare căuta altundeva decât în ce era mai enorm, mai exagerat, mai supraomenesc?

Jumieges, La Mailleraye, Saint-Wandrille, Caude-bec, Tancarville, Quilleboeuf, localităţi pline toate de amintirea lui! De câte ori nu va fi contemplat el strălucirea clopotniţelor lor gotice sau splendoarea vastelor lor ruine. Dar Le Havre, împrejurimile oraşului Le Havre îl atrăgeau pe Isidore ca luminile unui far.

"Regii Franţei au secrete care rânduiesc adeseori soarta oraşelor".

Cuvinte obscure şi deodată, pentru Beautrelet, strălucitoare de limpeziciune! Nu era oare aceasta declaraţia exactă a motivelor care îl deciseseră pe Francisc I să întemeieze un oraş în locul acesta, şi soarta oraşului Havre nu era oare legată de însuşi secretul Acului.

— Asta e, asta e, bolborosi Beautrelet ameţit. Vechiul gol normand, unul din punctele esenţiale, unul din sâmburii primitivi, în jurul cărora s-a format naţiunea franceză, vechiul golf se completează datorită acestor două forţe, una în plin cer, vie, cunoscută, port nou care stăpâneşte oceanul şi care se deschide asupra lumii; cealaltă întunecată, neştiută şi cu atât mai neliniştitoare, cu cât e mai invizibilă şi impalpabilă. O întreagă latură a istoriei Franţei şi a casei regale se explică prin secretul Acului, care totodată lămureşte întreaga istorie a lui Lupin. Aceleaşi resurse de

energie şi de putere alimentează şi reînnoiesc averea regilor şi aceea a aventurierului.

Din târguşor în târguşor, de la fluviu până la mare, Beautrelet cercetă, cu nasul în vânt, cu urechile ciulite, şi căutând să smulgă însăşi lucrurilor semnificaţia lor adâncă. Colnicului acesta trebuia oare să-i pună întrebarea. Sau acestei păduri? Sau caselor din satul acesta? Sau mai degrabă din vorbele neînsemnate ale cutărui ţăran avea să afle cuvântul revelator?

Într-o zi, îşi lua masa într-un han, la marginea, oraşului Harfleur, veche cetate de pe malul golfului. În faţa lui, mânca unul din acei geambaşi normanzi, roşii şi greoi, care fac ocolul târgurilor ţinutului, cu biciul în mână şi cu o bluză lungă pe ei'. După câteva clipe, i se păru lui Beautrelet că omul acesta îl priveşte cu o anumită atenţie, de parcă I-ar cunoaşte, sau cel puţin parcă ar căuta să-l recunoască.

"Hm!" îşi zise el. "Mă înşel; nu am văzut niciodată pe acest negustor de cai". În adevăr, omul păru că nu se mai ocupă de el. Îşi aprinse pipa, ceru o cafea cu un coniac, fuma şi bău.

Terminându-şi masa, Beautrelet, plăti şi se ridică. Dar în momentul când era gata să iasă, un grup de indivizi intră în han şi el fu silit să stea câteva secunde în picioare, lingă masa la care şedea geambaşul şi atunci îl auzi spunându-i cu glasul coborât:

— Bună ziua, d-le Beautrelet.

Isidore nu ezită. Luă loc alături de om şi zise:

— Da, eu sunt... dar dv. cine sunteţi? Cum de m-aţi recunoscut?

— Nu era prea greu... şi cu toate acestea nu v-am văzut decât portretul din ziare. Dar sunteţi aşa de prost... cum se spune pe la dv.?... Aşa de prost grimat!

Vorbitorul avea un accent străin foarte pronunţat, şi Beautrelet avu impresia că deosebeşte

– cu cit îl examina mai mult – o mască pe care şi străinul acesta o avea, şi care-i schimba fizionomia.

— Cine sunteţi dv.? repetă el...

Străinul zîmbi:

— Nu mă recunoaşteţi?

— Nu.

— Sherlock Holmes.

Întâlnirea era originală. Era însă şi semnificativă. Imediat, Beautrelet îşi dădu seama de importanţa ei. După un schimb de politeţe, el îi spuse lui Holmes:

— Presupun că dacă sunteţi aici... aţi venit pentru el...

— Da...

— În cazul acesta... În cazul acesta... credeţi că avem şanse... dinspre partea aceasta?...

— Sunt sigur.

Bucuria pe care o resimţi Beautrelet, constatând că părerea lui Holmes coincidea cu a lui, nu fusese lipsită de amărăciune. Dacă englezul ajunge la ţintă, trebuia să împartă victoria cu el, ba cine ştie dacă Holmes nu va ajunge la ţintă chiar înaintea lui!

— Aveţi ceva dovezi, indicii?

— Nu vă fie teamă! zâmbi englezul, înţelegând neliniştea sa. Eu nu merg pe urmele dv. Pentru dv., totul purcede din documente, din broşură...

— Şi pentru dv.?

— Eu am alte vederi.

— Ar fi o indiscreţie...?

— Nicidecum. Vă aduceţi aminte de istoria cu diadema, istoria cu ducele de Charmerace?

— Da.

— Vă mai aduceţi aminte de Victoire, bătrâna dădacă a lui Lupin, aceea pe care bunul meu amic Ganimard a lăsat-o să scape dintr-o dubă falsă.

— Da.

— Ei bine, am dat de urma acestei Victoire. Locuieşte la o fermă nu departe de şoseaua naţională nr. 25. Şoseaua naţională nr. 25 e şoseaua care duce de la Havre la Lille. Cu ajutorul acestei Victoire, voi ajunge cu uşurinţă la Lupin.

— O să dureze mult.

— Ce importanţă are? Am renunţat la toate afacerile mele. Nu mă mai interesează decât asta. Între Lupin şi mine e o luptă... o luptă pe viaţă şi pe moarte.

Pronunţă cuvintele acestea într-un ton sălbatic, în care se simţea toată ura sa feroce contra marelui inamic, care-şi bătuse joc de dânsul cu atâta cruzime.

— Plecaţi, murmură el; suntem observaţi... e primejdios... Dar aduceţi-vă aminte de vorbele mele:ziua când Lupin şi cu mine vom fi unul în faţa celuilalt, va fi tragică.

Beautrelet îl părăsi pe Holmes liniştit deplin: n-avea să se teamă că englezul îl va întrece.

Dar şi ce dovadă în plus îi aducea întâmplarea acestei întrevederi! Şoseaua de la Havre la Lille trece prin Dieppe. Este marea şosea ce mărgineşte ţinutul Caux! Şoseaua maritimă care stăpâneşte ţărmurile canalului Mânecii! Şi într-o fermă învecinată cu această şosea, era instalată Victoire. Victoire, adică Lupin, deoarece unul nu mergea fără celălalt, stăpânul fără servitoare, veşnic orbeşte.

— Ard!... Ard!... repetă tânărul. De îndată ce împrejurările mi-aduc un element nou de informaţie, aceasta confirmă supoziţiile mele. Pe de o parte, certitudine absolută în privinţa malurilor Senei; pe de alta, certitudine în privinţa şoselei naţionale. Cele două căi de comunicaţie se întâlnesc la Havre, în oraşul lui Francisc I, oraşul secretului. Limitele se restrâng. Ţinutul Caux nu este mare şi numai în partea apuseană a ţinutului trebuie să caut.

"Ceea ce a găsit Lupin, nu e nici un motiv să nu găsesc şi eu", continua el să-şi spună mereu. Incontestabil, Lupin avea asupra lui oarecare avantaje, poate cunoaşterea aprofundată a regiunii.

Dar ce importanţă avea asta?

De-ar trebui să-şi consacre zece ani din viaţă pentru această descoperire, şi tot o va duce la capăt. Lupin era aici. Îl vedea. Îl ghicea. Îl aştepta la cotitura drumului, la marginea pădurii, la capătul satului. Şi dezamăgit de fiecare dată, Beautrelet părea că găseşte în fiecare decepţie un motiv mai puternic ca să se încăpăţâneze mai tare.

Adeseori, se arunca pe talazul şoselei şi se adâncea cu disperare în examinarea documentului, a cărui copie o avea mereu la dânsul, însă cu cifrele înlocuite cu vocale.

.ai.c..ee..e.a.
.a.c. .c.i.oa.e.o.
.u..o..u..e.o.e
ai.ui.e ..eu.e

De asemenea, adeseori, conform obiceiului său, se culca pe burtă în iarba înaltă şi medita ceasuri întregi. Avea tot timpul.

Viitorul îi aparţinea.

Cu o răbdare admirabilă, Beautrelet se ducea de la Sena la mare şi de la mare la Sena, depărtându-se treptat, întorcându-se şi neabandonînd terenul, decât atunci când, teoretic, nu mai avea nici o şansă să obţină cea mai mică informaţie.

În felul acesta studia, scruta Montivilliers, Saint-Romain, Octeville şi Gonneville.

Seara bătea la uşa ţăranilor şi le cerea adăpost. După masă, fumau împreună şi stăteau la taifas. Beautrelet îi punea pe ţărani să istorisească poveştile ce şi le spuneau la clacă, iarna. Şi mereu aceeaşi întrebare vicleană:

— Dar Acul, Legenda Acului?... Nu o ştiţi?

— Nu, nu... n-am auzit de ea...

— Ia gândiţi-vă bine... Un basm de bunică... ceva în care e vorba de un ac...

Nimic. Nici o legendă, nici o amintire. Şi Beautrelet pleca cu nădejde mai departe.

Într-o zi, trecu prin frumosul sat Saint-Jouin, care domină marea, şi coborî în haosul de stânci prăbuşite de pe ţărm.

Apoi se sui din nou pe platou şi o luă spre valea Bruneval, spre capul Antifer, spre micul sân de mare de la Belle-Plage. Umbla vesel şi uşor, puţin cam obosit, dar fericit de viaţă, atât de fericit, încât aproape că-l uitase şi pe Lupin, şi misterul Acului, şi pe Victoire, şi pe Holmes, şi nu se mai interesa decât de aspectele peisajului, de cerul albastru, de marea întinsă de smarald, scăpărătoare sub razele soarelui.

Deodată îl intrigară nişte povârnişuri drepte şi nişte rămăşiţe de ziduri de cărămizi, în care i se păru că recunoaşte urmele unei tabere romane. Apoi zări un soi de mic castel, imitat după un fort antic, şi care se afla situat pe un promotoriu sfârtecat, bolovănos şi aproape desprins de ţărmul râpos. Deasupra porţii ogivale, închisă cu o broască veche şi ruginită, el citi cuvintele:

Fortul Frefosse (1)

Beautrelet nu încercă să intre, ci luând-o la dreapta, o apucă – după ce coborâse o mică pantă – pe o "potecă care şerpuia pe un dâmb prevăzut cu o balustradă de lemn. La capăt, se afla o grotă de proporţii minuscule, care forma un soi de gheretă în vârful stâncii. şi ea era săpată într-o stâncă abruptă care intra drept în mare.

Un om abia putea sta în picioare în mijlocul grotei. Pe pereţi, se încrucişau tot felul de inscripţii. O gaură aproape pătrată, săpată în acelaşi rând cu piatra, forma o ferestruică în partea dinspre uscat, în faţa fortului Frefosse, a cărui

coroană crenelată se vedea la o distanţă de treizeci sau patruzeci de metri. Beautrelet îşi aruncă desaga şi se aşează. Ziua fusese grea şi obositoare. Isidore adormi la moment.

Vântul proaspăt care circula prin grotă, îl dezmetici. El rămase câteva minute nemişcat şi aiurit, cu ochii rătăciţi. Încercă să cugete şi să-şi revină după somn. Dar tocmai în momentul când. ceva mai dezmeticit, voi să se ridice, avusese impresia că ochii săi, holbaţi subit, priveau ceva. Un fior îl scutură. Mâinile i se crispară, şi el simţi stropi de sudoare formându-i-se la rădăcina părului.

— Nu... nu..., îngăimă el... e un vis, o halucinaţie... Ce naiba, să fie cu putinţă?

Îngenunche brusc şi se aplecă. Două litere uriaşe, fiecare de aproape un metru, apărură în faţa sa, gravate în relief, în granitul solului.

Aceste două litere, sculptate grosolan, şi pe care secolele, uzându-le, le rotunjiseră colţurile şi le înverziseră suprafaţa, cele două litere erau un D şi un F.

Un D şi un F! Miracol fantastic! Un D şi un F, – adică tocmai două litere din document!

A! Beautrelet n-avusese nici măcar nevoie să-l consulte, spre a-şi evoca grupul de litere din rândul al patrulea, rândul cu măsuri şi indicaţii!

Le cunoştea atât de bine! Erau înscrise pentru totdeauna în fundul ochilor săi, încrustate pe vecie în însăşi substanţa creierului său!

El se ridică, coborî drumul povârnit, sui spre vechiul fort, se agăţă de ghimpii parmalâcului şi se îndreptă repede spre un cioban, a cărui turmă păştea pe un islaz de pe o ondulaţie a platoului.

— Grota de colo... grota de colo...

Buzele îi tremurau şi el căuta cuvinte pe care nu le găsea.

Ciobanul se uită la el încremenit. În cele din urmă, Beautrelet repetă:

— Da, grota de colo... grota aceea... la dreapta fortului... Are vreun nume?

— Negreşit! Toţi cei din Etretat spun că e a Domnişoarelor.

— Cum?... Ce?... Ce spui?

— Păi da... Camera Domnişoarelor...

Isidore fusese cât pe-aici să-i sară de gât, ca şi cum întregul adevăr se afla în omul acesta şi ca şi cum ar fi nădăjduit că va putea să-l smulgă dintr-însul cu o smucitură...

Domnişoarele! Unul din cuvintele, unul din singurele două cuvinte cunoscute din document!

Un vânt de nebunie îl scutură pe Beautrelet şi-l făcu să se clatine. Şi deodată simţi că vântul se înteţeşte în jurul lui, că suflă ca o viforniţă sălbatică care vine din depărtări, care vine din pământ, care vine din toate părţile, şi-l biciuieşte cu răbufniri violente de adevăr...

Înţelegea! Documentul îi apărea în înţelesul lui adevărat! Camera Domnişoarelor... Etretat...

"Asta e...!" îşi zise el, cu mintea năpădită de lumină. "Nu poate fi decât asta. Dar cum de n-am ghicit-o până acum?"

Ciobanul îşi fluieră dulăul şi se depărtă.

Rămas" singur, Beautrelet se întoarse spre fort. După ce trecu de dânsul se trânti deodată la pământ şi rămase ghemuit lângă un zid. Şi îşi zise, frecându-şi mâinile:

"Am înnebunit?... Dacă mă vede el? Dacă mă văd complicii lui? De un ceas umblu pe aici...".

Nu se mai mişcă. Soarele asfinţise. Noaptea cobora încet-încet, ştergând conturele lucrurilor.

Atunci, cu gesturi mici şi invizibile, culcat pe burtă, târându-se, alunecând, Beautrelet înaintă spre unul din capetele promontoriului, până la marginea extremă a ţărmului. Cu mâinile întinse înainte, dădu la o parte tufişuri de iarbă, şi capul său ieşi deasupra abisului.

În faţa lui aproape la nivel cu râpa pe care se afla, în plină mare, se înălţa o stâncă enormă, de

vreo optzeci de metri înaltă, obelisc colosal, fixat pe o bază largă de granit, care se zărea la nivelul apei şi se înălţa apoi până-n vârf, ca un dinte gigantic de monstru marin. Alb ca şi râpa, de un alb cenuşiu şi murdar, înspăimântătorul monolit era vărgat cu linii orizontale, săpate cu silex şi pe care se vedeau efectele lente ale secolelor, care îngrămădiseră unele peste altele straturi de calcare şi straturi de nisip.

Ici şi colo câte o spărtură, o crăpătură şi în locurile acestea un pic de pământ, iarbă şi foi.

Şi toate acestea făceau impresia de ceva puternic, solid, formidabil, de ceva indestructibil, împotriva căruia asaltul furios al valurilor şi furtunilor nu putea face nimic. Toate acestea păreau definitive, imanente, grandioasce, cu toate că rîpele înalte care dominau monolitul, erau şi ele impunătoare, şi obeliscul părea imens, cu toată imensitatea spaţiului în care se înălţa.

Unghiile lui Beautrelet se înfipseră în pământ ca ghiarele unei fiare gata să se năpustească asupra pradei sale. Ochii săi pătrunseră prin coaja aspră a stîncii, în pielea sa, în carnea sa, dacă se poate spune astfel. El o atingea, o pipăia, lua cunoştinţă de ea şi intra în posesia ei...

Zarea se împurpura de toate focurile soarelui dispărut, şi nori lungi, înflăcăraţi, nemişcaţi pe cer, formau peisaje magnifice, lagune ireale, câmpii în flăcări, păduri de aur, lacuri de sânge, o întreagă fantasmagorie aprinsă, calmă.

Albastrul cerului se întunecă. Venus se aprinse pe cer cu o strălucire minunată apoi alte stele apărură, timide încă.

Şi Beautrelet, subit, îşi închise ochii şi strânse convulsiv la frunte braţele îndoite. Colea, – O!

I se păru că va muri de bucurie, atât de crud îi strângea inima emoţia acestei clipe – colea, aproape în vârful Acului de la Etretat, dedesubtul

vârfului extrem, în jurul căruia zburau pescăruşi, o dâră de fum care ieşea dintr-o crăpătură, ca dintr-un coş invizibil, o dâră de fum se suia în spirale lente în aerul calm al amurgului.

CAPITOLUL IX
SESAM, DESCHIDE-TE

Stânca din Etretat era ascuţită ca un ac şi găurită pe dinăuntru! Aceasta era explicaţia termenului "Aiguille Creuse" (Acul scobit).

Fenomen al naturii? Scobitură produsă de cataclisme interioare sau de efortul nesimţit al mării care spumegă, al ploii care se infiltrează? Sau mai degrabă opera supraomenească, executată de oameni, Gali, Celţi, oameni preistorici? întrebări fără dezlegare, neîndoielnic. Dar ce importanţă avea? Esenţialul era acesta. Acul era scobit.

La patruzeci sau cincizeci de metri depărtare de bolta arcuită, care se numeşte poarta d'Aval şi care se ridică în vârful dâmbului, ca o cracă imensă de copac, spre a prinde rădăcină în stâncile din mare, se ridică un con calcaros, gigantic, şi conul acesta nu e decât o bonetă ascuţită de coajă, aşezată deasupra unui vid!

Revelaţie nemaipomenită! După Lupin, iată că şi Beautrelet reuşea să descopere cheia marii enigme, care a planat peste mai bine de douăzeci de secole! Cheie de importanţă supremă pentru acela care o poseda odinioară, în epoca îndepărtată când hoardele de barbari năvăleau în vechiul continent! Cheie magică care deschide peştera ciclopică triburilor fugare! Cheie misterioasă care păzeşte poarta celui mai inviolabil azil! Cheie prestigioasă care dă stăpânire şi asigură preponderenţă!

Pentru motivul că a cunoscut această cheie, Ce-sar poate îngenunchea Galia. Pentru motivul că au cunoscut-o, normanzii se statornicesc în ţinut, şi de aici, mai târziu, rezemaţi de acest punct de sprijin, cuceresc Sicilia, cuceresc Orientul, cuceresc Lumea Nouă!

Posesori ai secretului, regii Engliterei domină Franţa, o îngenunchează, o îmbucătăţesc, se încoronează regi la Paris. Îl pierd şi fug în dezordine. Posesori ai secretului, regii Franţei se întăresc, depăşesc limitele domeniului lor, întemeiază marea naţiune şi devin strălucitori de glorie şi putere, – îl uită sau nu mai ştiu să se folosească de el, şi-i pîndeşte moartea, surghiunul, căderea.

Un regat invizibil în mijlocul apelor şi la zece braţe de pământ!... O fortăreaţă neştiută, mai înaltă decât turnurile catedralei Notre-Dame şi construită pe o temelie de granit mai largă decât o piaţă publică... Ce forţă şi ce siguranţă! De la Paris la mare, pe Sena. Acolo, la Havre, oraş nou, oraş necesar. Şi la şapte leghe depărtare de acolo, Acul scobit... nu este oare cel mai inexpugnabil azil? Este un azil şi este totodată şi o formidabilă ascunzătoare. Toate comorile regilor, sporite din veac în veac, tot aurul Franţei, tot ce se stoarce poporului, tot ce se ia clerului, toată prada adunată pe eîmpurile de bătălie ale Europei, toate acestea sunt adunate în peştera regală. Monezi de aur, galbeni strălucitori, ducaţi, fiorini, guinee, şi pietre scumpe, şi giuvaeruri şi diamante, toate sunt acolo. Cine să le descopere? Cine să pătrundă vreodată secretul de nepătruns al Acului? Nimeni.

Ba da. Lupin.

Şi Lupin devine astfel acea fiinţă cu adevărat disproporţionată pe care o cunoaştem, acel miracol cu neputinţă de explicat, atâta vreme cât adevărul rămâne în umbră. Oricât de nesfârşite ar fi resursele geniului său, ele nu pot ajunge pentru lupta ce-o susţine împotriva societăţii. Îi

trebuie altele, mai materiale. Ii trebuie adăpostul sigur, certitudinea nepedepsirii, pacea care îngăduie executarea planurilor sale.

Fără Acul scobit, Lupin nu poate fi înţeles, e un mit şi un personaj de roman, fără nici o legătură cu realitatea!

Stăpân al secretului – şi încă, al cărui secret! El e un om ca toţi ceilalţi, simplu, dar care ştie să mânuiască în chip superior arma extraordinară ce i-a fost dăruită de soartă.

Prin urmare, Acul e scobit, – faptul acesta e indiscutabil. Rămâne doar de ştiut, cum se putea pătrunde într-însul. Pe mare evident. Probabil că dinspre larg avea o crăpătură, prin care puteau pătrunde bărcile în anumite ore ale fluxului.

Dar dinspre uscat?

Până la lăsarea nopţii Beautrelet rămasa suspendat deasupra abisului, cu ochii aţintiţi asupra masei da umbră pe care o forma piramida, cugetând, meditând cu tot efortul cugetului său.

Apoi coborî spre Etretat, îşi alese un hotel modest, mâncă ceva, se sui în camera sa şi desfăcu documentul.

Pentru el, acum nu mai era decât o jucărie să descopere înţelesul documentului. Din primul moment observă că cele trei vocale ale cuvântului Etretat se aflau în prima linie, în ordine şi cu intervalele necesare. Această primă linie se stabilea deci în modul următor:

.ai. o., eetretat

Ce cuvinte puteau preceda cuvântul Etretat? Cuvinte, fără îndoială, care se refereau la situaţia Acului în raport cu satul Etretat. Or, Acul se afla dincolo de Etretat, de vale. Beautrelet căută, şi putu înscrie după câteva minute:

Mai jos de Etretat.

Al doilea rând era acela în care se afla cuvântul Domnişoarelor, şi cum Beautrelet

constată imediat, din aranjamentul vocalelor dinaintea acestui cuvânt, că nu putea fi vorba decât de: camera, el notă cele două fraze:

Mai jos de Etretat – Camera Domnişoarelor.

Avusese mai multă bătaie de cap cu al treilea rând, şi numai după ce dibui în diverse feluri, îşi aduse aminte situaţia, nu departe de Camera Domnişoarelor, a castelului construit în locul fortului Frefosse, şi el reuşi în cele din urmă să reconstituie documentul în modul următor:

Mai jos de Etretat – Camera Domnişoarelor – Sub fortul Frefosse – Aiguille Creuse.

Acestea erau cele patru mari formule, formulele esenţiale şi generale ce trebuiau cunoscute. Cu ajutorul lor, posesorul cheii se îndrepta mai jos de Etretat, intra în Camera Domnişoarelor, trecea după toate probabilităţile sub fortul Frefosse, şi ajungea la Acul scobit (Aiguille Creuse).

În ce mod? Graţie indicaţiilor şi măsurilor care alcătuiau rândul al patrulea.

D DF |o | 19P + 44 - - 357 - -

Acestea, evident erau formule mai speciale, destinate la căutarea intrării, prin care se pătrundea, şi a drumului care ducea la Acul scobit.

Beautrelet presupuse imediat – consecinţă logică a documentului – că dacă exista realmente o comunicare directă între pământ şi obelisc, subterana trebuia să plece din Camera Domnişoarelor, să treacă sub fortul Frefosse, să coboare drept în jos cele o sută de metri ale dâmbului, şi printr-un tunel practicat sub stâncile mării, să ajungă la Acul scobit.

Intrarea subteranei? Nu erau oare cele două litere D şi F, sculptate atât de categoric, care o

desemnau, care o deschideau poate, graţie unui mecanism ingenios?

În după-amiaza următoare, Isidore se sui pe dâmb. Deghizat ca matelot, părea şi mai tânăr acum şi făcea impresia unui băieţandru de doisprezece ani, graţie pantalonilor prea scurţi şi tricoului de baie.

De cum intră în grotă, Îngenunche în faţa literelor. O decepţie îl aştepta. Degeaba bătu, le împinse, manipula în toate direcţiile; ele nu se mişcară. Ba, Beautrelet îşi dădu chiar seama – şi asta cu destulă repeziciune – că literele nici nu se puteau mişca, şi că prin urmare nu depindeau de nici un mecanism. Cu toate acestea... cu toate acestea aveau o semnificaţie! Din informaţiile luate de el în sat, rezulta că nimeni nu putuse să-şi explice prezenţa lor, şi că abatele Cochet, în preţioasa lui carte asupra localităţii Etretat(*), studiase şi el zadarnic acest mic rebus.

(*)Originele localităţii Eterate. – În cele din urmă, abatele Cochet pare a trage concluzia că cele două litere sunt iniţialele unui trecător. Revelaţiunile pe care le dăm aici, demonstrează eroarea acestei supoziţii.

O idee îl fulgeră subit, atât de rezonabilă, atât de simplă, încât Beautrelet nu se îndoi un moment de justeţea ei. Acest D şi acest F nu erau oare iniţialele celor mai importante două cuvinte din document, cuvinte care reprezintă – împreună cu Acul scobit – staţiunile esenţiale ale căii de urmat: Camera Domnişoarelor şi fortul Frefosse. Exista o corelaţie prea strânsă, spre a fi doar o simplă întâmplare.

În cazul acesta, problema se prezenta în felul următor:

Grupa DF reprezenta relaţia ce există între camera Domnişoarelor şi fortul Frefosse; litera izolată D care începe rândul, reprezintă

Domnişoarele, adică grota în care trebuie să te postezi întâi; iar litera izolată F, care se află la mijlocul rândului, reprezintă Frefosse, adică intrarea probabilă a subteranei.

Între aceste diverse semne, rămân două: un soi de dreptunghi inegal, însemnat cu o linie în stânga jos, şi cifra 19, semne care – după toate probabilităţile – indică acelora care se află în grotă, mijlocul de a pătrunde sub fort.

Forma acestui dreptunghi îl intrigă pe Isidore. Se afla oare în jurul lui, pe pereţi, sau cel puţin în raza ochilor săi, o inscripţie, un lucru oarecare în formă dreptunghiulară?

Căută vreme îndelungată şi era pe punctul să renunţe la calea aceasta când ochii săi întâlniră mica deschizătură găurită în stânga şi care părea o fereastra de odaie. Or, marginile acestei deschizături aveau exact forma unui dreptunghi zgrunţuros, inegal, grosolan, totuşi un dreptunghi. Beautrelet constată imediat că, punându-şi picioarele unul pe D şi celălalt pe F – şi astfel se explicau cele două linii ce se găseau deasupra celor două litere din document, – se afla exact la înălţimea ferestrei.

Se aşeză deci în acest loc şi privi. Cum fereastra – după cum am mai spus – se afla îndreptată spre uscat, se vedea mai întâi poteca ce lega grota de pământ, apoi se vedea baza însăşi a ridicăturii de pământ, pe care se afla ridicat fortul.

Spre a încerca să vadă fortul, Beautrelet se înclină spre stingă, şi atunci înţelese el semnificaţia liniei rotunjite, a virgulei care se afla în partea de jos şi din stingă a dreptunghiului: jos, la stingă ferestrei, o bucată de silex ieşea în afară, şi extremitatea acestei bucăţi se încovoia ca o ghiară. Făcea impresia unei ţinte de tras la semn.

Şi dacă puneai ochiul în această ţintă, privirea îmbrăţişa, pe panta ridicăturii de pământ din faţă o suprafaţă de teren destui de restrânsă şi

aproape pe de-a-ntregul ocupată de un vechi zid de cărămizi, rămăşiţă a vechiului fort.

Beautrelet dădu fuga la zidul acesta, lung de vreo zece metri şi a cărui suprafaţă era năpădită de ierburi şi plante. Nu găsi nici un indiciu.

Totuşi, cifra 19 din document?

Se întoarse în grotă, scoase din buzunar un mosor de aţă şi un metru de muşama pe care le avea la dânsul, înnodă aţa de unghiul silexului, legă o pietricică la al nouăsprezecelea metru şi o azvârli. Pietricica de-abia ajunse la capătul potecii.

"Idiot ce sunt!" îşi zise Beautrelet. "Pe vremea aceea se măsura oare cu metrul? 19 înseamnă 19 prăjini".

După ce făcu calculul, numără treizeci şi şapte de metri de aţă, făcu un nod şi pe dibuite căută pe zid punctul exact unde nodul format la treizeci şi şapte de metri depărtare de fereastra Domnişoarelor atinge zidul vechiului fort Frefosse. După câteva clipe, punctul de contact se stabili. Cu mina rămasă liberă, Beautrelet îndepărtă frunzele crescute printre cărămizi.

Un strigăt îi ieşi din piept. Nodul pe care-l ţinea m vârful degetului arătător, se afla în centrul unei cruciuliţe sculptate în relief pe o cărămidă.

Or, semnul care urma după cifra 19 pe document, era o cruce!

Beautrelet trebui să se stăpânească cu toată voinţa, spre a-şi domina emoţia care-l covârşea. Grăbit, cu degetele crispate, apucă crucea şi apăsând-o, o învârti cum se învârtesc spiţele unei roţi. Cărămida se clătină. El îşi îndoi strădania: şi deodată, se produse ca o descărcare, ca un zgomot de lacăt care se deschide, şi în dreapta cărămizii, pe o întindere de un metru, zidul se învârti şi deschise gaura unei subterane.

Ca un nebun, Beautrelet apucă poarta de fier în care cărămizile erau înţepenite, o trase cu violenţă şi o închise. Uimirea, bucuria, spaima de a fi surprins, îi schimonoseau faţa. Avu viziunea

grozavă a tuturor celor ce se petrecuseră aici, în faţa acestei porţi, în decurs de douăzeci de secole, imaginea tuturor personajelor iniţiate în marele secret, care pătrunseseră prin uşa aceasta... Celţi, Gali, Romani, Normanzi, Englezi, Francezi, baroni, duci, regi şi, după ei, Arsène Lupin... Lupin... şi după Lupin, eu, Beautrelet... Simţi că-şi pierde minţile. Pleoapele i se băteau. Căzu leşinat...

Misiunea sa era terminată, cel puţin misiunea pe care o putea îndeplini singur, cu resursele de care dispunea.

Seara, scrise şefului Siguranţei o scrisoare lungă, în care îi raportă fidel rezultatul anchetei sale şi-i destăinui secretul Acului scobit. Totodată, îi cerea ajutor pentru desăvârşirea operei.

În aşteptarea răspunsului, petrecu două nopţi consecutive în Camera Domnişoarelor. Le petrecu zguduit de teamă, cu nervii scuturaţi de o groază pe care o sporeau zgomotele nopţii... În tot momentul, i se părea că vede umbre care se îndreptau spre el. Se ştia despre prezenţa sa în grotă... şi veneau... şi-l sugrumau...

În prima noapte, nu se mişcă nimic. Dar într-a doua, la lumina stelelor şi a unei semilune subţiri, văzu uşa deschizându-se şi siluete intrând. Numără două, trei, patru, cinci...

I se păru că aceşti cinci oameni duceau poveri destul de grele. Ei o luară de-a dreptul peste câmp până la şoseaua ce duce spre Havre şi Beautrelet distinse zgomotul unui automobil care se depărta.

Beautrelet se întoarse şi merse de-a lungul unei mari ferme. Dar la cotitura drumului, n-avusese decât timpul să escaladeze un taluz şi să se ascundă îndărătul arborilor. Pe drum treceau alţi oameni încărcaţi cu pachete. Şi după două minute, dudui alt automobil.

De astă dată, n-avusese forţa să se întoarcă la postul său, şi se dusese să se culce.

Când se trezi, chelnerul hotelului îi aduse o scrisoare. Beautrelet o deschise. Era cartea de vizită a lui Ganimard.

— În sfârşit! exclamă Beautrelet care – după o activitate atât de intensă şi de grea – simţea realmente nevoia unui ajutor.

Se repezi la Ganimard cu mâinile întinse. Inspectorul general le luă.

— Eşti un om şi jumătate, băiete!

— A! răspunse Beautrelet. Întâmplarea m-a ajutat.

— Nu există întâmplare când e vorba de el, accentua inspectorul care, de câte ori vorbea de Lupin avea un aer solemn şi nu-i pronunţa niciodată numele.

Apoi Ganimard se aşeză:

— Aşadar, am pus mâna pe el?

— În tot cazul, îi cunoaştem vizuina, castelul în care s-a ascuns, dar asta nu trebuie să ne facă să uităm că Lupin e Lupin. El poate să scape. Acul scobit din Etretat nu poate însă.

— De ce presupui că ar putea să scape? întrebă Ganimard neliniştit.

— Cum să nu presupunem că va voi să scape? Nimic nu dovedeşte că se află în acest moment în Acul scobit. În noaptea aceasta, au ieşit de acolo unsprezece complici ai săi. Poate să fi fost şi el unul din aceşti unsprezece.

Ganimard medită:

— Ai dreptate. Esenţialul este Acul scobit. Pentru rest, să sperăm că şansa ne va favoriza. Şi acum să stăm de vorbă.

Îşi reluă, vocea gravă, aerul său de importanţă convinsă şi pronunţă:

— Dragă Beautrelet, am ordin să-ţi recomand, în privinţa afacerii, cea mai absolută discreţie.

— Ordin din partea cui? întrebă Beautrelet glumind. Din partea prefectului poliţiei?

— Ceva mai sus.

— Preşedintele consiliului?

— Mai sus.

— Drace!

Ganimard coborî glasul:

— Beautrelet, vin de la Elysee. Afacerea aceasta este considerată ca un secret de stat şi de o extremă gravitate. Sunt motive serioase pentru ca această citadelă invizibilă să rămână necunoscută... din motive strategice mai ales... Acul scobit poate deveni un centru de aprovizionare, o magazie de pulbere sau de proiectile recent inventate, – mai ştiu eu? Arsenalul necunoscut al Franţei.

— Dar cum poate să spere cineva că se va păstra un asemenea secret? Pe vremuri nu-l deţinea decât un singur om, regele. Astăzi, suntem de pe acum cîţiva care-l cunoaştem, fără a mai vorbi de banda lui Lupin.

— Ehei, numai zece ani, numai cinci ani de tăcere să obţinem!...

— Dar pentru a putea pune mâna pe această citadelă, pe acest viitor arsenal, el trebuie atacat, trebuie scos Lupin dintr-însul, şi asta nu se poate face fără zgomot.

— Evident, se va ghici ceva, dar ou se va şti.

— Foarte bine! Care este planul dv.?

— În două cuvinte, iată-l. În primul rând, d-ta nu eşti Isidore Beautrelet şi nu e vorba de Arsène Lupin. D-ta eşti şi rămâi un băieţandru din Etretat, care – plimbându-se – surprinde nişte indivizi care ieşeau dintr-o subterană. Dacă nu mă înşel, d-ta presupui existenţa unei scări care străbate dâmbul?

— Dar, sunt mai multe asemenea scări de-a lungul coastei. Aşa, la dreapta satului Etretat, mi s-a semnalat – în faţa localităţii Benouville – scara Preotului, cunoscută de toţi cei care se scaldă aici.

— Prin urmare, jumătate din oamenii mei şi cu mine plecăm călăuziţi de d-ta. Eu intru singur, sau însoţit, asta rămâne de văzut. În tot cazul,

atacul îl dăm pe aici. Dacă Lupin nu este în Acul scobit, punem o capcană în care – într-o zi sau alta – se va prinde. Dacă este acolo...

— Dacă este acolo, d-le Ganimard, Lupin va fugi din Acul scobit pe partea cealaltă, care se află în faţa mării.

— În cazul acesta, va fi arestat imediat, de cealaltă jumătate a oamenilor mei.

— Da, dar dacă – după cum presupun – aţi ales momentul când marea e în reflux, lăsând descoperită temelia Acului, fugărirea va fi publică, din moment ce va avea loc în faţa tuturor pescarilor şi pescăriţelor de crevete şi scoici, care mişună pe stânci.

— Tocmai de aceea voi alege ora când marea va fi în flux.

— În cazul acesta, va fugi cu barca.

— Dar cum eu voi avea o duzină de bărci de pescari, fiecare comandată de unul din oamenii mei, va fi prins.

— Afară doar dacă nu va trece printre bărcile dv., ca un peşte printre găurile plasei.

— Se poate. Dar atunci îl scufund.

— Cum asta? Cu tunul?

— Evident! în momentul acesta se află la Havre un torpilor. La o telegramă dată de mine, se va afla la ora indicată, în împrejurimile Acului.

— Ce mândru ar fi Lupin! Un torpilor!... După cum văd, d-le Ganimard, aţi prevăzut tot. Nu mai avem decât să ne punem în mişcare. Când dăm asaltul?

— Mâine. În plină zi, în timpul fluxului, la orele 10 fix.

Sub aparenţa sa de veselie, Beautrelet ascundea o teamă profundă. până a doua zi, nu dormi, zămislind planurile cele mai impracticabile.

Ganimard îl părăsise, spre a se duce la vreo zece kilometri depărtare de Etretat, la Yport, unde – prudent – dăduse întâlnire oamenilor săi şi unde

angaja douăsprezece bărci de pescari, în vederea – zicea el – unor sondaje de-a lungul coastelor.

La orele 9 şi trei sferturi, escortat de doisprezece vlăjgani zdraveni, se întâlni cu Isidore la capătul de jos al drumului care suie spre dâmb. La orele 10 fix, ajunseră în faţa zidului de cărămizi. Era momentul decisiv.

— Dar ce e cu tine, Beautrelet? Eşti verde? rânji Ganimard, tutuindu-l pe tânăr cu ironie.

— Dar tu, Ganimard, tu nu te vezi? ripostă Beautrelet. Ai jura că ţi-a sosit ceasul din urmă.

Trebuiră să se aşeze şi Ganimard sorbi câteva înghiţituri de rom.

— Nu e trac, zise el, dar fir-ar să fie! Mare emoţie! Ori de câte ori trebuie să pun mina pe el, mă pişcă la măruntaie. Ei, dar acum deschideţi! Nu e nici o primejdie să fim văzuţi?

— Nu. Acul scobit e mai jos decât dâmbul, şi afară de asta ne aflăm îndărătul unei ridicături de pământ.

Beautrelet se apropie de zid şi apăsă cărămida. Descărcarea se produse, şi intrarea în subterană apăru.

La lumina felinarelor pe care le aprinseră, văzură că subterana era tăiată în formă de boltă, şi că bolta – ca şi de altfel solul – era complet acoperită de cărămizi.

Merseră câteva secunde, şi imediat avură în faţa lor o scară. Beautrelet numără patruzeci şi cinci de trepte – trepte de cărămidă – pe care acţiunea lentă a paşilor le scobise la mijloc.

— Afurisit! bodogăni Ganimard care se afla în frunte şi care se opri. O uşă!

— Drace! murmură Beautrelet uitându-se la ea. Şi nu e deloc uşor de dărâmat. Un bloc de fier...

— Ne-am ars, zise Ganimard ' n-are nici măcar broască.

— O poartă e făcută să se deschidă, şi dacă aceasta n-are broască, probabil că e un secret pentru deschiderea ei.

— Dar cum nu cunoaştem acest secret...

— Eu îl voi cunoaşte.

— Cu ajutorul cui?

— Cu ajutorul documentului. Al patrulea rând nu are alt scop decât să rezolve dificultăţile în momentul când se prezintă. Şi soluţia e uşoară, dat fiind că e scrisă nu spre a deruta, ci spre a ajuta pe cei care caută.

— Uşoară?... Nu sunt de părerea d-tale! exclamă Ganimard, desfăcând documentul... Numărul 44 şi un triunghi însemnat cu un punct în stânga, asta mi se pare mai degrabă obscur.

— Da' de unde! Da' de unde! Uitaţi-vă la uşă. Veţi vedea că e ferecată, în cele patru colţuri, cu plăci de fier în formă de triunghi, şi că aceste plăci sunt fixate cu cuie mari. Luaţi placa din stânga jos şi învârtiţi cuiul care se află în colţ... Sunt nouă şanse contra una că vom nimeri bine.

— D-ta ai nimerit-o pe a zecea! zise Ganimard după ce încercă.

Cu glasul coborât şi meditând, Beautrelet continuă:

— Să vedem... Ganimard şi cu mine ne aflăm aici, amândoi, pe ultima treaptă a scării... sunt 45 de trepte... De ce 45 când cifra documentului indică 44... Coincidenţă?... Nu... În toată afacerea aceasta n-a fost niciodată coincidenţă, cel puţin involuntară. Fii drăguţ te rog, Ganimard, şi suie-te o treaptă mai sus... Aşa! Rămâi pe această a 44-a treaptă! Şi acum voi învârti cuiul de fier. Şi uşa se va mişca...

Şi într-adevăr poarta cea grea se învârti în ţâţâne. În faţa lor apăru o peşteră, destul de spaţioasă.

— Trebuie să ne aflăm exact sub fortul Frefosse, zise Beautrelet. Acum am străbătut diversele straturi de pământ. S-a sfârşit cu cărămizile. Ne aflăm în plină masă calcaroasă.

Încăperea era luminată vag de o dâră de lumină care venea din capătul celălalt. Apropiindu-

se, văzură că era o crăpătură a dâmbului, făcută într-o ieşitură a peretelui şi care forma un fel de punct de observaţie. În faţa lor, la cincizeci de metri, apărea din valuri blocul impresionant al Acului scobit. La dreapta, foarte aproape, se afla arcul boltit al porţii d'Aval, iar la stânga, foarte departe, încheind curba armonioasă a unui vast sân de mare, altă boltă, mai impozantă, se decupa din dâmb, aşa-zisă Manneporte (magna porta), atât de mare încât o corabie ar fi putut trece prin ea, cu catargele în sus şi cu toate pânzele umflate. În fund, pretutindeni, marea.

— Nu văd flotila noastră, zise Beautrelet.

— Nici nu se poate, zise Ganimard. Poarta d'Aval ne ascunde toată coasta de la Etretat şi Yport. Dar colo, în larg, linia cea neagră, în rând cu apa...

— Ei bine?...

— Ei bine, acolo este flota noastră de război. Torpilorul nr. 25. Şi acum să mai poftească Lupin să fugă... dacă vrea să cunoască peisajele submarine!

O rampă arăta începutul scării, lingă spărtură, începură să coboare. Din când în când, o ferestruică găurea peretele şi de fiecare dată zăreau Acul scobit, a cărui înfăţişare părea din ce în ce mai gigantică. Puţin înainte de a ajunge la nivelul apei, ferestrele încetară şi bâjbâiră prin întuneric.

Isidore număra treptele cu glas tare. La a 358-a, ajunseră într-un culoar mai larg, pe care-l astupa o nouă poartă de fier, ferecată cu plăci şi cuie.

— Cunoaştem noi asta, zise Beautrelet. Documentul ne dă numărul 357 şi un triunghi cu punct în dreapta. N-avem decât să reîncepem operaţia.

A doua poartă se supusese ca şi cea dintâi. Un lung, foarte lung tunel se înfăţişă înaintea lor, luminat de lumina vie a lămpilor atârnate de tavan. Pereţii erau umezi şi stropi de apă căzeau pe jos,

astfel că – de la un capăt la celălalt, pentru a facilita mersul, se pusese un adevărat trotuar de scânduri.

— Acum trecem pe sub mare, zise Beautrelet. Vii, Ganimard?

Inspectorul se aventură în tunel, păşi pe scândurile de lemn şi se opri în faţa unei lămpi pe care o desprinse din tavan:

— Obiectele datează probabil din Evul Mediu, dar luminatul e modern. Domnii aceştia se luminează cu site incandescente.

Îşi continuă drumul. Tunelul se sfârşea într-o altă grotă de proporţii mai mari, unde se zăreau, în faţă primele trepte ale unei scări care suia.

— Acum începe urcuşul în Acul scobit, zise Ganimard. Acum e mai grav.

Dar unul din oamenii săi îl strigă:

— Şefule! Mai e o scară, aici, la stânga.

Şi imediat după aceea, descoperiră o a treia scară la dreapta.

— Drace! murmură inspectorul. Situaţia se complică. Dacă o luăm pe aici, ei or să fugă pe dincolo!

— Să ne despărţim! propuse Beautrelet.

— Nu, nu... În felul acesta am fi prea puţini... E mai bine ca unul din noi să plece în recunoaştere.

— Eu, dacă vrei...

— -D-ta, Beautrelet, fie. Eu voi rămâne cu oamenii mei... În felul acesta, n-avem să ne temem de nimic. Poate să mai fie şi alte drumuri decât acela care I-am urcat noi prin dâmb şi multe alte drumuri de-a curmezişul Acului scobit. Cert este însă că între dâmb şi Ac nu există altă comunicaţie decât tunelul. Prin urmare, prin grota aceasta trebuie trecut. Plin urmare, mă instalez aici până la întoarcerea d-tale. Du-te, şi prudenţă!...

Isidore dispăru repede pe scara din mijloc. La a 30-a treaptă, îl opri o uşă. Puse mâna pe clanţă şi apăsă. Uşa nu era încuiată.

Intră într-o sală care i se păru foarte joasă, atât de imensă era. Luminată de lămpi, susţinută de stâlpi groşi, între care se deschideau perspective; adânci, sala aceasta avea probabil aceleaşi dimensiuni ca Acul scobit. Înăuntru se aflau o mulţime de lăzi, de obiecte, de mobile, de fotolii, de dulapuri, de bufete, de cufere, o îngrămădeală ca în subsolul unui negustor de antichităţi.

La dreapta şi la stânga sa, Beautrelet văzu deschizătura a două scări, aceleaşi fără îndoială care veneau din grota de jos. Ar fi putut deci coborî şi vesti pe Ganimard. Dar în faţa lui văzu o nouă scară care suia şi Beautrelet îşi urmă singur investigaţiile.

Încă treizeci de trepte. O uşă, apoi o sală mai puţin mare. Şi mereu, în faţă, o scară care urca.

Alte treizeci de trepte. O uşă. O sală mai mică...

Beautrelet înţese planul lucrărilor executate în interiorul Acului. Era o serie de săli suprapuse şi prin urmare din ce în ce mai mici. Toate serveau drept magazii.

La a patra, nu mai era nici o balustradă. O lumină slabă se strecura prin crăpături, şi Beautrelet zări marea la vreo zece metri sub el.

În momentul acesta se simţi atât de departe do Ganimard, că o teamă nelămurită începu să-l cuprindă şi trebui să-şi stăpânească nervii ca să n-o rupă la fugă.

Cu toate acestea nu-l ameninţa nici o primejdie, iar împrejurul lui tăcerea era atât de mare, încât Beautrelet se întrebă dacă nu cumva întregul Ac scobit fusese evacuat.

"La etajul următor, îşi zise el, mă voi opri".

Alte treizeci de trepte, apoi o uşă, aceasta mai uşoară, de aspect mai modern. O împinse binişor, gata s-o zbughească. Nimeni. Sala aceasta însă, se deosebea de celelalte din punct de vedere al destinaţiei ei. Pe pereţi, goblenuri; pe jos,

covoare. Două dulapuri magnifice stăteau în faţă, încărcate cu argintărie. Micile ferestre practicate aveau geamuri.

În mijlocul încăperii, o masă bogat aşternută, cu o faţă de masă de dantelă cu fructiere pline de poame şi prăjituri, cu sticle de şampanie în frapiere, şi flori, risipă de flori.

în jurul mesei, trei tacâmuri.

Beautrelet se apropie. În şervete se aflau cartoane cu "numele invitaţilor.

Beautrelet citi întâi: Arsène Lupin.

În faţă: D-na Arsène Lupin.

Luă al treilea carton şi tresări de uimire. Pe acesta era înscris propriul său nume: Isidore Beautrelet.

CAPITOLUL X
COMOARA REGILOR FRANŢEI

O perdea fu dată la o parte:

— Bonjour, dragă Beautrelet! Ai cam întârziat puţin. Noi luăm masa la 12 fix. Dar în sfârşit, câteva minute n-au nici o importanţă... Dar ce este? Nu mă mai recunoşti? Atât de schimbat sunt?

În cursul luptei sale contra lui Lupin, Beautrelet avusese multe surprize şi se aştepte ca în clipa ho-tărîtoare a deznodământului să întîmpine încă multe emoţii, dar lovitura pe care o primi de astă-dată, fusese cu totul neprevăzută. Ceea ce resimţi, nu mai era uimire, ci încremenire, groază!

Omul pe care-l avea în faţa lui, omul pe care toată forţa brutală a evenimentelor îl obliga să-l ia drept Arsène Lupin, omul acesta era Valmeras. Valmeras! Proprietarul castelului Aiguille. Valmeras! Acelaşi căruia îi ceruse ajutor împotriva lui Arsène Lupin. Valmeras! Tovarăşul

său de expediţie la Crozawt. Valmeras! Curajosul amic care făcuse posibilă evadarea Raymondei, lovind sau făcându-se că loveşte, în umbra vestibulului, pe un complice al lui Lupin!

— D-ta!... D-ta eşti! bolborosi el.

— Şi de ce n-aş fi? se miră Lupin. Credeai că mă cunoşti definitiv pentru că m-ai văzut sub trăsăturile unui preot sau cu mutra unui Massiban? Ehei, când cineva şi-a ales poziţia socială pe care o ocup eu, trebuie să se servească de micile sale talente de societate. Dacă Lupin n-ar putea fi, după pofta inimii, şi pastor al bisericii reformate, şi membru al Academiei de Inscripţii, ar fi să-i plângem de milă. Or, Lupin, adevăratul Lupin, Beautrelet, este cel pe care-l ai înaintea ta! Uită-te bine, Beautrelet...

— Dar atunci... dacă d-ta eşti, atunci... domnişoara...

— Bineînţeles, Beautrelet, e chiar aşa cum ai spus...

Dădu din nou la o parte perdeaua, făcu un semn şi anunţă:

— D-na Arsène Lupin.

— A! îngăimă tânărul zăpăcit de tot... D-ra de Saint-Veran...

— Nu, nu! protestă Lupin. D-na Arsène Lupin! Sau mai bine, dacă preferi, doamna Louis Valmeras, soţia mea cu cununie, după formele legale cele mai riguroase. Şi toate astea graţie d-tale, scumpul meu Beautrelet.

Îi întinse mâna:

— Mulţumirile mele afectuoase... şi sper că nu-i cu supărare nici pentru d-ta.

Lucru ciudat, Beautrelet nu era supărat de fel. Nu se simţea nici umilit. Resimţea atât de puternic enorma superioritate a adversarului său, că nu roşea de faptul că fusese învins de el. Strânse deci mâna ce i se întindea.

— Doamna e servită.

Un servitor pusese pe masă o tavă încărcată cu mâncăruri.

— O să ne scuzi, Beautrelet, dar bucătarul meu e în concediu şi vom fi siliţi să mâncăm numai răcituri.

Lui Beautrelet nu-i era foame de fel. Se aşeză totuşi, interesat la culme de atitudinea lui Lupin. Ce ştia acesta în definitiv? îşi dădea el seama de primejdia ce-l ameninţa? Ştia ori nu de prezenţa lui Ganimard şi a oamenilor săi?...

Şi Lupin continuă:

— Da, graţie d-tale, dragă prietene. Hotărât, Raymonde şi cu mine ne-am iubit din prima zi. Chiar aşa, puiule... Răpirea Raymondei, captivitatea ei: mofturi; ne iubeam... Dar nici ea, nici eu de altfel n-am putut admite să se statornicească între noi una din legăturile acelea trecătoare care sunt la voia întâmplării. Situaţia era deci indisolubilă pentru Lupin. Nu era însă, dacă redeveneam Louis Valmeras. Atunci, văzând că d-ta nu-mi dai pace şi că ai găsit castelul Aiguille, mi-a venit ideea să profit de încăpăţânarea d-tale.

— Şi de naivitatea mea.

— O Doamne! Cine n-ar fi căzut în cursă?

— Cu alte cuvinte, frăţie concursului meu ai. reuşit?

— Exact! Cine ar fi putut bănui că Valmeras este Lupin, când Valmeras era prietenul lui Beautrelet şi acelaşi Valmeras smulsese din' ghiarele lui Lupin pe aceea pe care Lupin o iubea? Şi a fost ceva delicios. O! Ce amintiri plăcute! Expediţia la Crozant! Buchetele de flori găsite: aşa-zisă mea scrisoare de dragoste către Raymonde! Şi mai târziu, precauţiile pe care eu, Valmeras, trebui să le iau împotriva mea, Lupin, înainte de căsătoria mea! Iar apoi, seara banchetului d-tale, când ai leşinat în braţele mele! O! Ce amintiri plăcute!...

Se făcu tăcere. Beautrelet se uită la Raymonde. Ea asculta pe Lupin, fără a spune o

vorbă, şi se uita la dânsul cu ochi în care era dragoste, pasiune şi încă ceva, pe care tânărul nu-l putea defini, un Iei de stingherire neliniştită şi un soi de tristeţe tulbure.

Dar Lupin îşi întoarse ochii spre dânsa şi Raymonde îi surise tandru.

Pe deasupra mesei, mâinile lor se împreunară.

— Ce zici de micul meu aranjament de aici, Beautrelet? întrebă Lupin... Are linie, nu este aşa? Nu pretind că e extrem de confortabil... Cu toate acestea, s-au mulţumit câţiva şi cu cele ce oferă această casă, şi nu dintre cei mai neînsemnaţi... Priveşte te rog lista câtorva din personajele care au fost proprietari ai Acului şi care au ţinut la onoarea de a lăsa aici un semn al trecerii lor.

Pe pereţi erau gravate următoarele cuvinte: Cesar, Carol Magnu, Boli, Guillaume Cuceritorul, Richard, rege al Angliei, Ludovic XI, Francisc, Henri IV, Ludovic XIV, Arsène Lupin.

— Cine se va înscrie după mine? întrebă el. Vai! lista e încheiată. De la Cesar până la Lupin, – mai departe nu merge. Peste puţin, mulţimea anonimă va veni să viziteze ciudata citadelă. Şi când te gândeşti, că dacă n-ar fi fost Lupin, toate acestea ar îi rămas necunoscute de oameni! A! Beautrelet, ce senzaţie de mândrie în ziua când am pus piciorul pe acest tărâm părăsit! Sentimentul că am găsit secretul pierdut, că devin posesorul lui, unicul posesor! Moştenitor al unei asemenea moşteniri! După atâţia regi, să locuieşti în Acul scobit!...

Un gest al soţiei sale îl întrerupse. Ea părea foarte agitată.

— Aud zgomot, zise ea... Zgomot dedesubtul nostru... N-auzi?

— E clipocitul apei.

— Nu, nu... Cunosc zgomotul valurilor... E altceva...

— Ce vrei să fie, draga mea? zise Lupin râzând. Nu I-am invitat decât pe Beautrelet la dejun.

Şi adresându-se servitorului:

— Charlais, ai încuiat uşile de la scări după domnul?

— Da, şi am pus lacăte. Lupin se ridică:

— Vai, Raymonde, dar nu tremura aşa... Ce este asta? Eşti palidă de tot!

Îi spuse câteva cuvinte cu glasul coborât, adresă câteva vorbe şi servitorului, ridică perdeaua şi-i lăsă pe amândoi să iasă.

Jos, zgomotul se preciză. Erau lovituri surde care se repetau la intervale egale. Beautrelet îşi zise:

"Ganimard şi-a pierdut răbdarea şi sparge uşile".

Foarte calm şi ca şi cum, într-adevăr, n-ar fi auzit, Lupin zise:

— Şi-ţi mărturisesc că era într-un hal fără de hal Acul scobit, când am reuşit să-l descopăr! Se vedea bine că nimeni nu posedase secretul de un secol încoace. Tunelul ameninţa să se astupe. Scările putrezeau. Apa pătrundea prin crăpături. A trebuit să consolidez, să repar.

Beatrelet nu se putu împiedica să întrebe:

— La venirea d-tale, nu se găsea nimic înăuntru.

— Aproximativ nimic. Probabil că regii n-au folosit Acul – astfel cum am făcut eu – ca magazie.

— Dar ca refugiu?

— Da, probabil în epoca năvălirilor şi de asemenea în timpul războaielor civile. Dar adevărata sa destinaţie a fost să devină, cum să spun? sipetul regilor Franţei.

Izbiturile deveneau mai violente şi erau acum mai puţin surde. Probabil că Ganimard spărsese prima uşă şi ataca a doua.

O linişte, după care alte izbituri mai apropiate. Era a treia uşă. Mai rămâneau două.

Printr-una din ferestre, Beautrelet zări bărcile care pluteau în jurul Acului şi nu departe, înotând ca un peşte mare, negru, torpilorul.

— Ce gălăgie! exclamă Lupin. Nu-şi mai aude omul propria lui vorbă: Vrei să ne suim ceva mai sus? Poate că te va interesa să vizitezi şi restul Acului.

Trecură în etajul superior, care era apărat – ca şi celelalte – de o uşă pe care Lupin o încuie după dânsul.

— Galeria mea de tablouri, zise el.

Pereţii erau acoperiţi cu pânze, pe care Beautrelet putu citi semnăturile cele mai ilustre. Era acolo "Fecioara cu Agnus Dei" de Raphael. "Portretul Lucreziei Fede" de Andrea del Sarto, "Salomeea" lui Tizian, "Fecioara şi îngerii" de Carpaccio.

— Frumoase copii! aprobă Beautrelet.

Lupin îl privi stupefiat:

— Cum? Copii? Eşti nebun, puiule? Copiile sunt la Madrid, puiule, la Florenţa, la Veneţia, la Munchen, la Amsterdam.

— Şi astea?

— Astea sunt pânzele originale, colecţionate cu răbdare din toate muzeele Europei, unde le-am înlocuit cinstit cu copii excelente..

— Dar într-o zi sau alta...

— Într-o zi sau alta, frauda va fi descoperită? Ei şi? Se va găsi semnătura mea pe fiecare din pânze – pe dosul fiecăreia din pânze, – se va şti atunci că eu am dăruit ţării mele capodopere originale. La urma urmei, n-am făcut decât ce-a făcut Napoleon în Italia. A! uite, Beautrelet, cei patru Rubens ai d-lui de Gesvres.

Loviturile continuau înlăuntrul Acului..

— Nu mai e de suportat! zise Lupiu. Să ne suim mai sus.

Altă scară. Altă uşă.

— Sala tapiseriilor.

Tapiseriile nu erau atârnate, ci înrolate, legate, etichetate şi amestecate cu tot felul de pachete de stofe vechi, pe care Lupin le desfăşură: brocarte minunate, catifele superbe, mătăsuri suple în tonuri moarte, patrafire, ţesături de aur.

Se suiră şi mai sus şi Beautrelet văzu sala orologiilor şi pendulelor, sala cărţilor – o! minunatele legături şi preţioasele volume! – sala dantelelor, sala bibelourilor.

Şi de fiecare dată, dimensiunile sălii se micşorau. Şi de fiecare dată, acum, zgomotul loviturilor se depărta. Ganimard pierdea teren.

— Ultima, zise Lupin. Visteria.

Sala aceasta era cu totul deosebită. Rotundă şi ea, dar foarte înaltă, în formă conică, ocupa vârful edificiului, şi baza sa trebuia să se afle la vreo cincisprezece sau douăzeci de metri, de vârful extrem al Acului.

În partea ţărmului, nici o fereastră. Dar în spre mare – deoarece de aici nici o privire indiscretă nu putea pătrunde, – două ferestre imense, de sticlă, lăsau să intre abundent lumina zilei. Pe jos era o pardoseală de lemn cu desenuri concentrice. Lipite de pereţi, vitrine şi câteva tablouri.

— Perdelele colecţiilor mele, zise Lupin. Tot ce-ai văzut până acum, este de vânzare. Unele obiecte pleacă, altele vin. Aşa e meseria. Aici, în sanctuarul acesta, totul e sfânt. Totul e pe alese, esenţialul, ce e mai bun. Priveşte bijuteriile acestea, Beautrelet: amulete chaldee, şiraguri egiptene, brăţări celtice. Priveşte statuetele acestea, Beautrelet, această Venera greacă, acest Apollo, din Corint. Priveşte aceste statuete de Tanagra, Beautrelet! Afară de cele aflătoare în vitrina aceasta, nu există nici o singură statuetă de Tanagra veritabilă în toată lumea. Ce plăcere să-ţi poţi spune asta! îţi aduci aminte, Beautrelet, de jefuitorii de biserici din sudul Franţei, de faimoasa

bandă Thomas – agenţi de ai mei, fie zis în treacăt – ei bine! iată aici racla din Ambazae, cea adevărată, Beautrelet! îţi aduci a-minte de scandalul de la Louvre, de tiara care a fost recunoscută falsă. Iată tiara lui Saitapharnes, cea veritabilă, Beautrelet! Priveşte, priveşte bine, Beautrelet! Iată minunea minunilor, opera supremă, creaţiunea unui Dumnezeu, iată "Gioconda" lui Leonardo da Vinci, cea veritabilă. În genunchi, Beautrelet. Întreaga femeie e înaintea ta, Beautrelet!

O lungă tăcere. Jos, loviturile se apropiau. Numai două sau trei uşi îi mai despărţeau de Ganimard.

În larg, se vedea spinarea neagră a torpilorului şi bărcile care pluteau. Tânărul întrebă:

— Dar comoara?

— A! puiule, asta este cam tot ce te interesează pe tine! Şi mulţimea este cam tot aşa! Fiii mulţumit şi cu atât!

Lupin izbi violent cu piciorul, făcu să se clatine unul din discurile care alcătuiau pardoseala, şi ridi-cându-l ca un capac de cutie, descoperi un soi de căldare rotundă, scobită în stâncă. Era goală.

Ceva mai departe, făcu aceeaşi manevră. Apăru altă căldare. Goală şi ea. Lupin repetă gestul încă de trei ori. Şi celelalte trei căldări erau goale.

— Hm! rânji Lupin. Ce decepţie! Sub Ludovic XI, sub Henri IV, sub Richelieu, cele cinci căldări au fost probabil pline. Dar gândeşte-te la Ludovic XIV, la Versailles, la războaie, la marile dezastre ale robiei! Şi gândeşte-te la Ludovic XV, la d-na Pompadour, la d-na du Barry! Ce trebuie să se fi scos atunci din căldările acestea! Cu ce ghiare trebuie să se fi zgâriat piatra! După cum vezi, n-a mai rămas nimic.

Se întrerupse şi zise apoi:

— Ba da, Beautrelet, mai e ceva: a şasea ascunzătoare! Intangibilă aceasta. Nici unul dintre

ei n-a îndrăznit să se atingă vreodată de ea. Era resursa supremă. Priveşte.

Se aplecă şi ridică capacul. O ladă de fier umplea căldarea. Lupin scoase din buzunar o cheie cu gît şi complicat dinţată şi deschise.

Aspectul ce se oferi, fu orbitor. Scăpărară toate pietrele preţioase, scînteiară toate culorile, azurul safirelor, purpuriul rubinelor, verdele smaragdelor, soarele topazelor.

— Priveşte. Au înghiţit toate monedele de aur, toate monedele de argint, însă sipetul pietrelor preţioase e intact! Priveşte monturile. Sunt din toate epocile, din toate veacurile, din toate ţările. Sunt aici dotele reginelor. Fiecaire a adus partea ei, Margareta de Scoţia şi Charlotta de Savoia, Măria a Engliterei şi Caterina de Medicis, şi toate archidu-cesele Austriei, Eleonora, Elisabeta, Maria-Theresa, Maria-Antoinette. Priveşte perlele acestea şi diamantele! Nici unul din ele care să nu fie demn de o împărătească!

Se ridică şi întinse mâna în semn de jurământ:

— Beautrelet, vei spune omenirii că Lupin n-a luat nici una din pietrele care se găseau în pipetul regal, nici una singură, o jur pe onoarea mea: N-am avut acest drept. Era comoara Franţei.

Jos Ganimard se grăbea. Judecind după repercusiunea loviturilor, se putea ghici lesne că Ganimard ataca penultima uşă, aceea a sălii bibelourilor.

— Să lăsăm sipetul deschis, zise Lupin, şi toate căldările de asemenea, toate aceste mici morminte goale.

Făcu ocolul încăperii, examină câteva vitrine, contemplă câteva tablouri, şi plimbându-se gânditor, zise:

— E foarte trist să părăseşti toate acestea! Ce sfâşietor! Cele mai frumoase ceasuri din viaţa mea le-am petrecut aici, singur în faţa acestor

obiecte pe care le iubeam. Şi ochii mei nu le vor mai vedea, şi mâinile mele nu le vor mai atinge.

Pe faţa sa contractată se întipărise o expresie de atâta oboseală încât Beautrelet simţi o milă fără margini. Durerea la acest om trebuia să ia proporţii mai mari decât la oricare alt muritor, ca şi bucuria, ca şi orgoliul, ca şi umilinţa. Lângă fereastră, acum, cu degetul întins, Lupin zise:

— Ceea ce e mai trist, e că trebuie să părăsesc toate acestea. Nu e frumos. Marea întinsă, cerul. La dreapta şi la stingă ţărmurile din Etretat, cu cele trei porţi, poarta d'Amont, poarta d'Aval şi Manne-porte, tot atâtea arcuri de triumf pentru stăpân, şi stăpânul eram eu! Rege al aventurii! Rege al Acului scobit! Regat ciudat şi supranatural! De la Cesar la Lupin. Ce ursită!

Izbucni în râs:

— Rege de feerie? de ce oare? Să spunem mai bine rege din Yvetot, om care trăieşte pentru plăcerile lui! Ce glumă! Rege al lumii, da, acesta este adevărul! Din vârful acesta al Acului, stăpâneam Universul! îl ţineam în mâinile mele ca o pradă! Ridică tiara lui Saitapharnes, Beautrelet. Vezi acest dublu aparat telefonic? La dreapta, este legătura cu Parisul – fir special. La stingă, cu Londra – fir special. Prin Londra obţin America, Asia, Australia! în toate aceste continente, birouri, agenţii de vânzare, comisionari. Trafic internaţional. Este marea piaţă a obiectelor de artă şi antichităţilor, târgul lumii. A! Beautrelet, sunt momente când puterea mea îmi suceşte capul. Sunt beat de forţă şi autoritate.

Uşa dedesubt cedă. Auziră pe Ganimard şi pe oamenii săi alergând şi căutând. După o pauză, Lupin continuă cu glasul coborât:

— Şi acum s-a sfârşit. A trecut o fetiţă cu părul blond şi cu ochii mari şi trişti şi cu sufletul cinstit – şi s-a sfârşit. Eu însumi distrug formidabilul edificiu, tot restul mi se pare absurd

şi pueril. Numai părul ei mai are valoare. Ochii ei trişti şi sufletul ei cinstit.

Oamenii lui Ganimard suiau seara. O lovitură zgudui uşa, cea din urmă. Lupin strânse braţul lui Beautrelet:

— Înţelegi, Beautrelet, de ce te-am lăsat să faci ce-ai vrut, când, de atâtea ori, în decursul acestor săptămâni, te-aş fi putut zdrobi? Înţelegi tu, de ce ai reuşit să ajungi până aici? Înţelegi tu că fiecăruia din oamenii mei le-am dat partea de pradă şi că pe ei i-ai întâlnit noaptea trecută pe dâmb? Înţelegi asta, nu este aşa? Acul scobit este Aventura. Câtă vreme e al meu rămân Aventurierul. Luîndu-mi-se Acul scobit, întregul trecut se desprinde de mine, şi începe viitorul, un viitor de pace şi de fericire, în care nu voi mai roşi când ochii Raymondei mă vor contempla... un viitor.

— Ci încetează odată, Ganimard! Nu mi-am terminat încă tirada!

Loviturile se înteţiră. Făcea impresia că izbesc cu un berbec în uşă. În faţa lui Lupin, Beautrelet în picioare, tremurând de curiozitate, aştepta evenimentele, fără a înţelege planul lui Lupin. Că ceda Acul scobit, treacă-meargă, – dar de ce se dădea el însuşi legat? Care-i era scopul? Nădăjduia oare să scape din mâna lui Ganimard?

În acest timp, Lupin murmura visător:

— Cinstit. Arsène Lupin cinstit, nici un furt, să duci viaţa ca oricare altul. De ce nu? Nu e nici un motiv ca să n-am acelaşi succes. Dar lasă-mă odată în pace, Ganimard! Nu-ţi dai seama, idiotule, că sunt pe cale să pronunţ cuvinte istorice şi că Beautrelet le notează pentru strănepoţii noştri! începu să râdă:

— Îmi pierd vremea. În viaţa lui, Ganimard nu va sesiza utilitatea cuvintelor mele istorice.

Luă o bucată de cretă roşie, apropie de zid un scăunel şi sorise cu litere mari:

Arsène Lupin donează Franţei toate comorile din Acul Scobit cu singura condiţie ca aceste tezaure să fie instalate la muzeul Louvre, în săli speciale, care să poarte numele de "Sălile Arsène Lupin".

— Acum, zise el, conştiinţa mea e liniştită. Franţa şi cu mine suntem chit.

Asediatorii izbeau cu pumnii în uşă. Unul din panouri fu găurit. Prin gaură se strecură o mână care căuta clanţa.

— Drace! zise Lupin. Ganimard e în stare să ajungă la ţintă, odată în viaţa lui!

Se repezi la broască şi scoase cheia:

— Na, amice! Uşa asta e zdravănă! Am toată vremea. Beautrelet, îţi spun adio! îţi mulţumesc! Căci ai fi putut să complici atacul acesta, dar tu eşti băiat delicat, puiule!

Se îndreptă spre un mare triptic al lui Van den Weiden, care reprezenta regii. Îndoi partea din dreapta a tripticului şi descoperi astfel o uşă mică, pe clanţa căreia puse mâna:

— Vânătoare sprâncenată, Genimard! Se auzi o detunătură.

— A! canalie, drept în inimă! Unde ai luat lecţii? S-a dus dracului regele mag! Drept în inimă! Sfărâmat ca un ou la tragere la ţintă!

— Predă-te, Lupin! răcni Ganimard, al cărui revolver apăru prin panoul spart al uşii şi ai cănii ochi scăpărători se vedeau pe acolo. Predă-te, Lupin!

— Dar garda, – garda se predă?

— Dacă faci un pas, trag!...

— Imposibil să mă nimereşti!

Într-adevăr, Lupin se depărtase şi dacă Ganimard, prin spărtura făcută în uşă, putea trage drept în faţa sa, nu putea trage, dar mai ales nu putea ochi în partea unde se afla Lupin. Situaţia aceasta, era totuşi şi aşa teribilă, deoarece ieşirea pe care conta – uşile din triptic – se deschidea în

faţa lui Ganimard. A încerca să fugă, însemna să se expună glonţului poliţistului.

— Drace! zise el râzând. Acţiunile mele sunt în scădere. Dar aşa ţi se cuvine, Lupin, băiete! prea ai tras şi tu de coadă. Nu trebuia să vorbeşti atât!

Se lipi de zid. În urma sforţărilor oamenilor, se mai lărgise puţin gaura din uşă, şi Ganimard se putea mişca mai în voie.

Trei metri, nu mai mult, despărţeau pe cei doi adversari. Dar o vitrină de lemn aurit îl apăra pe Lupin.

— Vino încoace, Beautrelet! răcni bătrânul poliţist, care scrâşnea de furie. Trage în loc să stei cu gura căscată!

Într-adevăr, Isidore nu se mişcase din loc, spectator pasionat, dar nehotărât. Din toate puterile, ar fi vrut să se amestece în lupta aceasta şi să doboare prada care se afla la cheremul său. Dar un simţământ obscur îl împiedica.

Strigătul lui Ganimard îl scutură. Mâna i se încleştă de revolver.

"Dacă iau o hotărâre", îşi zise el, "Lupin e pierdut, şi e de datoria mea".

Ochii lor se întâlniră. Ochii lui Lupin erau calmi, atenţi, aproape curioşi, ca şi cum – în înspăimântătoarea primejdie care-l ameninţa – nu s-ar fi interesat decât de problema morală care-l zbuciuma pe tânărul Beautrelet. Isidore se va decide oare să dea lovitura de graţie inamicului lui?

Uşa trosni de sus şi până jos:

— Aici, Beautrelet! Am pus mâna pe el! răcni Ganimard.

Ceea ce se petrecu acum fu atât de rapid, încât nu-şi dădu seama decât după aceea. Îl văzu pe Lupin aplecându-se, alergând de-a lungul zidului, trecând pe lingă uşă, chiar sub arma pe care o ţinea Ganimard în sus, şi, se simţi deodată,

el, Beautrelet aruncat la pământ, ridicat imediat şi dus de o forţă invizibilă.

Lupin îl ţinea în aer ca un paloş viu, îndărătul căruia se ascundea:

— Zece contra unu că scap, Ganimard! Lupin, vezi tu, are totdeauna resurse neaşteptate...

Se retrăsese iute spre triptic. Ţirîndu-l cu o mână pe Beautrelet lipit de pieptul său, deschise cu cealaltă mână uşa şi o închise după el. Era salvat. Imediat, o scară apăru înaintea lor, coborând repede.

— Haidem! zise Lupin, împingmdu-l pe Beautrelet înaintea lui. Armata de uscat e bătută, să ne ocupăm acum de flota franceză. După Waterloo, Trafalgar. Merită reprezentaţia banii pe care i-ai dat la intrare, puiule, aşa e? Doamne! haz mai au! Acum au început să izbească în triptic. Prea târziu, copii! Dar dă-i zor, Beautrelet.

Scara, scobită în peretele acului, în chiar coaja lui, se învârtea în spirale de jur împrejurul piramidei, încercând-o ca un tobogan.

Unul după altul, coborâră scările două câte două, trei câte trei. Din loc în loc, o dâră de lumină ţâşnea dintr-o crăpătură, şi Beautrelet zărea în goană bărcile de pescari, care evoluau la câteva zeci de metri, şi torpilorul negru.

Coborâră, coborâră, Isidore tăcut, Lupin mereu exuberant:

— Grozav aş vrea să ştiu ce face Ganimard. Coboară celelalte scări, ca să-mi astupe intrarea în tunel? Nu, nu e atât de tâmpit. Trebuie să fi lăsat acolo patru oameni, şi asta e de ajuns.

Se opri:

— Ascultă, au început să strige sus. Probabil că au deschis fereastra şi-şi cheamă flota într-ajutor. Uită-te: e mişcare de bărci, îşi fac semne, torpilorul se mişcă. Brav torpilor! Te recunosc, vii de la Havre... Tunari, la posturile voastre! Drace! comandantul. Salutare, Nelson!

Îşi trecu un braţ printr-o fereastră şi-şi fâlfâi batista. Apoi continuă drumul.

— Flota inamică înaintează vârtos, zise el. Acostarea e iminentă. Doamne, cât mă amuză afacerea asta!

Auziră zgomote de voci dedesubtul lor. În momentul acesta, se apropiau de nivelul mării şi intrară aproape imediat într-o mare grotă, unde două felinare circulau încoace şi încolo prin întuneric. O umbră apăru şi o femeie se aruncă de gâtul lui Lupin:

— Repede! repede! ce neliniştită eram! Ce făceai acolo? Dar văd că nu eşti singur.

Lupin o linişti:

— E amicul nostru Beautrelet. Închipuieşte-ţi că amicul nostru Beautrelet a avut delicateţea, dar o să-ţi povestesc asta mai tîrziu. Eşti aici, Charlais? Ei, ce se aude? Şalupa?

Charlais răspunse:

— Şalupa e gata.

— Dă-i drumul, zise Lupin.

În clipa următoare, un motor începu să ţăcăne, şi Beautrelet, a cărui privire se obişnuia încetul cu încetul cu semiîntunericul, îşi dădu seama că se aflau pe un soi de chei, la marginea apei, şi că în faţa lor era o şalupă.

— Un canot automobil, zise Lupin, lămurindu-l pe Beautrelet. Te miră, scumpul meu Isidore?. Nu înţelegi? Cum apa pe care o vezi nu e altei decât apa mării care se infiltrează la fiecare flux în scobitura aceasta, rezultă că am aici un mic port invizibil

şi sigur.

— Dar închis, obiectă Beautrelet. Nimeni nu poate să intre, şi nimeni nu poate să iasă.

— Afară de mine, zise Lupin, ceea ce-ţi voi şi dovedi.

O conduse pe Raymonde şi se întoarse apoi să-l ia şi ne Beautrelet. Acesta ezită.

— Ţi-e frică? întrebă Lupin.

— De ce să-mi fie frică?

— Să nu fim cufundaţi de torpilor?

— De asta nu mi-e frică.

— Atunci te întrebi dacă nu e datoria ta să rămâi în partea lui Ganimard, a justiţiei, a societăţii, a moralei, în loc să mergi alături de Lupin, de ruşine, de infamie, de dezonoare?

— Chiar aşa.

— Din nefericire, puiule, n-ai încotro. Pentru moment, e necesar ca amândoi să fim crezuţi morţi şi să fiu lăsat în pacea care i se cuvine unui viitor om cinstit.

După felul cum Lupin îi strângea braţul, Beautrelet simţi că orice rezistenţă era de prisos. Şi apoi. de ce ar fi rezistat? N-avea el oare dreptul să se lase dus de simpatia irezistibilă pe care – în pofida tuturor – i-o inspira omul acesta?

Simţământul fu atât de categoric într-însul, încât simţi nevoia să-i spună lui Lupin:

— Ascultă: te paşte altă primejdie gravă. Holmes e pe urmele d-tale.

— Haide, vino! îi zise Lupin, mai înainte ca Beautrelet să se fi hotărât să vorbească.

Beautrelet se supuse şi se lăsă dus până la şalupă, a cărui formă i se păru ciudată şi al cărei aspect era ou totul neprevăzut.

Ajunşi pe punte, coborâră treptele unei scăricele abrupte care era agăţată de o trapă, şi trapa aceasta se închise deasupra lor.

La capătul de jos al scării se afla – luminată violent de o lampă – o încăpere de dimensiuni foarte strimte, unde se afla Raymonde şi unde avură numai locul de a se aşeza câteşitrei. Lupin luă un cornet acustic şi porunci:

— Înainte, Charlais.

Isidore avu impresia dezagreabilă pe care o resimţi când coborî în ascensor, impresia că pământul îţi fuge de sub picioare. O impresie de gol. De astă dată apa le fugea de sub picioare, şi sub ei se deschidea încet un gol.

— Crezi că ne înecăm? rânji Lupin. Linişteşte-te. Trebuie doar să trecem din grota de sus în care ne aflăm într-o mică grotă situată mai jos, jumătate deschisă în faţa mării şi în care se poate intra în timpul refluxului. Toţi culegătorii de scoici o cunosc. A! zece secunde oprire! Trecem. Şi trecerea e îngustă: atât cât să încapă un submarin.

— Dar, întrebă Beautrelet, cum se face că pescarii care intră în grota de jos, nu ştiu că e găurită sus şi că ea comunică cu altă grotă, de unde porneşte o scară care străbate acul. Lucrul acesta e la discreţia primului venit.

— Eroare, Beautrelet! Bolta grotei celei mici e închisă, în timpul refluxului, de un plafon mobil, de culoarea stâncii, pe care marea în trecere îl deplasează şi-l ridică odată cu ea, şi pe care marea în reflux îl închide din nou ermetic deasupra grotei celei mici. De aceea, în timpul fluxului, poţi trece. Ce zici? ingenios, nu? Ideea bibicului. E drept că nici Cezar, nici Ludovic XIV, adică nici unul din strămoşii mei n-a putut-o avea, pentru că ei nu cunoşteau încă submarinul. Ei se mulţumeau cu scara care cobora atunci până la mica grotă de jos. Raymonde, fii bună te rog şi stinge lampa care e lângă tine, nu mai avem nevoie de ea.

Într-adevăr, o lumină pală, care părea a fi însăşi culoarea apei, îi acoperise în momentul când ieşiră din grotă şi pătrundea în cabină prin două ferestruici şi printr-o rotogoală de sticlă care se afla în podeaua punţii şi permitea să se inspecteze straturile superioare ale mării.

Şi imediat, o umbră alunecă deasupra lor.

— Atacul e pe cale să se producă. Flota inamică înconjoară Acul. Dar aricit de scobit ar fi acest ac, mă întreb cum or să pătrundă înăuntru.

Lupin luă cornetul acustic:

— Să rămânem mereu la fund, Charlais. Unde mergem? Dar ţi-am spus. La port-Lupin, şi cu toată viteza, m-ai auzit? Trebuie să avem apă

destulă pentru a putea acosta, nu uita că avem o doamnă cu noi.

Treceau alături de stânci. Algele, ridicate, se înălţau ca o vegetaţie neagră şi rea, iar curenţii dinăuntru le făceau să se onduleze graţios, să se întindă ca nişte şuviţe de păr plutitoare.

Încă o umbră, ceva mai lungă.

— Acesta este torpilorul, zise Lupin. Acum va începe să bubuie tunul. Ce va face Nelson? Va bombarda Acul? Nici nu-ţi dai seama, Beautrelet, cât pierdem neasistînd la întâlnirea dintre Nelson şi Ganimard! întâlnirea dintre forţele de uscat şi forţele navale! Hei, Charlais, ce facem! Dormim?

Zburau totuşi ca săgeata. Întinderi de nisip urmaseră stâncilor apoi văzură aproape imediat alte stânci care erau cele de la Etretat. Peştii fugeau la ivirea lor. Unul din ei, mai îndrăzneţ, se agăţă de ferestruică, şi îi privi cu ochii săi mari, nemişcaţi şi tâmpi.

— Aşa da, aşa mai înţeleg şi eu! Asta se cheamă viteză, exclamă Lupin. Ce zici de submarinul meu în miniatură, Beautrelet? Nu e rău, nu este aşa?

Îl strigă pe Charlais:

— Suie-ne! Nu mai e nici o primejdie. Ţâşniră în sus, până la suprafaţă şi clopotul de sticlă ieşi din apă. Se aflau la un kilometru de coastă, prin urmare feriţi de priviri şi Beautrelet îşi putu acum da seama mai bine de repeziciunea vertiginoasă cu care înaintau.

Pe dinaintea lor trecu mai întâi Fecamp, apoi toate plajele normande, Saint-Pierre, Ies Petites-Dalles, Veulettes, Saint-Valery, Veules, Quiberville.

Lupin continua să glumească şi Isidore nu se sătura privindu-i şi ascultându-i, uimit de verva acestui om, de veselia, ştrengăria, nepăsarea sa ironică, pofta sa de viaţă.

Beautrelet se uite şi la Raymonde. Tânăra femeie stătea mută, lipită de acela pe care-l iubea.

Îi luase mâinile între ale ei şi din când în când îşi ridica ochii la el, iar de mai multe ori Beautrelet observă că mâinile ei se crispau puţin şi că tristeţea ochilor ei se accentua. Şi de fiecare dată, era ca un răspuns mut şi dureros la ironiile lui Lupin. Făcea impresia că uşurinţa aceasta de vorbă şi această batjocorire a vieţii îi pricinuiau o suferinţă.

— Taci, murmură ea. A râde, înseamnă a sfida destinul. Atât de multe nenorociri ne pot încă lovi!

În faţa oraşului Dieppe, trebuiră să se scufunde din nou, ca să nu fie zăriţi de bărcile de pescari. Şi douăzeci de minute mai târziu, cotiră spre coastă, şi vasul intră într-un mic port submarin, format dintr-o tăietură regulată, între stânci, se lipi de un zăgaz de piatră şi se sui încet la suprafaţă.

— Port-Lupin, anunţă Lupin.

Debarcaderul, situat la cinci kilometri de Dieppe, la trei kilometri de Treport, apărat la dreapta şi la stingă de două surpături de coastă, era cu desăvîr-şire pustiu. Nisip fin se afla pe pantele micii plaje.

— Să debarcăm, Beautrelet. Raymonde, dă-mi te rog, mâna. Tu, Charlais, întoarce-te la Acul scobit şi vezi ce se întâmplă între Ganimard şi Nelson, şi să vii să-mi spui spre seară. Mă pasionează teribil afacerea asta.

Beautrelet se întrebă curios cum vor ieşi din sî-nul aceste de mare, închis din toate părţile, care se numea Port-Lupin. Dar în acelaşi moment zări chiar la capătul de jos al ţărmului primele trepte ale unei scări de fier.

— Isidore, zise Lupin, dacă ai cunoaşte bine geografia şi istoria, ai şti că ne aflăm la capătul de jos al trecătorii Parfonval, în comuna Biville. Acum mai bine de un secol, în noaptea de 23 august 1803 Georges Cadoudal şi şase complici, debarcaţi în Franţa cu intenţia de a răpi pe primul consul Bonaparte, se căţărară sus pe drumul pe

care ţi— l voi arăta. De atunci, surpări de pământ au stricat drumul, însă Valmeras, mai bine cunoscut sub numele de Arsène Lupin, l-a restaurat pe socoteala lui si a cumpărat ferma Neuvillette, unde conspiratorii au petrecut prima lor noapte, şi unde, retras din afaceri, dezinteresîndu-se de lumea aceasta, Arsène Lupin va trăi, între mama şi soţia sa, viaţa onestă a unui moşier. Gentlemanul-apaş e mort, trăiască gentlemanul-moşier!

La capătul de sus al scării, se produse un fel de strînsoare de pămînt, un fel de rîpă scorburoasă, mîneată probabil de apele ploii, şi în fundul căreia trebui să se agaţe de un soi de scară, prevăzută cu balustradă. Lupin explică că balustrada aceasta fusese instalată în locul unei funii lungi fixată de pari, de care se serviseră pe vremuri oamenii ţinutului, spre a coborî pe plajă. După o jumătate de oră de urcuş anevoios, ieşiră pe platoul, care se afla nu departe de acele mici colibe săpate în pămînt şi care servesc de adăpost vameşilor de la coastă. Şi, într-adevăr, după două minute, la o cotitură a potecii, apăru un vameş.

El luă poziţia de drepţi şi salută. Lupin îl întrebă:

— Nimic nou?

— Nimic, şefule.

— Nici o persoană suspectă?

— Nu şefule... Totuşi...

— Ce este?

— Nevastă-mea... care e cusătoreasă la Neuvillette...

— Da, ştiu... Cesarine... Ei bine?

— A văzut un marinar hoinărind azi dimineaţă prin sat.

— Ce mutră avea marinarul?

— Nu tocmai naturală... Un cap de englez.

— A! făcu Lupin preocupat... I-ai dat ordin Cesarinei...

— Să-şi deschidă ochii? Da, şefule.

— Bun! stai aici şi aşteaptă-l pe Charlais. Trebuie să se întoarcă peste două-trei ore. Dacă se întâmplă ceva, sunt la fermă.

Îşi continuă drumul şi-i zise lui Beautrelet:

— Chestia asta mă cam nelinişteşte... Să fie Holmes. A! Dacă este el, enervat cum trebuie să fie, primejdia e mare.

Şovăi un moment:

— Mă întreb dacă n-ar fi mai bine să ne întoarcem... da, am presimţiri rele...

Câmpii uşor ondulate se desfăşurau până în zare. Pe stingă, alei de copaci duceau spre ferma Neuvillette, ale cărei acareturi se şi zăreau... Acesta era adăpostul pregătit de Lupin, azilul de odihnă făgăduit Raymondei. Să renunţe oare la fericire, pentru o idee absurdă, tocmai în momentul când se afla la ţintă?

Îl apucă pe Isidore de braţ şi arătându-i-o pe Raymonde, care mergea înaintea lor, zise:

— Uită-te la ea. Când umblă, talia ei se leagănă uşor, cu un legănat pe care nu-l pot privi fără a fi cuprins de fiori... Dar totul în ea îmi dă o cutremurare de emoţie şi de dragoste, atât gesturile ei cât şi nemişcarea ei, atât tăcerea cât şi sunetul glasului ei. Vezi? Numai faptul că umblu în urma ei îmi dă o adevărată fericire. A! Va uita ea vreodată că am fost Lupin? Trecutul acesta pe care-l detestă? Reuşi-voi vreodată să-l şterg din amintirea ei?

Lupin se stăpâni, şi cu o siguranţă încăpăţînată continuă:

— Trebuie să uite! afirmă el. Va uita pentru că am făcut pentru dânsa toate sacrificiile. Am sacrificat adăpostul inviolabil al Acului scobit, comorile, puterea, orgoliul meu... şi voi sacrifica tot... Nu vreau să mai fiu nimic... vreau să fiu doar un bărbat care iubeşte... un om onest, pentru că ea nu poate iubi decât un om onest... Şi în definitiv, ce importanţă are pentru mine că aş fi onest. Nu e mai dezonorant decât altceva...

Sarcasmul acesta îi scăpă fără voia lui. Glasul îi rămase profund şi fără ironie. El murmură cu o violenţă reţinută:

— A! Vezi tu, Beautrelet? Din toate plăcerile zbuciumate pe care le-am gustat în viaţa mea, nu e una care să se asemene cu bucuria pe care mi-o dă privirea ei, când e mulţumită de mine... În momentele acelea mă simt slab de tot şi-mi vine să plâng...

Plângea? Beautrelet avusese impresia că lacrimi îi inundă ochii. Lacrimi în ochii lui Lupin... lacrimi de dragoste.

Se apropiară de o poartă veche care servea de intrare în fermă.

Lupin se opri:

— De ce mi-e oare teamă?... Simt ca o strângere de inimă... Să fie oare pentru că aventura Acului scobit nu s-a sfârşit încă... dacă destinul nu primeşte deznodământul alegerii mele?

Raymonde se întoarse, foarte neliniştită:

— Uite-o pe Césarine... Vine fugind...

Femeia vameşului sosea într-adevăr de la fermă, în goană. Lupin se repezi la ea:

— Ce este? Ce s-a întâmplat? Vorbeşte odată!

Gâfâind, de abia mai putea respira, Cesarine îngăimă:

— Un om... un om în salon.

— Englezul de azi dimineaţă?

— Da... dar altfel deghizat...

— Te-a văzut?

— Nu. A văzut-o pe mama dv. D-na Valmeras l-a surprins tocmai în momentul când pleca.

— Ei, şi?

— I-a spus că-l caută pe Louis Valmeras, care e prietenul dv.

— Şi?

— -Şi doamna a răspuns că fiul ei e plecat... Într-un voiaj îndelungat...

— Şi atunci s-a dus?...

— Nu. A făcut semne prin fereastra care dă pe câmp... ca şi cum ar fi chemat pe cineva.

Lupin păru că stă pe gânduri. Un strigăt puternic sfâşie aerul, Raymonde gemu:

— E mama ta... Îi recunosc glasul.

Lupin se aruncă asupra ei şi trăgând-o cu el într-un elan de pasiune sălbatecă, strigă:

— Vino... să fugim!... Întâi tu...

Dar subit se opri, aiurit, năucit.

— Nu, nu pot... e o laşitate... iartă-mă... Rămâi aici... biata femeie de acolo... Rămâi aici... Beautrelet, n-o părăsi.

Şi Lupin se repezi de-a lungul taluzului care preceda ferma, coti şi o luă în goană până la bariera care se afla în faţa câmpului... Raymonde, pe care Beautrelet nu o putuse reţine, sosi în acelaşi timp cu dânsul, – şi Beautrelet, ascuns, îndărătul copacilor, zări pe aleea pustie care ducea de la fermă la barieră, trei oameni, dintre care unul – cel mai înalt, – mergea înainte, iar ceilalţi doi ţineau de braţ o femeie care încerca să se opună, scoţând gemete de durere.

Ziua începea să scadă. În momentul acesta, Beautrelet îl recunoscu pe Sherlock Holmes. Femeia era destul de bătrână. Părul alb îi încadra faţa lividă.

Se apropiară toţi patru.

Ajunseră la barieră. Holmes deschise un canat, în clipa aceasta, Lupin înaintă şi se plantă înaintea lui.

Lovitura păru cu atât mai înspăimântătoare, cu cit era mai tăcută, aproape solemnă.

Vreme îndelungată, cei doi inamici se măsurară din ochi. O ură identică le schimonosea feţele. Nu se mişcară.

Lupin pronunţă cu un calm teribil:

— Ordonă oamenilor tăi să dea drumul acestei femei.

— Nu!

Ai fi zis că şi unul şi celălalt se temeau să înceapă lupta supremă şi că şi unul şi celălalt îşi adunau toate forţele. De astă dată, nu mai pierdură vorbe de prisos şi nici provocări ironice. Tăcere doar, tăcere de moarte.

Nebună de spaimă, Raymonde aştepta rezultatul duelului. Beautrelet o apucase de braţ şi o ţinea în nemişcare.

După câtva timp, Lupin repetă:

— Ordonă oamenilor tăi să dea drumul acestei femei.

— Nu!

Lupin pronunţă:

— Ascultă, Holmes...

Dar se întrerupse, dându-şi seama de stupiditatea cuvintelor. În faţa acestui colos de mândrie şi de voinţă care se numea Sherlock Holmes, ce rost aveau ameninţările?

Hotărât la orice, Lupin îşi duse mina brusc la buzunarul vestonului. Englezul i-o luă însă înainte şi repezindu-se la prizoniera sa, îi lipi ţeava revolverului de tâmplă:

— Nici un gest, Lupin? De nu, trag!

În acelaşi timp, cei doi acoliţi ai săi îşi scoaseră armele şi le îndreptară asupra lui Lupin... Acesta se înfipse, îşi stăpâni furia care-l frământa şi calm, cu amândouă mâinile în buzunare, cu pieptul deschis în faţa inamicului, spuse din nou:

— Holmes, pentru a treia oară: lasă pe această femeie în pace...

Englezul rânji:

— Nu cumva n-avem dreptul să ne atingem de ea?... Haide, haide! S-a sfârşit cu gluma! Nu te cheamă Valmeras, după cum nu te cheamă Lupin – este un nume pe care l-ai furat, după cum ai furat numele de Charmerace. Şi femeia pe care o dai drept mama ta, este Victoire, bătrâna ta complice, aceea care te-a crescut...

Holmes. făcu o greşeală. Dus de dorinţa de răzbunare, el se uită la Raymonde, pe care

revelaţiile acestea o încremeneau de groază. Lupin profită de imprudenţa englezului. Iute ca fulgerul, trase.

— Afurisit! urlă Holmes, al cărui braţ găurit de glonţ îi căzu în nesimţire.

Şi apostrofându-şi oamenii, le strigă:

— Trageţi şi voi! Trageţi şi voi!

Dar Lupin se repezise la ei, şi în mai puţin de două secunde, omul din dreapta se rostogolea la pământ zdrobit, iar celălalt, cu falca sfărâmată, se prăbuşea peste barieră.

— Dă-i zor, Victoire... Leagă-i bine!... Şi acum între noi doi, englezule...

Se aplecă cu o înjurătură:

— A! Canalie!...

Holmes îşi ridicase arma cu mina stingă şi-l ochea.

O detunătură... un strigăt de spaimă... Raymonde se repezise între cei doi bărbaţi, cu faţa la englez. Ea se clătină, îşi duse mâna la sân, se ridică din nou, se roti şi se prăbuşi la picioarele lui Lupin.

— Raymonde!... Raymonde!

Se aruncă asupra ei, o luă în braţe şi-o apăsă la piept:

— Moartă! zise el.

Se produse un moment de năucire. Holmes păru uluit de fapta sa. Victoire bolborosea:

— Micuţul meu... micuţul meu...

Beautrelet se îndreptă spre tânăra femeie şi se aplecă, ca s-o examineze. Lupin repeta: "Moartă... moartă", pe un ton aiurit, ca şi cum n-ar înţelege.

Dar faţa i se scofâlci, transformându-i-se deodată, schimonosită de durere. Şi, zguduit de un soi de nebunie, făcea gesturi smintite, îşi frângea mâinile, dădea din picioare ca un copil care suferă prea mult.

— Mizerabile! strigă el subit, într-un acces de ură.

Şi cu o izbitură formidabilă, răsturnîndu-l pe Holmes, îl apucă de beregată şi-i înfipse degetele crispate în carne.

Englezul horeai, fără a încerca măcar să se zbată.

— Micuţul meu... micuţule... bolborosea Victoire... Beautrelet dădu fuga, dar Lupin îi dăduse drumul

Între timp şi lângă inamicul său întins pe jos, plângea.

Spectacol dureros! Beautrelet n-avea să uite niciodată clipa aceasta de oroare tragică, el care cunoştea dragostea lui Lupin pentru Raymonde şi tot ceea ce marele aventurier distrusese cu voinţă, numai spre a însufleţi cu un surâs faţa iubitei sale.

Noaptea începea să acopere cu un linţoliu de umbră câmpul de bătălie. Cei trei englezi, legaţi şi cu căluşe în gură, zăceau în iarba înaltă. Cântece legănau imensa tăcere a câmpiei. Erau oamenii de la fermă care se întorceau de la muncă.

Lupin se ridică. El ascultă glasurile monotone. Apoi privi ferma fericită, unde nădăjduise să trăiască în pace alături de Raymonde şi se uită la ea. la biata îndrăgostită pe care iubirea o ucisese şi care dormea, albă, somnul de veci.

Ţăranii în acest timp se apropiau...

Atunci Lupin se aplecă, luă moarta în braţele sale vânjoase, o ridică, şi încovoiat, o luă pe umerii săi:

— Să mergem, Victoire.

— Să mergem, micule.

— Adio, Beautrelet, zise Lupin.

Şi purtând pe umeri preţioasa şi funebra povară, urmat de bătrâna servitoare, mut, sălbatic, Lupin se îndreptă spre mare şi se pierdu în umbra adâncă.

— SFÎRŞIT—

Table of Contents

Title page

Table of Contents

Title page 1